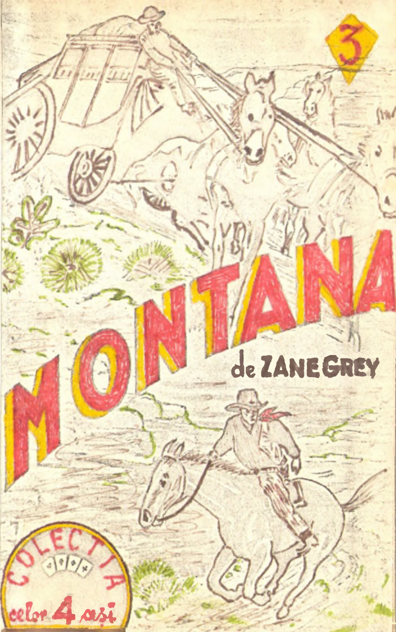
ZANE GREY

COLECȚIA Nr. 3 CELOR 4 AȘI

MONTANA

3
MONTANA
de ZANE GREY
COLECTIA
celor 4 ași

COLECȚIA CELOR 4 AŞI — No. 3

ZANE GREY

MONTANA

Traducere de
D. E. CALVOCORESCU

EDITURA PODEANU • BUCUREŞTI • STR. SMÂRDAN, 18

MONTANA *de Zane Grey*

1. PE VAPOR

Marea care se întindea în zările îndepărtate, opacă și greoaie, evoca lui Forrest imensele preeri din Westul sau drag, țara pe care dorea din răsputeri s'o mai revadă încă odată înainte de a muri, ruinat cum era, sufletește și trupește, din războiul de secesiune.

Se sprijini de parapetul vaporului cu aburi, adăpostindu-se de căldura înăbușitoare a soarelui, la umbra unei bărci de salvare. Era a doua zi de când plecase din Washington și prima dată când se arăta pe punte. Valurile uriașe ale Oceanului Atlantic isbeau năvalnic în pereții vaporului, cari trosneau la fiecare lovitură, parcă voind să se desfacă din încheituri.

Stătu astfel, adâncit în gânduri, fără să observe că s'a făcut noapte și că cerul strălucea feeric luminat, de miliardele de stele, ce se reflectau ca într'o oglindă magică, în apa oceanului, acum de nuanță închisă.

Își amintea de munții, preeriile, văile udate de numeroase râuri repezi, de casa unde atâtea lucruri scumpe lui se petrecuseră, și de care se simțea strâns legat. Emoția însă ajunse la culme când, uitând de slăbiciunea și suferințele lui îndurate timp de nouă luni într'un spital infect, se cramponă de parapet, căutând să străpungă întunericul, având viziunea clară că a și ajuns acasă. Numaidecât însă, își clătină capul, alungând asemenea nebunii din minte. Dar, recăzu, din nou pradă gândurilor.

Vedea ca prin vis valea șerpuitoare, printre coline, ale căror bălării păreau de argint în bătaia soarelui, cu arborii de un verde strălucitor; râul care curgea repede printre stânci, mărginit cu salvii și sălcii, ducând cu el trunchiuri de copaci desrădăcinați din munți; casa

bătrânească, în stil spaniol, cu ziduri albe și acoperișul de țiglă roșie.

Ce schimbări va găsi reîntorcându-se? Această întrebare îl neliniștea căci orice schimbare ar fi însemnat o parte ruptă din inima lui. Spera să-și găsească părinții sănătoși, așa cum îi lăsase înainte de a pleca în armata generalului Grant, pentru a lupta în rândurile federalilor contra confederaților.

Statele Unite, din cauza negrilor, se despărțise în două: Federalii, cari erau din Nordul și Westul Americii de Nord, rămaseră credincioși lui Lincoln, care cerea desființarea sclaviei. Sudul, persistând în a o menține, le declarară războiu, formând o Confederație aparte. Războiul ținu patru ani, în care timp se dădură 2000 de lupte și 112 mari bătălii, în care mai mult de o jumătate de milion de oameni fură uciși și răniți.

Numai când interveniră Grant și Shermann, rebelii putură să fie învinși. Grant îi învinse peste tot în direcția Estului, în timp ce Shermann înainta mereu victorios spre West.

In cele din urmă, generalul rebel Lee, capitulă fără condiții, din lipsă de hrană, muniții și oameni, în anul 1865.

Amintindu-și toate acestea, Forrest se gândi cu groază la măcelul dintre frați în care atâția oameni își găsiră sfârșitul, într'un războiu fără sens.

Forrest se desprinse de parapet și făcu câțiva pași pe punte, simțind că rănile căpătate în lupte nu se vindecaseră, și că nu era acum decât o epavă omenească.

Privi liniștit și trist în acelaș timp împrejurul lui, gândindu-se că toți acești oameni erau americani, frați care în urma păcii se împăcaseră și care nu aveau alte griji acum decât cele casnice. Ce era un soldat rănit pentru acești călători bogați și fără griji? Nimic! Mai aruncă o ultimă privire asupra mării și se coborî în cabină, unde se trânti în pat așezându-se cu greutate, căci rănile nu-i dădeau pace.

Cu un zâmbet trist, care îi flutura de obiceiu pe buze, adormi în curând.

A doua zi, Forrest își părăsi cabina spre amiază, ieșind

pe punte ca să respire aer curat. Marea se liniştise. Numai un uşor tangaj îi amintea că se află pe un vapor. Mirosul primăverii plutea în aer, şi atrăsese pe punte un număr destul de mare de călători. Forrest se aşeză pe un fotoliu, atât de confortabil cât îi îngăduia piciorul lui aproape anchilozat, şi se lăsă pradă gândurilor.

Forrest încercă să rămână întins, cu ochii închişi. Se gândi fericit la nespusa plăcere ce-o va face părinţilor lui, sosind pe neaşteptate. Vedea pe mamă-sa îmbrăţişându-l cu căldură şi şoptindu-i cuvinte duioase. Pe tatăl lui, bucurându-se mult, dar numai în sine, aşa cum cerea firea lui aspră de fermier, căci venind în contact încă de mic copil cu Indienii, se adaptase obiceiurilor lor aspre, dar bărbăteşti.

Când deschise ochii, privirea lui întâlni pe aceia a unei tinere fete, care se uita la el cu ochii ei mari, negri şi strălucitori. Surprinsă că îl cerceta cu privirea în timpul somnului, ea roşi. Apoi, se întoarse repede şi începu să se plimbe pe punte împreună cu o prietenă a ei.

Forrest le urmări din ochi, observând la cea dintâi, o talie suplă şi un căpşor cu păr şaten, prin care vântul flutura uşor. Tânărul închise ochii, căutând să-şi întipărească în minte ochii minunaţi ai fetei, care îl privise străpungător, cu un fel de surpriză pe care în zadar încerca să şi-o explice. Oare îl cunoştea ea? Forrest alungă însă acest gând, amintindu-şi că nu avusese când să-l mai vadă, în timpul acestor patru ani de război crud şi sângeros.

Incidentul aproape dispăruse din sufletul lui neliniştit, când zări din nou pe cele două fete, cari reveneau la braţ, dar de astădată părând că nu-l vede. El le pândi, observându-le cum se apropie şi cum trec aproape de el. Amândouă erau americance, îmbrăcate simplu dar cu mult gust. Tânăra cu păr şaten avea mersul obişnuit al Westmenilor şi călcătura unui muntean.

Ele se îndreptară spre un colţ mai liber al punţii, nu prea departe de Forrest şi începură să joace un fel de tennis, palmele înlocuind rachetele. Deodată mingea scăpă şi se opri sub fotoliul pe care se afla tânărul.

Fata cu părul şaten alergă iute, roşie şi turburată.

— Ce stângăcie! spuse ea scuzându-se. Sunt atât de neîndemânatecă!

Forrest uită că nu trebuia să facă mișcări repezi, și se aplecă într'o parte. Apucă mingea, și, cu un gest stângaciu, cu mâinile tremurânde, o înapoiă fetei.

— Oh! Iți este rău! făcu tânăra cu părere de rău.

— Puțin! Nu-i nimic, răspunse slab Forrest.

Ochii mari ai fetei îl fixară o clipă.

— Ar fi trebuit să mă lași să iau eu mingea, continuă fata.

— Mă gândesc adesea la rana mea, dar dumneata m'ai făcut s'o uit, spuse el ridicând ochii spre ea, surâzând încurcat.

— Ah! Ai fost rănit în războiu și te întorci acum la ai tăi?

— Da, mă întorc cu ceeace a mai rămas din mine.

Tânăra, încurcată, mulțumi încă odată și se întoarse la prietena ei.

Forrest rămase întins, suferind grozav după urma mișcării ce-o făcuse. Era un fel de senzație teribilă în dreptul șoldului, urmată apoi de un tremur nervos, foarte viu. Cu batista își șterse ușor nădușala după frunte.

Spre sfârșitul zilei, când eși din nou, puntea era goală. Incercă să facă câțiva pași dealungul punții, dar durerile groaznice ce le simțea îl făcu să se îndrepte în grabă spre fotoliul lui. Când vru să dea în lături pătura, zări un buchet de violete.

Violete! Cine le pusese aici? Imediat își aminti de tânăra cu ochi frumoși. Acest gest mișcă adânc pe Forrest, căci înțelese că era un mesagiu care nu putea fi formulat în cuvinte. Luă buchetul și-l duse în cabină, unde-l așeză pe pernă, privindu-l lung.

In curând se făcu întuneric și Forrest se trânti în pat gândindu-se cu amărăciune că această fată care-i arăta atâta simpatie, nu era făcută pentru o ruină, o epavă omenească ca el.

2. WESTUL SALBATEC.

Când, după câteva zile, vasul intră în portul New-Orleans, Forrest simți cum inima îi svâcnește cu putere, cum membrele anchilozate păreau că se îndreaptă dela sine și cum sufletul i se umplea de o bucurie nețărmuită. Privi cu ochii scânteietori cheiul unde se oprise vaporul, orașul, apoi fără să-și dea seama, privirea i se fixă în zările îndepărtate de dincolo de port. Westul lui! Viața lui! Acolo se va întrema, în casa părintească, în munții care se înălțau măreți în jurul ei, pe piscul Old Baldy, pe care încă din copilărie îl străbătuse în lung și'n lat.

Se coborî în cabină unde își băgă cele câteva boarfe într'un sac de călătorie, își luă carabina rezemată de perete, vârî cele două revolvere în tocuri și se înapoie pe punte. Inainte de a părăsi vaporul, mai aruncă o ultimă privire în jur. Zări pr ntre călătorii cari coborau pe chei, pe tânăra fată cu păr șaten. Era îmbrăcată în alb și îndată ce Forrest o observă, totul dispăru în jurul ei. Numai pe ea o vedea! In curând însă valul de oameni o înghiți și dispăru din ochii lui. In zadar o căută cu privirea. Nu o mai zări.

Forrest intră în oraș, ducând carabina de țeavă și clătinându-se la fiecare pas, ca un om beat.

Rănile căpătate în nesfârșitul războiu de secesiune, își mai făceau încă efectul, după atâta timp.

Se făcuse noapte. Forrest însă, continua să se plimbe pe chei, admirând frumusețea magnifică a oceanului luminat de razele lunii și ale stelelor. Nu se putea sătura, privind toate acestea. Se așeză pe un bolovan și căzu din nou în mijlocul gândurilor, care nu-i dădeau pace. Dece oare, tânăra cu păr șaten, pusese un buchet

de violete pe fotoliul său. Ciudată purtare! Ținea oare la el? Absurd gând. Nu va avea niciodată norocul să fie iubit de o asemenea făptură dumnezeiască. Forrest clătină din cap, ca pentru a alunga acest gând. Se urni cu greutate și porni spre oraș.

Se făcuse târziu!

New-Orleans era, în acea noapte de primăvară, cufundat într'o adâncă tăcere. Liniștea ce se coborâse asupra orașului odată cu lăsarea nopții, nu era întreruptă decât de strigătele și înjurăturile ce veneau din spelunciile supraîncărcate. Orașul era aproape complect în întuneric, căci slabele licăriri aruncate de puținele felinare ce existau, nu ajungeau pentru a împrăștia întunericul. Acei puțini locuitori întârziați, trebuiau să aibă mici felinare de mână, pentru a nu se afunda în gropile pline de praf ale drumurilor din oraș, atât de înguste, încât aproape două căruțe nu puteau merge una lângă alta.

Forrest se opri în fața unei taverne, apropiată de port, pe firma căreia scria cu litere galbene „Saloon Moore".

Impleticindu-se, tânărul intră înăuntru. Un tumult îngrozitor și un fum gros de-l puteai tăia cu cuțitul, îl întâmpină dela ușă. Era învățat însă cu asta. Era doar un fiu al Westului. Se îndreptă agale spre tejghea, și ceru un wisky. Patronul speluncei, aducându-i comanda, îl cercetă curios din cap până 'n picioare, apoi văzându-l palid și tras la față își închipui ce era cu el și dădu afirmativ, ca pentru sine, din cap.

— Hei! Prietene! Vii din Nord? îl întrebă el cu un glas batjocoritor.

Forrest știa, că cei din Sud urăsc de moarte pe toți cei ce luptaseră în armatele lui Grant și Shermann, și că nu așteaptă decât ocazia de a o arăta pe față.

— Dece taci? continuă el pe acelaș ton. Oare așa arată toți indivizii din Nord?

— Cum așa? făcu el calm, căutând să se stăpânească.

— Aşa cum eşti tu, galben ca ceara, de frica noastră, a celor din Sud...

— Ascultă, Mr... nu şiu cum, în întrerupse Forrest puţin atins de ironia patronului, care-l jignea, ţin foarte mult să-mi beau whisky-ul liniştit.

— Pun rămăşag, - continuă acesta încurajat de cuvintele tânărului, care lui i se păreau paşnice, neavând inteligenţa necesară spre a pricepe că ele nu erau decât o ameninţare ascunsă, - că mai ai încă în corpul tău împuţit un glonţ provenind din fabricile Sudului.

— Vrei oare să simţi şi tu cum sunt cele din Nord? făcu Forrest, ai cărui ochi începură să sticlească ameninţător şi a cărui mână alunecă ca un şarpe, rezemându-se de patul revolverului din toc.

— Ce.. Cum?.. isbucni patronul. Mă ameninţi?

— Dacă nu isprăveşti cu gogomăniile ce mi le tot îndrugi, ameninţarea va deveni realitate, tună tânărul cu ton hotărît.

Consumatorii cari se aflau la acea oră în speluncă, făcură câţiva paşi înapoi spre a face loc celor doi oameni care până acum stăteau amândoi cu mâna pe armă, fixându-se furios. Strigăte de încurajare isbucniră din piepturile lor pentru patronul speluncei, pe care-l cunoşteau, lăsând la oparte orice şansă de reuşită, tânărului ce se clătina îngrijorător de tare pe picioare, din cauza slăbiciunii care pusese din nou stăpânire pe el.

— Haide, Mc Guire, isprăveşte cu el!

— Dă-i la cap, irlandezule!

— Hai, fricosule, ce te boldeşti la el! Oare ai îngheţat de teamă, la vederea unui băeţandru beat?

Irlandezul făcu un gest de protestare, adresându-se consumatorilor, apoi răcni la Forrest:

— Eu?... Eu, spun gogomănii, fiu de căţea ce...

Braţul lui Forrest, la auzul acestei ultime insulte, se ridică fulgerător, în acelaş timp cu al irlandezului. Două detunături răsunară, umplând un moment spelunca de fumul ce mirosea a praf de puşcă. Toţi priveau atenţi la ceeace se întâmpla, fără să scoată vre-un cuvânt sau să facă vre-o mişcare.

Irlandezul, cu o expresie de uimire întipărită pe faţă,

se împleteci în picioare, se răsuci în jurul lui și se prăbuși grămadă, trăgând după el câteva pahare ce se sparseră cu sgomot. Acest ultim amănunt făcu pe consumatori să tresară ca din somn, trezindu-se din uluiala provocată de repeziciunea fantastică cu care se petrecuseră faptele.

Forrest, băgă în toc revolverul ce mai fumega încă, apoi fără să arunce măcar o privire în direcția cadavrului, ce fixa tavanul cu ochii holbați, se întoarse și păși spre ușă, căutând să se mențină cât mai drept, căci simțea că umărul îi sângerează. Nu putu ajunge însă până acolo„ căci ușa se deschise brusc și un vlăjgan uriaș, cu barbă neagră, neîngrijită, pătrunse înăuntru, ținând în mână un revolver și privind încruntat.

Dintr'o aruncătură de ochi, înțelese ce se petrecuse.

— Cine a făcut asta? răcni el cu o voce teribilă.

Forrest, ai cărui ochi începură să se împăinjeneze, simți că nu o să se mai poată împotrivi și acestui nou adversar. Se clătină pe picioare, dar făcând un efort supraomenesc, își lăsă soarta în voia lui Dumnezeu, și privindu-l liniștit, răspunse:

— Eu!

Uriașul, cu o mișcare bruscă, se întoarse și se uită încremenit la omul care șovăia pe picioare, căutând să rămână țeapăn, apoi rânji sarcastic. Nu era acesta individul de care să se teamă el. Il avea în mână.

— Fă-ți rugăciunea, urlă bărbosul, agitând arma.

Forrest încercă să ridice mâna spre a apuca revolverul, dar puterile îl părăsiră, și brațul îi alunecă în jos. Se simți pierdut!

Uriașul, ridică revolverul, îl ținti o clipă, apoi înălță cocoșul și trase...

Dar altcineva fusese mai iute ca el. Cu o miime de secundă înainte ca glonțul acestuia sa pornească, o altă detunătură răsună în spatele lui Forrest, și cu un strigăt de moarte, uriașul căzu la pământ, cu o tresări-

re violentă, în timp ce tavanul speluncei fu găurit de glonțul deviat al celui ucis.

Forrest, își mai dădu seama că era salvat ca prin minune; simți mirosul pulberei și se prăbuși fără cunoștință, cu mii de magini ce-i jucau fantastic în fața ochilor...

3. IN DILIGENȚA

Când își reveni în fire, se afla într'o diligență. Incercă să deschidă ochii, dar nu putu. Rămase nemișcat, căutând să înțeleagă ce se petrecea în jurul lui. Auzi se păreau cunoscute.

— E palid. Ești sigură, Ginia, că este acelaș?

— Desigur.

Acest glas avea un timbru fermecător, pe care Forrest îl recunoscu ușor, și care avu darul să-l trezească complect din letargie; se hotărî însă să nu miște, și să pară leșinat încă câteva minute.

— Mamă, auzi el pe prima fată, Ginia spune că a văzut pe acest om pe „Berengaria".

Adevărat! Cine este? întrebă ea.

— Nu știu, răspunse fata numită Ginia, tânăra cu păr șaten, pe care Forrest o văzuse pe vapor. E un soldat rănit.

— Cine ți-a spus?

— Nu importă cine... Chiar el mi-a spus... Ethel, dă-mi o batistă udă.

Forest simți că o mână moale și dulce, îi frecă fruntea cu o cârpă udă, și acest contact îi dădu un fior ce-i străbătu tot trupul.

— E rece ca ghiața! murmură ea.

— Sărmanul om! Ce lucru oribil, dacă ar fi murit! făcu tânăra fată, numită Ethel.

Forrest simți că o senzație, pe care nu o putea defini, îi pătrunde în corp. Deci, fata care-i dăduse buchetul de violete, și pe care îl mai păstra încă, se afla în diligența ce mergea spre West. Prin ce întâmplare misterioasă ajunsese el în diligență? Cine-l adusese? Și dece? toate aceste lucruri îi păreau de neînțeles.

— Ar trebui să-l vadă un medic, murmură Ginia.

Tânărul se gândi că era timpul să-și revie și așa cum putu, deschise încet ochii. Ginia surprinsă, făcu o mișcare în lături, cu trăsăturile feței destinse.

— Ah! Iată că-ți revii. Eu... noi începuserăm să ne îngrijorăm.

— Vă mulțumesc că ați avut grijă de mine... Am fost rănit într'o...

Forrest se opri însă brusc, nevoind să spună că s'a luptat într'o speluncă. Dar Ginia îl înțelese, și continuă pentru el:

— Intr'o speluncă?... Știu.

— Știi?.. făcu el, uimit.

— Da. Ai fost adus dimineața în diligență de un vânător de cerbi, White Fox, care ne-a spus cum te-a scăpat din mâinile lui Micke Mc. Guire.

— Micke Mc. Guire? întrebă Forrest, mirat. Cine e acesta?

— Spune mai bine cine a fost, căci nu mai este. Era fratele patronului speluncei pe care l-ai ucis pentrucă te-a insultat.

— Ah!... Imi amintesc acum. Am fost întâmpinat la ieșire de el și atacat. Mă simțeam pierdut, când am auzit o detunătură în spatele meu și pe uriașul din ușă prăbușindu-se într'un lac de sânge și... Mai departe nu mai țiu minte.

— Să-ți spun eu. Detunătura pe care ai auzit-o, a fost din revolverul vânătorului de care vorbesc, White Fox, care te-a scăpat dela o moarte sigură. De frică să nu fii arestat de omucidere și spânzurat, te-a luat în brațe și te-a scos afară din oraș, unde a așteptat să treacă diligența. După ce ne-a istorisit ce se întâmplase, ne-a spus să avem grijă de tine. A plecat, pentrucă nu vroia nici el să fie spânzurat, și a spus de altfel că te cunoaște, și că o să te întâlnească el odată, ca să ai prilejul să-i mulțumești.

— Mă cunoaște?.. White Fox... Nu-mi amintesc de acest nume.

— Și totuși, vânătorul nu avea aerul că minte...

Forrest rămase tăcut, gândindu-se la acest necunos-

cut, care pretindea că-l cunoaște, și de care el nu-și amintea deloc. Cine era? Tânărul aruncă o privire pe fereastra diligenței. In fața ochilor lui se desfășura o întreagă panoramă de culori de toate felurile: verdele imenselor preerii, care se întindeau până la orizontul îndepărtat unde părea că se unește cu albastrul minunat al unui cer senin de primăvară, iluminat de soarele călduros ale cărui galbene raze răscoleau miile de floricele răspândite în preerie, alcătuind o fantasmagorie uluitoare, de o frumusețe fără seamăn.

Cu ochii pierduți în zare, Forrest adormi în curând. Jocurile de lumină din din fața lui îl obosise și-l făcuse să închidă ochii, fără să-și dea seama.

Când se deșteptă, zări pe bancheta din fața lui, pe fata cu părul șaten, care-i zâmbea.

— Te simți mai bine? îl întrebă ea.

— Da, mulțumesc.

— Știi, că White Fox ne-a spus să te lăsăm în seama unui medic la Oklahoma.

— De unde a știut el încotro mă duc eu? M'a adus la diligența care se îndrepta spre Okahoma, deci pe drumul cel mai bun spre Santa-Fe. La asta încă nu m'am gândit.

— Dar n'auzi că a spus că te cunoaște?

— De unde mă cunoaște? făcu exasperat Forrest, care făcea sforțări disperate spre a-și aminti de acest nume. Dar totul fu în zadar.

In cele din urmă, tânărul nu se mai gândi decât că în curând mama lui îl va strânge cu dragoste la piept, plângând și râzând în acelaș timp și că va putea să-și vadă prietenul din copilărie, anume muntele Old Baldy, pe care se va cățăra ca altădată. Dar drumul va dura mult timp.

Intr'adevăr, diligența care plecase din New-Orleans, apucând dealungul fluviului Mississipi, drumul cel mai ușor, apoi dealungul afluentului acestuia, Arkansas, nu ajunse în Oklahoma decât după cinci săptămâni de mers greoi, în care timp frigurile pusese stăpânire pe el, stând aproape tot timpul în letargie, cu febră, aiurând și având fel de fel de vedenii.

I se părea că vede masse compacte de schelete omenești, repezindu-se la el rânjind, apucându-l în ghiarele lor și strivindu-l în vreme ce el scotea urlete asurzitoare de durere. Alte ori, se vedea pe vapor în mijlocul unei furtuni îngrozitoare, vedea cum vaporul se desface din încheituri, la izbiturile furioase ale talazurilor, cum se afundă în mare, cum strigă după ajutor și cum o tânără fată îmbrăcată în alb, și care părea că plutește deasupra apei, îl trăgea de păr scoțându-l la suprafață.

Forrest se trezi într'un pat curat, într'o cameră spoită în alb. Lângă el, se afla Ginia.

— Unde sunt? bâlbâi el.

— La Hanul „Sonóra" din Oklahoma. Fii liniștit, un medic te-a căutat și a promis că va face tot posibilul să te vindece.

— Să mă vindece, repetă el, întorcând capul în altă parte. Medicii mi-au dat cel mult șase luni de trăit. Rănile din războiu m'au distrus.

O tăcere adâncă se produse în urma acestor cuvinte, și care i se păru nesfârșit de lungă lui Forrest. Tânărul avu remuscări. Dar, văzând tinerețea sănătoasă a fetei care-i vorbea, o revoltă pe care nu și-o putu explica puse stăpânire pe ființa lui.

— E îngrozitor, murmură Ginia, în cele din urmă, cu un glas stins.

— Nu-i deloc îngrozitor, decât pentru cei nepăsători... și egoiști, spuse el. Moartea nu înseamnă nimic. Am văzut mii și mii de tineri cari au găsit-o în fel și chipuri.

— Da, suntem nepăsători și egoiști. Dar asta, pentru că știm atât de puține lucruri! Trebue numai să vedem moartea cu ochii, pentru a înțelege toate acestea!.. Și acum trebue să te părăsesc; mă așteaptă pr.etena mea și mama ei. Trebue să plecăm mai departe, să ne continuăm drumul...

— Te voi mai revedea vreodată? o întrebă Forrest, cu un simțământ, care-i acoperea sufletul cu un văl întunecos și trist.

—Nu știu... poate, răspunse ea zâmbindu-i. Apoi, fluturând mâna în semn de salut, îl părăsi.

Rămas singur, Forrest își potrivi capul mai bine pe pernă, turburat de tot ceeace se întâmplase până acum și chinuit de gânduri și întrebări. Cine era această fermecătoare ființă, care-l îngrijise ca pe un iubit, și care pierduse atâta timp numai ca să aibă grije de el? Nu știa altceva decât că o chiamă Ginia... Ginia... Dela Virginia, desigur. Incotro se ducea? Uitase s'o întrebe, și era sigur că nu l-ar fi mințit. Apoi, White Fox, cine era acest salvator? Aflase că era vânător de cerbi și că pretindea că-l cunoaște. De unde? Nu putuse afla, Căci nici Ginia nu știa. Cum va ști vreodată, cine este White Fox, dacă nu l-a văzut la față? Care dintre consumatorii lui Mc Guire, era el? Căci dintre ei, trebuia să fie

Obosit de atâtea gânduri, sfârși prin a se așeza cât mai comod în pat, și adormi, într'un somn greu, fără vise.

4. LOVITURA.

După trei săptămâni, oarecum restabilit după urma împușcăturii în umăr, căpătată în spelunca din New-Orleans, dela Mc. Guire, dar la fel de slabit ca și înainte, de asprul războiu de secesiune, Forrest se afla în diligența care mergea spre Santa-Fe. Ținta lui însă nu era acest oraș vestit în statul New-Mexico, ci Las-Vegas, în împrejurimile căruia se afla ferma tatălui său, Clay Forrest.

Teritoriul indian... Texas... și în sfârșit New-Mexico. New-Mexico! Țara lui natală! Timp de ore întregi, contemplă infinita varietate a peisagiilor; văi acoperite cu salvie și sălcii, pante ierboase urcând până în apropierea cedrilor și pinilor din vârfurile împăturite ale munților, din care făcea parte și muntele Old Baldy, zeul și visul copilăriei sale, mai impozant par'că ca niciodată, cu vârful înălbit de zăpadă și pe care razele soarelui îl făcea să lucească. Putea fi observat din uriașe depărtări cu imensele și prăpăstioasele lui canyoane, pe deasupra cărora pluteau nori negri, ca o coroană, prevestind furtuna.

Forrest își simți inima cuprinsă de o bucurie sălbatecă. Rugăciunile lui nesfârșite, fuseseră ascultate în sfârșit de Dumnezeu.

Când diligența intră în Las Vegas și se opri în fața Castanedei, Forrest rămase ca paralizat în loc, nezărind pe conducătorul poștalionului care îl invita să coboare.

Deșteptat ca dintr'un somn adânc, Forrest se dădu jos, și privi în jurul lui, căutând fețe cunoscute. Dar nu zări decât Indieni, Mexicani și slujbași ai serviciului poștei care luau scrisorile dela conducătorul diligenței.

Tânărul, coborît jos, rămase imobil, privind în direcția munților, neștiind încă bine dacă i se împlinise ceeace visase sau nu. Se căi acum că nu scrisese părinților lui că sosește. Dar nu, mai bine că n'a scris, căci își aminti de desgustul lui de a-i încunoștiința mai repede de ruina omenească care devenise.

Un geambaș se apropie de el.

— Un cal, domnule? întrebă el.

— Știi unde se găsește Cottonwoods? răspunse Forrest.

— E vorba de ranch-ul cu acelaș nume?

— Da, spre Old Baldy, la douăsprezece mille de aici.

— Știu unde vine.

— Ai 50 dollari dacă îmi închiriezi un cal și mă însoțești până acolo.

— S'a făcut. Când plecăm?

— Chiar acum, răspunse Forrest. Adu caii.

— Numaidecât. Sunt aproape.

Wupă câteva minute, Forrest și geambașul se găseau călare pe drumul ce ducea la ranch. Forrest călărea greu, făcând sforțări uriașe spre a se menține în șea.

— Nu vă simțiți bine? îl întrebă geambașul. Mai bine renunțați, căci drumul este greu.

— Nu, nu! Mergem înainte, răspunse grăbit tânărul, făcând o strâmbătură de durere, căci calul făcuse un salt măricel, sărind peste o groapă.

In tăcere, continuară drumul, ale cărui frumuseți magnifice se desfășurau rând pe rând în fața lor.

Drumul începea să urce. Mai departe se vedeau pante colțuroase și prăpăstioase, în dosul cărora, negri și pierduți în zare, se zăreau munții cari se înălțau majestuos.

Foarte departe, spre West, se întindea desertul minunat, ce se desfășura în linii superbe, la poalele munților.

Urcând mereu, monotonia preeriei pieri din ochii lui Forrest, spre a face loc varietăței multicolore din munți, Pini, cedri, stejari bătrâni, brazi precum și tot felul de burueni, pe care Indienii le transformă în leacuri, îi treceau neîncetat prin fața ochilor.

In sfârșit, Forrest zări zidurile albe, acoperite cu viță sălbatecă, casa cu acoperișul de olane roșii. Forrest își

udă buzele uscate și strânse cu emoție pumnii plini de sudoare rece. Era căminul lui și al părinților lui. Irealul, imposibilul, deveniseră realități. In curând va fi în brațele mamei lui și va simți mâna aspră a tatălui său bătându-l părintește pe umăr. Ce vor zice însă ei, când îl vor vedea în starea în care se găsea? Și mai ales când vor afla că medicii nu-i dădeau mai mult de o jumătate de an de trăit?

Alungă însă din minte asemenea gânduri triste, acum când se găsea acasă, la părinții lui, și când nu trebuia să fie decât vesel, și se lăsă pradă bucuriei de a vedea lucrurile atât de mult scumpe lui. Se afla acum într'un colț al munților de unde, jos în vale, zări o casă de cărămidă și la a cărui vedere îl trecu un fior.

Locuia acolo, Lundeen, un dușman al tatălui său, singurul care nu putuse fi îndepartat, dintre toți cei cari se stabiliseră fără drept pe vastul domeniu al tatălui său. Forrest își aminti de fata lui Lundeen, o fetiță zglobie cu părul roșu, de care se îndrăgostise el în copilărie, și care-l făcuse să dușmănească mai puțin familia lor. Astăzi trebuia să se fi schimbat cu mult, măritată cu vreun crescător de vite, gândindu-se prea puțin la soldați infirmi.

Pitoreasca căsuță de cărămidă, dispăru din ochii lui, acoperită de arbori. In fața lui zări un dâmb, pe care-l cunoștea destul de bine și în urma căruia știa că se află casa lui. Trecu de dâmb și în față, îi apăru în toată splendoarea căminul părintesc. Zări împrejurul casei, grajduri, hambare, cotețe ,ateliere de potcovit, corrali, și așezăminte de mexicani.

Forrest holbă ochii uluit. Nu-și amintea de nimic din tot ceeace vedea. Multe construcții erau noui. Unde era vechea atmosferă atât de pașnică, de altădată? Ce se întâmplase cu tatăl lui, atât de legat de trecut, și de obiceiurile bătrânești?...

Nu avu timp însă să se gândească mai departe, căci ajunsese în fața casei. Forrest descălecă neliniștit, cu inima bătându-i cu putere și înainte.

In acelaș moment, o fată apăru în pragul casei. Era îmbrăcată ca pentru călărie și tocmai voia să-și pună

o pălărie în cap. In clipa când ridică însă capul, ea zări pe Forrest și pălăria îi alunecă din mâini. Surâsul care-i era obișnuit pe buze, se șterse după fața ei și obrazul îi deveni palid.

Cât despre Clifton Forrest, vederea ei avu asupra lui efectul unei catastrofe. Iși scoase pălăria, salută și voi să vorbească. Dar obrazul palid al fetei, și o oarecare jenă pe care o arăta, îl făcu să vorbească cu greutate și incoherent.

— Ce... faci... aici?

— Sunt la mine acasă, răspunse ea, cu ochii dilatați ca de o subită teroare.

— Cine... ești? continuă el, cu vocea răgușită, în timp ce cu mâna căuta un sprijin.

— Dumnezeule! strigă ea. E posibil să nu știi nimic?

— Să știu... ce?

— Că această casă nu-ți mai aparține.

— Dar este... casa mea, răspunse el cu o insistență care părea că-l înebunește.

— Oh! Dece nu ți s'a spus nimic? făcu tânăra care deveni de o paloare mortală. Ce oroare! Ce îngrozitor pentru mine să-ți spun asta... Dar casa aceasa nu-ți mai aparține.

— Am străbătut atâta drum pentru a veni aici, tocmai din Washington, pronunță el cu voce stinsă.

— Clifton Forrest, iată o reîntoarcere în căminul părintesc foarte jalnică, bâlbâi ea, frângându-și mâinile.

Forrest aproape nu o mai vedea. Ochii i se împăinjeniseră și simți că se clatină pe picioare, ca sub o lovitură de măciucă. Deodată, o altă fată apăru în prag, cu fața răvășită la vederea lui.

— Știi cum... mă numesc? întrebă Forrest uimit.

— Am crezut pe vapor că te cunosc, dar nu puteam ști precis... Și am întrebat pe stewart... Oh! Dacă ai fi aflat acest groaznic adevăr dela altcineva!...

— Și mama mea!.. Tatăl meu!.. spuse gâfâind Clifton Forrest.

— Nu știu nimic despre ei. Am lipsit de-aici doi ani... Inainte de plecarea mea însă locuiau... unde locuiam eu altădată.

— Cine... ești?..

— Virginia Lundeen.

— Lundeen?... Lundeen?... Nu ești ștrengărița pe care o fugăream prin munți, în copilărie?

— Ba da, chiar ea.

— Tu!... Imi pierd oare mințile?... Dar ea avea părul roșu, nu șaten.

— Ah! Iți amintești. Ei bine! L-am vopsit de curând.

— Atunci... tatăl meu... a pierdut căminul nostru?

— Clifton, n'aș vrea să ți-o spun, dar e adevărat.

La auzul groaznicului adevăr, fața tinerei fete păru că dispare în neant, în fața ochilor lui Forrest. Un văl întunecos îl cuprinse, stingându-i vederea și gândurile și tânărul se prăbuși fără cunoștință...

5. WHITE FOX ŞI MONTANA

In aceiaşi zi, doi oameni se opriră pe malul unui râu mic, dar foarte repede, care isvora din vârful lui Old Baldy, la o oră aproape de Cottonwoods. Bolta imensă a pădurii se întindea până peste râu, acoperindu-i apele şi dându-i o nuanţă întunecată. Adânca tăcere ce domnea în acest loc îndepărtat nu era întreruptă decât de vocile lor, de foşnetul frunzelor, de strigătul gaiţelor şi de sgomotul surd al unei cascade ce se auzea în depărtare.

Aceste sgomote uşoare erau foarte familiare urechilor acestora, pentru a le abate atenţia dela o discuţie care-i interesa mult. Unul dintre ei avea pielea arămie şi îmbrăcămintea unui băstinaş. Celălalt, cu toate că era şi el îmbrăcat aproape la fel, prin culoarea tenului său bronzat care strălucea în bătaia soarelui, era un alb.

Indianul era aşezat pe trunchiul unui conac acoperit cu muşchiu, într'o atitudine gravă. Pe pieptul său, gol până la brâu, era tatuată emblema înspăimântătoare a morţii, în alb pe fond negru. Capul lui, tuns până la piele, nu avea alt păr, decât acel smoc pe care spiritul zeflemisitor al indienilor l-a păstrat în vârful capului, ca pentru a-şi bate joc de duşmanul care ar voi să-l scalpeze, *) şi în care se afla înfiptă o pană neagră de vultur. Un „tomahawk" şi un cuţit bowie-kniff, adică „limbă de bou", erau prinse la brâul lui, iar pe ge-

*) Indienii din America de Nord îşi tundeau părul şi nu lăsau decât un mic smoc în vârful capului, astfel că duşmanii puteau să-l smulgă în clipa când cădeau morţi sau răniţi. „*Scalpul*" era singurul trofeu admisibil al victoriei; astfel, era mai important chiar obţinerea scalpului decât ucidcrea duşmanului.

nunchi, era rezemată o pușcă lungă. Pieptul lui larg, membrele binefăcute și aerul lui grav, făcea ușor de recunoscut că era un războinic în vârstă; dar nici-un semn de bătrânețe nu părea să-i micșoreze vigoarea și agilitatea.

Cu toate că trăsăturile lui rămăseseră într'o stare de repaos complect și părea că privește cu o apatie stoică, cum curge apa repede, alunecând printre pietre, se observa în toată liniștea lui, un aer de mândrie întunecată, care ar fi atras privirile tuturor, dacă s'ar fi dus mai des prin orașe. Culorile, cu care Indienii își alcătuesc tatuajul feții lor când sunt pe picior de războiu, se topiseră de sudoare și se amestecaseră pe trăsăturile mândre ale acestui războinic, dându-i un aspect fioros și crud în acelaș timp. Ochii lui strălucitori, ca niște stele ce străbat prin nori, păstrau tot focul lor natural și sălbatec.

Albul, socotind după trăsăturile lui aspre, părea să fi dus o viață plină de greutăți din cea mai fragedă tinerețe. Era mai mult slab decât corpolent, dar toți mușchii lui păreau oțeliți de viața aspră pe care o dusese. Era îmbrăcat într'o haină verde de vânător, numită „Hunting-shirt“ *), și cu o pălărie din blană de castor. Avea un cuțit la brâu, dar nu avea „tomahawk”. „Mocasinii“ **) lui erau la fel făcuți ca ai Indienilor, având jambiere de piele de cerb, strânse cu șirete pe delături. O pușcă lungă ***) era sprijinită pe trunchiul de copac pe care ședea indianul, la îndemâna lui. Ochii acestui vânător alb, erau mici, pătrunzători, scânteietori și mereu în mișcare, îndreptându-i fără încetare, când într'o parte, când în alta, în timp ce vorbea, ca și cum ar fi pândit vre-un vânat sau s'ar fi temut de apropierea vre-unui dușman. Cu toate aceste simptome de

*) *Hunting-Shirt*: specie de bluză de vânător. E un vestmânt pitoresc, scurt și impodobit cu canafuri. E verde, pentru a nu fi descoperit ușor când e ascuns in ierburi.

**) *Mocasinii*: un fel de cisme, purtate de indieni și de la care Albii au luat obiceiul să le poarte.

***) Pușca soldaților e totdeauna scurtă; a vânătorului din preerie e lungă.

bănuială, fizionomia lui nu era a unuia obişnuit cu crima; avea chiar în anumite momente expresia unei mari blândeţi.

- Ascultă-mă, Montana, spuse albul slujindu-se de limba ce se întrebuința odinioară între Lacul Sărat şi granița cu Canada. Chiar tradițiile noastre se pronunţă în favoarea mea. Străbunii tăi au venit din apus, trecând **Marele Lac Sărat** *), s'au luptat cu băstinaşii şi le-au luat pământurile; ai mei, au venit din cealaltă parte, şi au urmat pilda pe care le-o dăduseră mai înainte străbunii tăi. D-zeu să le fie judecător şi nu noi!

— Străbunii mei au luptat cu arme egale, răspunse Indianul cu mândrie. Oare nu există deosebire între săgețile de piatră ale răsboinicilor noştri şi gloanţele de plumb cu care albii ne ucid? Răspunde, White Fox!

— Fratele meu are dreptate, cu toate că Marele Manitu i-a dat o piele arămie, spuse White Fox, aplecând capul, simţind adevărul acestor vorbe.

O tăcere adâncă ca de mormânt urmă, apoi Indianul începu să vorbească cu toată demnitatea, cu un ton solemn, pentru a înălța aparenţa adevărului.

— White Fox, ceace-ţi spun acum nu este minciună; îţi spun ceace mi-au povestit părinţii mei şi ceace le-a povestit lor părinţii părinţilor mei.

Montana ezită un moment, apoi aruncând spre White Fox o privire prudentă, continuă cu acelaş ton solemn :

— Am venit într'adevăr din apus, trecând peste **Marele Lac Sărat**, ne-am luptat cu băştinaşii dar odată stabiliţi aici, ce-au căutat Feţele-Palide peste noi ? Au venit cu armate, cu colonişti, şi ne-au asuprit, furându-ne pământurile şi îndepărtându-ne tot mai mult în păduri, în mijlocul cărora pieream, fără nădejde de a ne reîntoarce în preerile noastre atât de bogate. Tot tribul Sioux, din care făceam parte, trebuia să ţină piept năvalei albilor ce veneau ca o ploaie peste noi. Ne retrăserem în Montana, fiind învinşi peste tot. Acolo, Sioux-ii mai rezistă încă, dar nu vor mai putea ţine

*) Oc. Pacific.

prea mult piept cotropitorilor, și așa după cum toate statele din Estul **Marelui-Fluviu** *) și din Sud au intrat în Uniune, tot așa vor fi siliți și ei să se alăture Uniunei...

Știi dece a trebuit să plec din locurile mele de naștere, locurile unde au fost uciși mișelește părinții mei.

— Da știu, răspunse White Fox cu o mină întunecată, amintinu-și ceace îi istorisise Indianul.

Era o poveste tristă. Shan-Wei, tatăl său, căpetenia unui trib de Siouxi, fiind înconjurat de o bandă de albi, ridicase o năframă albă, cu care întâmpină pe învingători, cerându-le condițiile păcii. Aceștia însă, nici nu-l lăsară să termine ce avea de spus, și-l uciseră. Apoi se aruncară în mod sălbatec asupra bieților Indieni, măcelărindu-i pe toți, și dând foc lagărului lor. Numai un singur Sioux, scăpase cu viață: fiul căpeteniei. Acesta, cunoștea pe ucigașul tatălui său și-l urmărise, îndurând de multe ori foamea, setea, precum și umilințe din partea Albilor. Dar gândul lui era numai la răsbunare. Apoi, putea muri: sufletul tatălui său nu va servi pe nimeni în **marile câmpii de vânătoare** în care se dusese.

In aceste momente, de care vorbim, Montana și fratele său alb White Fox, găsiseră în sfârșit, pe mult căutatul ucigaș al marei căpetenii a Siouxilor.

Revenindu-și din emoția în care căzuse, lăsându-se pradă tristelor amintiri, Indianul se ridică brusc, spunând scurt:

— Să plecăm!

White Fox, îl privi o clipă mirat, apoi dând nepăsător din umeri, se sculă după trunchiul de copac și urmă pe Montana care se îndreptase cu pași rari, demni, spre caii priponiți puțin mai departe. Deslegându-i, încălecară repede; apoi, cu un plescăit din limbă, Sioux-ul dădu pinteni calului care porni în goană, urmat la câtiva pași înapoi de White Fox.

---

*) Missisipi.

6. SOSIT ACASA

Virginia rămăsese uluită, neputând să facă nici-o mişcare pentru a împiedica pe Clifton Forrest să cadă Tânarul se prăbuşi la picioarele ei şi timp de câteva clipe, paloarea mortală a obrazului său facu pe fată să rămână mută, ca paralizată.

— Oh! Sărmanul băiat! strigă Ethel. Ce putem face Ginia ?

Tatăl Virginiei apăru în acel moment din casă, urmat de alte persoane. Era un om robust a cărui faţă încruntată, crestată de riduri, arăta viaţa aspră petrecută în aer liber.

— Hello ! Cine este acest om? întrebă el, mirat, zărind forma omenească dela picioarele Virginiei.

— Tată! răspunse ea cu vocea întretăiată. E un biet tânăr care a aflat un lucru groasnic.

— Este beat sau ce ? Cine este ?... Am impresia că l-am mai văzut.

— Nu, nu e beat, răspunse iute Virginia. Este Clifton Forrest care locuia altă dată aici. L-am văzut pe Berengaria, dar nu l-am recunoscut. Se întorcea din Washington. A fost grav rănit în războiul de secesiune. Nici el nu m'a recunoscut... Nu ştie că locuesc aici... că nu mai este casa lui. Şi când i-am spus, şi-a pierdut cunoştinţa

Trăsăturile lui Lundeen se înăspriră.

— Tânărul Forrest!... Revenit din războiu!...

— Tată! Lasă-mă să-l duc în casă, să-l obişnuesc cu ideia că nu mai locueşte aici, îi sugeră Virginia cu o voce ezitătoare.

— Ce? Un Forrest în casa mea? Ah! Pe toţi dracii, nu! răspunse Lundeen.

Cu un gest brusc, chemă pe geambaş şi-i spuse:

— Ia-l și du-l afară de-aci.

— Da, domnule, dar unde să-l duc?

— E fiul lui Clay Forrest care șade puțin mai departe, spre West... într'o casă de caramida, raspunse Lundeen, care intră apoi în casă.

— Ethel, trebuie să ne gandim la mama lui, spuse Virginia cu voce joasă. Vrei să vii cu mine?

Geambașul se apropie de Forrest, îl ridică și se îndreptă spre cai. Virginia îl opri.

— Fii atent! spuse ea. E grav rănit.

— Fiți fără teamă, d-șoară... Și-apoi, nu e deloc greu.

Virginia îl ajută să-l urce pe cal, apoi se îndreptă și ea spre caii cari erau pregătiți, înainte de a veni Forrest. Lundeen se ivi din nou în prag și văzu ceace voia să facă ea.

— Virginia, ce faci?

— Trebue să înștiințez pe mama lui... de acest groasnic lucru.

— Nu te duce, urlă el.

— De ce, tată? protestă ea. Trebue să facem măcar atât cât putem.

— Nu. Dick se va îngriji de asta.

— Se va purta stângaciu, sunt sigură, și asta poate provoca o emoție teribilă mamei lui.

— Nu vreau să te duci cu nici-un chip, acolo jos.

— Tată, am lipsit de-acasă doi ani. Am împlinit douăzeci și unu de ani. Știam că am să-ți amintesc asta, dar nu gândeam că o să se întâmple chiar la câteva zile după întoarcerea mea.

Și Virginia, cu urechile împuiate de ocările neputincioase ale tatălui ei, se urcă în șea și trecu de-o parte a calului pe care se afla Forrest sprijinindu-l, în vreme ce Ethel, de cealaltă parte, făcea acelaș lucru.

Virginia nu se întoarse deloc să privească în urmă, așa că nu văzu figurile consternate din spatele ei. La pas, începură să coboare panta ce duce în vale, unde se afla casa familiei Forrest.

— Ginia, nu este groasnic? făcu Ethel cu ochii mari și neliniștiți. Tatăl tău era înspăimântător la vedere de mânie... Sunt mulțumită că n'ai cedat.

— Tata a urât totdeauna pe Clay Forrest.
— Dar bine, Ginia, iartă-mă, însă nu înțeleg ura asta. Dealtfel, văd că tu nu-l urăști.
— Scumpa mea, știu că asta nu e bine. De când tatăl meu a devenit stăpânul acestei proprietăți, am început să sufăr... Și apoi, niciodată n'am spus că urăsc familia Forrest.
— Ah! Sunt mulțumită. Sărmanul băiat!... E foarte frumos, Ginia... Ce se va întâmpla oare cu el?
— Va ști să se obișnuiască cu situația.. Incă de când eram o ștrengăriță de zece-doisprezece ani, părea un om în toată firea.
Virginia întoarse capul într'o parte și închise ochii, căutând să-și ascundă emoția ce aproape o strangula.
— A mișcat din pleoape, murmură deodată Ethel.
Ginia, își revine... Oh! D-le Forrest, te simți mai bine?
— Ce s'a întâmplat? întrebă Forrest cu o voce ce părea că vine din mormânt.
— Ai leșinat, răspunse încurcată Virginia Lundeen.
—Văd că... sunt pe un cal... Unde mă duceți?
— La părinții tăi. Nu-i prea departe; vom sosi în curând.
— Părinții mei!... Credeam... mi se făcuse frică... când mi-ai spus că nu știai nimic despre ei!.. Unde sunt?
— Ți-am mai spus că sunt aproape. Nu mai avem mult.
După puțină vreme, micul convoiu se opri în fața unei porți încadrată de viță de vie prin care se întrezărea casa de cărămidă aflată în mijlocul curții. Ce de amintiri duioase evocau Virginiei această poartă, pe care se cățăra, cu câțiva ani în urmă, jucându-se cu bucălatul fiu al lui Clay Forrest!
— Ethel, sprijinește-l puțin. Lasă-mă să intru eu întâiu.
Virginia făcu înconjurul casei pentru a găsi intrarea, printr'o ușă acoperită aproape de ghirlande de frunze. Foarte agitată, se ruga fierbinte ca Clay Forrest să nu fie acasă. După amintirile ei vagi, acesta era la fel de

imposibil ca şi tatăl ei. Dar, răsuflă uşurată, căci in pragul uşei apăru mama tânărului rănit. Ea nu părea să fie aşa în vârstă, după cum îşi imaginase Virginia.

— Mamă Forrest, îţi aduci aminte de mine? o întrebă ea, fixând atentă faţa bătrânei.

— Doamne sfinte! Virginia, la mine! strigă ea cu o voce dulce, fără să se arate uimită şi coborând cele câteva trepte pentru a îmbrăţişa pe Virginia. Intră fetiţa mea., Ei bine! Iată-te o femee în puterea cuvântului, acum. Ai găsit vre-un bărbat după placul tău?

— Incă nu, mamă Forrest, răspunse Virginia roşind uşor. Iţi aduc noutăţi dela Clifton.

Faţa aspră a bătrânei se convulsionă şi mâna ei, tremurând, se apropiă de piept, în dreptul inimei, ce bătea cu furie.

— Clifton!... Oh! Fetiţa mea! L-ai văzut în Washington?... Cât eşti de bună!

— Nu, nu acolo. Ştii, mamă Forrest, că l-am văzut pe Clifton pe vapor fără să-l recunosc? Nu e ciudat?

— Pe vapor!... Se întorcea acasă?

— Desigur răspunse Virginia.

D-na Forest tremurând, se aşeză încet pe treptele scării, emoţionată de cuvintele îmbucurătoare ale fetii.

— Dar bine, făcu ea înspăimântată, el n'a ştiut nici-[illegible] că locuim...

— De bună seamă, mamă Forrest. Neştiind nimic, a venit de-adreptul la vechea locuinţă. A trebuit să-i spun... că nu mai era a lui. Ce lucru îngrozitor pentru mine!... Şi-atunci, am venit... cu el.., pentru a-i arăta drumul.

— Este aici? murmură bătrâna, cu faţa atât de înseninată, încât Virginia se simţi invadată de o emoţie profundă.

— Da, este aici, afară. Dar vezi că, lunga călătorie pe care a făcut-o — dealtfel deabia a ieşit din spital — l-a obosit. Nu este în depline puteri. Are un aer întunecat şi... bolnăvicios. Am vrut să te văd eu mai întâi... şi să-ţi povestesc toate acestea, ca să nu te îngrozeşti prea mult.

— Să mă îngrozesc?... Dar sunt chiar fericită că-l

revăd, căci îl vindec eu, fii pe pace, răspunse bătrâna. Ah! Micuța mea, tu n'ai avut niciodată sufletul lui Lundeen... Du-mă la fiul meu, scumpa mea.

— Nu, mai bine rămâi aici. Nu trebue să aibă o emoție prea vie...

—Nu te îngrijora. Sunt destul de calmă. Dar, adu-l mai repede, micuțo.

Virginia se îndepărtă, simțind cum îi svâcnea inima și cotind după casă, întâlni pe Clifton, sprijinindu-se de brațul geambașului și al lui Ethel.

— Mama e bine? o întrebă brusc, în vreme ce ochii lui o cercetau cu o ardoare teribilă.

— Da, desigur.

— I-ai spus?... Ai pregătit-o?

— Clifton, ea nu s'a gândit un singur moment... că poți fi atât de rău. N'am îndrăsnit să i-o spun. Dar ea știe că ești bolnav, slăbit. Caută să te arăți mai puțin bolnav; dacă poți, totul va merge de minune. Și, puțin câte puțin... poți pe urmă să-i spui totul.

— Unde este?

— In pragul casei. Te așteaptă... Oh! Clifton, încearcă să te arăți mai în putere.

Tânărul îndepărtă pe Ethel și geambaș care-l sprijineau și cu un efort, își îndreptă trupul, cu ochii strălucitori și fața crispată.

— Virginia Lundeen, îți mulțumesc... Acum, lasă-mă singur.

Fără să șovăe pe picioare, fără ca nimic să-i trădeze slăbiciunea, el înaintă. Virginia însă, nu-l slăbi din ochi, și-l urmă de-aproape, gata să-l sprijine la nevoe, în timp ce Ethel îl mai susținu de mână până în clipa când Forrest trecu de colțul casei.

In acel moment, tinerele fete rămaseră pe loc, nevrând să pară indiscrete la întâlnirea dintre mamă și fiu.

— Mamă!

— Cliff!... Ah! fiul meu!... fiul meu!...

Clifton Forrest, căzu aproape în brațele mamei sale care plângea și râdea în acelaș timp de bucuria produsă

de revederea fiului ei, de care fusese despărţit timp de patru ani.

Virginia, întorcând emoţionată capul, văzu pe Ethel că-şi ştergea pe furiş o lacrimă.

— Ginia, îi spuse ea, mă duc afară şi te aştept pe drum. Dacă am să văd pe mama lui, simt că o să încep să plâng ca un copil.

— Nici eu nu mă simt atât de sigură de mine. Dar trebue să mai rămân aici câteva clipe...

Virginia rămase singură, pradă unui sentiment ciudat de tristeţe şi bucurie în acelaş timp. Cu un efort suprem însă, se stăpâni, mai mult pentru bătrâna mama decât pentru ea, şi rămase în aşteptare. Deodată, auzi glasul d-nei Forrest:

— Vino, Virginia! o chemă ea, ţeapănă de emoţie, cu faţa îmbujorată şi umedă încă de lacrimi.

Virginia înaintă şi urmă pe bătrână în casă. Clifton era întins pe o canapea de piele, lângă fereastră.

— Mama doreşte să-ţi mulţumească, îi spuse el cu o voce limpede şi cu o privire care urmări încă multă vreme pe tânăra fată.

— Micuţa mea, mi-ai făcut un serviciu imens, spuse d-na Forrest cu o voce tremurătoare. Fii binecuvântată!

— Virginia Lundeen, apropie-te, continuă Clifton, ca să te privesc în faţă... Ştii tu ce mi-a făcut tatăl tău?

Intrebarea lui, aşa scurtă cum era, trăda tot răul care-l arăta ochii lui acuzatori, care păreau că vor să străpungă până în fundul inimei ei.

— Clifton, nu ştiu nimic... nimic din tot ceeace s'a petrecut între tatăl meu şi al tău, spuse ea, simţind cu nelinişte că nu-şi poate păstra sângele rece. Am lipsit de-acasă aproape tot timpul.

Forrest rămase tăcut timp de câteva momente. Părea că meditează profund. Apoi spuse, cu un ton trist:

— Suntem ruinaţi... fără bani... şi eu m'am întors acasă numai ca să mor.

— Ah! Nu spune asta! strigă bătrâna cu voce rugătoare. Spune-mi că vrei să trăeşti... Nu trebue, nu poţi să fugi de luptă şi să-ţi laşi părinţii singuri atunci când

au mai multă nevoie de tine. Clifton, trebue să trăești, pentru a-ți reface căminul.

— Fiul meu, adăogă bătrâna cu febrilitate, rugăciunea, speranța și voința sunt atot puternice.

— Oh! Clifton, iată deci secretul curajului, continuă Virginia. Ai îndurat atâtea mizerii! Mai îndură încă, pentru ca acest cămin să fie liniștit și fericit... Și, lasă-mă să te ajut. Am... Am mulți bani pe cari nu știu cum să-i cheltuesc...

—Poți crede oare că voi primi banii fetei aceluia care i-a furat pe-ai mei? o întrerupse el cu ardoare.

— Furat!... Oh! Asta nu-i adevărat, răspunse ea cu voiciune. Tata a putut fi aspru și dușmănos cu tatăl tău, care era la fel. Dar necinstit... nu. Nu pot crede... și... trebue să-mi ceri iertare...

Pași grei întrerupse pe Virginia care tăcu subit. Ușa se deschise, și în prag apăru un om înalt, cu părul alb, cu plete. Ea îl recunoscu îndată, cu toate că se scurseseră patru ani când pentru ultima oară privise această față aspră, săpată ca în piatră, ai cărui ochi păreau că o străpung.

—D-le Forrest, spuse Virginia care se îndreptă, fixându-l cu curaj, eu sunt Virginia Lundeen... Clifton a venit... la Cotonwoods, din greșeală. Și cum avea nevoe de ajutor, eu... l-am condus până aici.

Clay Forrest se înclină, constrâns să mulțumească cât de puțin măcar, apoi cu un gest scurt, arătă cu mâna întinsă ușa, refuzând să rămână prea multă vreme sub acelaș acoperiș, împreună cu un membru al familiei Lundeen.

Virginia se depărtă în grabă. Și în timp ce trăgea ușa, auzi o voce posacă spunând:

— Ei bine! Cum merge, fiu neastâmpărat? A trebuit să se termine războiul, ca să te întorci acasă!

7. COTTONWOODS

Virginia răsufla cu greutate, când ajunse pe Ethel, care o aştepta călare în faţa porţii. Geambaşul plecase după ce-şi luase plata, pe care i-o dăduse Clay Forrest când venise acasă. Drumul atât de scurt însă, nu putuse să-i împurpureze aşa de mult obrajii.

— Ginia, ce ţi-a făcut acel diavol bătrân? o întrebă Ethel îngrijorată.

— M'a dat pur şi simplu afară din casă, răspunse Virginia.

Apoi încălecă şi dând pinteni calului, adăogă:

— Haide, să plecăm. Tata desigur că mă aşteaptă furios.

— Ce ţi-a spus? făcu curioasă Ethel.

—Absolut nimic. A înlocuit o întreagă tiradă printr'un singur gest... indicându-mi uşa.

Ethel aplecă capul decepţionată, fără să mai spună nimic. Porni în goană, la vale, urmându-şi prietena ce înainta în galopul calului. Valea, ce se deschidea în faţa lor ca un evantai, în formă de triunghiu, era scăldată de razele soarelui, care făcea ca cea mai mică frunză să strălucească în mii de culori aurii.

După o clipă de tăcere, Ethel continuă, gânditoare:

— Ginia, eşti amorezată de Clifton Forrest.

— Nu eşti decât o mică nebunatecă sentimentală, Ethel, făcu Virginia puţin nervoasă, încheind discuţia.

In curând, tinerele fete ajunseră la Cottonwoods, unde descălecară, legându-şi caii de parmaclâcul din faţa casei.

In clipa când pătrundeau înăuntru, mama Virginiei le întâmpină. Nimeni altcineva nu se mai arătă, şi tâ-

năra fu fericită, mulţumindu-i lui Dumnezeu. Nu se mai temea pentru momentţ de tatăl său.

— Scumpa mea, n'ar fi trebuit să te porţi astfel, îi spuse ea cu reproş.

— Poate răspunse Virginia resemnată. Dar vezi, mamă, n'am făcut niciodată altceva, decât ceeace trebuia...

— Şi-apoi nu e numai asta. Ai uitat să astăzi dai un house-party, şi că invitaţii te aşteaptă nerăbdători.

— Ah! Aşa-i... Iartă-mă mamă!

— Du-te acum să te schimbi.

— Dar n'am pe nimeni care să-mi ajute.

— Am să-ţi trimit pe Juanita. Vorbeşte bine englezeşte şi e cea mai bună din tot personalul nostru. Toţi camerişii noştri sunt Mexicani. Asta nu-mi piace deloc, dar ce pot face„ când Malpass conduce treburile ranchului.

— Malpass? repetă Virginia, intrigată.

— Augustin Malpass. Iţi aduci aminte de el, nu-i aşa?

— Numai de nume.

— Este asociatul tatălui tău; odinioară a fost intendent. Iţi aminteşi?

Virginia îşi amintea desigur, de individul cu chip viclean, care încercase cu câţiva ani în urmă, să se facă iubit de ea. Nu reuşise însă să capete, decât ura şi dispreţul ei.

Tânăra, urcă câteva trepe ale scărei şi pătrunse în camera ei, urmată de Ethel.

— Ginia, ştii că nu prea sunt serioasă deobiceiu, dar acuma sunt. Eu...

— Vai! Ce misterioasă eşti, o întrerupse Virginia. Haide, dă-i drumul. Mărturiseşe-mi ce-ţi turbură sufletul.

— Nu ştiu nici eu, Ginia. Poate că această casă atât de întunecoasă. In orice caz, mă simt obligată să-ţi spun, că nu-ţi sunt numai o prietenă ca toate celelalte. Mă îngrijesc mai puţin de bogăţia ta, decât de tine însăţi. Şi dacă, ferească sfântul, o să ai vreodată zile negre, te poţi bizui pe mine.

— Zile negre, eu?

Ethel clătină afirmativ capul ei blond.

— Nu știu de ce mi-a venit ideia asta, dar este sigur că o am.

Virginia începu să râdă.

— Ești o prezicătoare delicioasă, dar păstrează-ți farmecele pentru altcineva... Vezi, Ethel, ești cea mai bună prietenă a mea, singura din toate câte se spune că am. N'am să uit niciodată loialitatea ta față de mine, dar vino în ajutorul meu ca să uit ce s'a petrecut astăzi. Oh! Tot ceeace am văzut, tot ceeace am aflat! Mi-e teamă, Ethel, de Malpass mai ales.

— Și eu la fel, dar nu uita că...

Virginia o opri brusc, astupându-i gura cu mâna pentru a o sili să tacă. O tânără creolă intră în cameră.

— Iată-mă, senorita. Sunt Juanita.

Cina reuni pe toți oaspeții Virginiei, vre-o jumătate de duzină de oameni foarte veseli toți fii ai Westului, printre care se afla și mama pretenei sale. Ea observă cu îngrijorare lipsa tatălui ei și a lui Malpass, pentru care, fără să-și dea seama dece, avea o groasnică antipatie.

— Ginia, de ce ești îngândurată? auzi ea o voce bărbătească în spatele ei.

— Ah! Tu ești Dick? făcu ea tresărind.

— Eu însumi, răspunse Dick Fenton, unul din vechii ei prieteni din copilărie și care spera cu ardoare la mâna ei. In loc să visezi la câte 'n cer și stele mai bine am vizita împreună caii din corral.

Toți tinerii aflați pe lângă ei, auzind propunerea, scoaseră strigăte de bucurie. Caii lui Lundeen erau faimoși în tot ținutul. In grabă, ieșiră în curte îndreptându-se spre împrejmuirea unde se găseau caii, conduși de Virginia. Tânărul încercă să rămână mai la urmă cu ea, pentru a-i repeta a mia oară, propunerea de căsătorie.

— Dick Fenton, am sosit acasă abia de câteva zile și ai și început să mă plictisești.

— Desigur, pentru că vreau să fiu primul, ca să iau norocul în braţe.

— Dar de ce atâta grabă?

— Virginia, tatăl tău a pronunţat câteva cuvinte la Castaneda, care nu mi-au îngăduit să mai întârzii. A pretins că vrei să te măriţi cât mai repede.

— Cu adevărat? făcu veselă tânăra fata.

Insă aceste cuvinte o făcură să rămână pe gânduri.

— De ce râzi? N'am spus nici-o nostimadă, răspunse Fenton cu aer necăjit. Am descoperit atâtea lucruri, cari m'au pus pe gânduri. Bogăţia tatălui tău vine din mina de argint din Sud. Ori, Augustin Malpass se găseşte în toate afacerile lui. Ei bine! Ai lipsit de-aici aproape dela vârsta de şasesprezece ani, şi vreau să te pun la curent cu toate, cât mai repede cu putinţă. Malpass nu este iubit de nimeni. Tata cunoaşte multe lucruri, nu prea îmbucurătoare, despre el. Toată lumea vorbeşte că el a tras firele tuturor afacerilor cu care Lundeen a ruinat pe Clay Forrest... Şi pentru a ajunge la ceace mă nelinişteşte, toată lumea crede, şi eu am toată siguranţa pe care o poate avea un amorezat gelos, că Lundeen are intenţia să te mărite cu Malpass.

— Asta-i o adevărată prostie! strigă Virginia cu inima strânsă de nelinişte.

— Virginia, sunt încântat că te-aud vorbind astfel, spuse Fenton călduros. Ce răspuns dai propunerei mele ?

— Aş putea să te las fără răspuns, spuse tânăra. Dar, pentrucă ai fost sincer, îţi voi vorbi fără înconjur... Iţi mulţumesc Dick. Te apreciez mult, dar nu pot primi şi nu am alt răspuns de dat, decât pe cel care-l cunoşti.

— Mă aşteptam, făcu amărât Dick. Dar am vrut să-mi încerc încăodată norocul. Acum, încă un cuvânt... Nu te poţi mărita cu Malpass. Se pretinde spaniol, dar eu ştiu că nu e decât un metis. Şi presupun că...

— Presupui ce, Dick? îl întrerupse ea.

— Că Lundeen vrea să te mărite cu Malpass.

— Dece numeşti mereu astfel pe tata.

— Iartă-mă dacă te-am jignit, dar toţi îl numesc aşa.

— Ei bine! Dick, în cazul acesta, dacă n'am să mă pot apăra, s'ar putea să-ţi cer ajutorul, răspunse ea cu răutate.

— Răutăcioaso!

Virginia, râzând, începu să alerge spre invitaţii care se depărtaseră de ei.

— Ethel, te rog, scapă-mă, spuse ea glumeţ.

— Drace! Acest tânăr a început deci iarăşi să te plictisească!

In curând, ajunseră în apropierea grajdurilor şi corral-ului, toate construcţii noi pentru Virginia. Nici un cow-boy nu se găsea pe-acolo, ci numai Mexicani. Tânăra se întrebă cu mirare, unde puteau fi cow-boyi ei. Jack şi Bill, care o învăţaseră primele taine ale călăriei. Şi-apoi, nici caii nu-i cunoştea.

— Prieteni, spuse Virginia, adresându-se Mexicanilor, nu cunosc nici-unul din aceşti cai. N'am călărit niciodată pe vre-unul.Nu ştiţi unde sunt ai mei?

Aceştia înălţară însă nepăsători din umeri. Inciudată Virginia se întoarse la invitaţi şi începură să viziteze toate îngrăditurile.

După două ore de hoinăreală, oaspeţii simţindu-se obosiţi, se retraseră fiecare în camerele lor.

Rămânând singură, începu să se plimbe prin curte privind tăcută în pământ, cufundată atât de mult în gânduri, încât nu zări pe tatăl ei apropiindu-se de ea, întovărăşit de un individ. Când ajunseră lângă ea, Virginia tresări speriată.

— Ah! Tu eşti tată? făcu ea, privind atentă la individul de lângă Lundeen. Era de o talie impozantă, cu mustăţi în furculiţă, întocmai ca şi cavalerii evului mediu, cu faţa palidă-măslinie şi cu ochii străpungători cari o priveau lacom. Din toată fiinţa lui emana o antipatie pe care Virginia nu şi-o putea explica.

— Da, eu sunt, fetiţo! Augustin, spuse el întorcându-se spre Mexican, pun rămăşag că nu-ţi mai aduci aminte de Virginia, care ne-a părăsit acum patru ani. Iat-o acum, femee în puterea cuvântului.

Tânăra roşi la aceste cuvinte, dar nu scoase nici-un cuvânt.

— Ea să fie oare, micuţa care alerga sburdalnică prin curte, cu picioarele goale? Nu, nu-mi vine să cred.

— Tu, Virgie, îţi aminteşti de Malpass? o întrebă Lundeen alinător.

— Cred că da, răspunse ea în doi peri.

Apoi, brusc se întoarse spre tatăl ei:

— Tată, unde-mi sunt caii? Nu i-am văzut printre ceilalţi în corral?

— Nu? făcu mirat Lundeen. Ştii ceva despre asta, Augustin?

— I-am trimis la ranch-ul Watrous. Sunt minunate păşuni acolo.

— Du-te, te rog, cu Virginia mâine până acolo ca să-i vadă.

— Vreau să fie aduşi aici, răspunse fata energică.

— Bine, te vei duce acolo mâine şi ţi-l vei alege pe care vrei.

— Nu, îi vreau pe toţi. Şi-apoi, Jack şi Bill unde sunt ?

— I-am dat afară, spuse Malpass.

— Tu! făcu Virginia cu o surpriză pe care nici nu încerca s'o ascundă. Cu ce drept?

— Virginia, interveni Lundeen jenat, Malpass are conducerea ranch-ului. Afacerea cu mina de argint mă ocupă prea mult.

— Oh! Văd! Foarte bine. Dar acum sunt la mine acasă şi te fac atent, d-le Malpass.

Cei doi oameni, nu se aşeptaseră, desigur, la această atitudine. Tânăra fată, în realitate, fusese însă impresionată de acuzarea lui Clifton Forrest şi vorbele lui Fenton despre Malpass.

Neîncrezându-se deci în acesta, Virginia, cu riscul de a mânia pe Lundeen, continuă:

— D-le Malpass, te rog să nu te mai îngrijeşti de caii mei si să nu-mi mai dai oamenii credincioşi afară din slujbă.

Malpass se înclină cu curtoazie, dar sângele îi năvăli în obraji, în timp ce Lundeen stingea nervos ţigarea pe

care tocmai o aprinsese. Scuzându-se, ea se retrase și se duse în camera ei, unde rămase în așteptare, știind că în curând tatăl ei va veni furios.

Intr'adevăr, nu trecu multă vreme și auzi o bătae în ușă, după care fără să mai aștepte invitația, Lundeen își făcu apariția.

— Drace! spuse el. Ce-ai cu Malpass? Aș fi vrut să fi avut o altă atitudine față de el. Nu mi-a spus nimic încă, dar trebue să fie extrem de iritat.

— Asta mă lasă rece. Nu mi-a plăcut că mi-a dus de-aici caii și că mi-a dat cow-boyi afară. Am să-i aduc înapoi. Pentruce s'a înconjurat numai de Mexicani?

— Ii preferă. Aceștia sunt mai puțin exigenți la plată și ușor de condus, și sunt obligat să mărturisesc că are dreptate. Cow-boyi, când nu ai vite, sunt o adevărată pacoste.

— Nu te mai ocupi de vite? întrebă Virginia surprinsă.

— Nu. Asta nu mai valorează nimic. Mulți ranchmeni s'au ruinat din cauza lor, de pildă Clay Forrest Toată averea lui se găsea în cirezi.

— Tată, cum ai devenit proprietarul lui Cottonwoods? întrebă deodată Virginia cu un ton degajat, supraveghind însă cu coada ochiului fața lui.

— Hm! făcu acesta încurcat. Forrest devenise debitorul lui Malpass printr'o sumă mare. Acesta descoperind din întâmplare, o mină de argint pe terenurile lui Forrest, i-a propus să i le cumpere, ceace Forrest, fiind constrâns, a acceptat. Am vândut tot ce-aveam și... iată-mă posesorul minei și-al acestui ranch.

— Tată, crezi că asta a fost cinstit?

— E o afacere, în orice caz. Forrest și cu mine nu ne aveam la suflet încă din vremea când am emigrat împreună din Georgia.

— Dar, cu mina asta de argint, ce este?

— Ea ne va face bogați. De-aici avem noi atâția bani.

— Ești asociat cu Malpass?

— Da, dar numai în ce privește mina. Ranch-ul îmi aparține numai mie.

— Tată, afacerea asta nu-i cinstită.

— Aşi! Forrest şi cu mine ne-am avut la cuţite totdeauna. De altfel, astea nu te privesc pe tine.

— Drepturile lui Forrest, continuă Virginia neturburată, n'au fost ţinute în seamă la judecată, căci n'aţi pomenit nimic de descoperirea minei. Insă, din punct de vedere moral, e un lucru necinstit.

— Nu, nu! în timpurile de astăzi.

— Dar, cel puţin ai împărţit cu Forrest, veniturile minei.

— Nu-i voi da niciodată nici măcar un dolar, chiar dacă Forrest ar fi pe moarte, făcu Lundeen, în vreme ce ura îi reveni sălbatecă.

— Atunci, voi face eu asta în locul tău, răspunse rece Virginia.

— Nu, nu le vei da nimic. Cei două sute de mii de dolari pe care-i pusesem la bancă pe numele tău, nu mai sunt disponibili.

— Cum? întrebă Virginia încremenită.

— Malpass i-a întrebuinţat, pentru a face faţă cheltuelile necesare minei. Bine înţeles, vei câştiga mult mai mult, dar pentru moment nu te poţi folosi de ei.

— Atunci, nu mai am nimic?

— Ba da, cred că au mai rămas zece mii de dolari la bancă. Când vei avea nevoe, îi poţi întrebuinţa.

— Augustin Malpass!.. scrâşni tânăra. Acest individ îmi pare că are un rol foarte important în afacerile tale.

— Nici nu mă îndoesc, răspunse Lundeen, râzând, fără să observe ironia Virginiei. De-altfel, despre el voiam să-ţi vorbesc când am intrat... Virginia, acum trei ani, Augustin şi cu mine, am discutat despre căsătoria ta cu el, când va veni momentul.

— Cu adevărat? E interesant!

— Virginia, făcu intrigat Lundeen, doar nu te vei fi îndrăgostit de altcineva?

— Nu, fii fără grijă.

— Asta îmi face mare plăcere şi-mi ia o piatră după inimă. Nu vreau să te zoresc, scumpa mea. dar cu timpul, sper...

Lundeen se opri însă, văzând că Virginia întoarse ca-

pul spre el pentru a-l privi cu ochii în care se citeau lămurit disprețul și rușinea.

— Imi propui să mă mărit cu Malpass?

— Asta vreau să spun, răspunse el, revenindu-i siguranța.

— Nu voi primi niciodată să fiu soția unui om necinstit.

— Nu-i necinstit, isprăvește odată, făcu Lundeen, pierzându-și răbdarea. Te vei căsători cu el, așa cum vreau eu.

— Tată, nu te mai înțeleg. Nu te mai recunosc! strigă ea hotărâtă. Va fi prima dată, când nu voi ține seamă de cuvintele tale. Refuz cu indignare, să mă mărit cu un asemenea individ.

8. EXPLICARI

Clifton Forrest străbătea călare drumul umbrit ce înconjura valea, îndreptându-se spre micul oraş San Luis, populat în întregime numai de Indieni şi Mexicani, unde trebuia să se ducă la magazin, care alcătuia singura sursă de venituri cei mai rămăsese familiei Forrest.

— Cliff, îi spusese mamă-sa, de când ai plecat în răsboiu, tatăl tău a încercat să se ocupe singur de magazin, dar a trebuit să renunţe, fiind prea bătrân. Am angajat un Mexican, apoi altul şi-altul. Unul era leneş, altul era beţiv, altul necinstit, şi noi n'aveam altă resursă, aşa că nu aveam ce face. Gândeşte-te la asta, fiul meu!... In ce greu impas am ajuns!

— Mamă, mă voi ocupa eu de magazin, răspunse Clifton cu ton vesel şi surâzător, spre a-şi ascunde preocupările lui.

Din această cauză mergea gânditor pe drum, fără să bage'n seamă frumuseţea acestei zi de Mai. Mirosuri îmbătătoare exalau din vegetaţia ce mărginea drumul, şi soarele pătrundea cu razele lui împrăştiate ca un evantaiu prin desişul copacilor. Din loc în loc, Clifton se oprea spre a răsufla, căci puterile lui nu-i îngăduiau să călărească prea mult timp.

Când ajunse în San Luis se făcuse seară. Descălecă în faţa magazinului şi intră înăuntru, fiind întâmpinat de tatăl său.

— Ei bine, Cliff! îi spuse el ajutându-l să se aşeze pe un scaun. De ce ai venit aşa de târziu?

Mă îngrijorasem, şi era să viu în întâmpinarea ta.

Clay Forrest nu făcea niciodată nici cea mai mică aluzie la starea lui Clifton. Dacă suferea din cauza as-

ta, el nu o arăta. Bătrânul Forrest socotise întotdeauna că imperfecțiunile fizice trebuesc ascunse.

— Cliff, continuă el, părând oarecum turburat, s'a întâmplat ceva astăzi.

— Ce?

— Am primit vizita tinerei Lundeen. Ii arătasem ușa altă dată și făcui astăzi la fel, dar s'a încăpățânat să rămână. Bineînțeles, nu puteam s'o arunc afară.

— Ah! făcu Clifton.

— Ei bine, văzând că vrea să-mi vorbească, i-am spus să termine repede, deși jurasem să nu ascult nimic dela vre-un Lundeen.

— Tată, explică-mi, te rog.

— Cliff, mi-a spus că înainte de a pleca, acum patru ani, avea două sute de mii de dolari la bancă. La întoarcere, nu a mai găsit decât zece mii de dolari. Malpass sfătuise pe tatăl ei să-i dea restul... Și, Dumnezeu să mă ierte, Cliff... această fată m'a rugat cu lacrimi în ochi să primesc acești zece mii de dolari.

Clifton rămase uluit. Cu toate că razele soarelui îi băteau drept în față, văzu totuși ochii tatălui său strălucind răutăcios.

— A spus ea asta? făcu el. Pentru ce?

— Am întrebat-o. Mi-a răspuns că voia să repare nedreptatea făcută de Lundeen, în măsura în care îi era posibil. M'a rugat să primesc acești bani ce-i mai rămăsese, și la refuzul meu, a încercat să-mi ofere măcar jumătate. I-am spus însă că noi, cei din familia Forrest m'ai bine murim de foame decât să primim măcar un dolar dela vre-un Lundeen... Și-atunci, Cliff, mi-a strigat că acești bani nu erau ai lui Lundeen, ci ai lui Clay Forrest, adică ai mei. Am rămas încremenit. Mărturisea astfel necinstea tatălui ei. Aș putea să mă servesc foarte bine de această declarație când afacerea va ajunge înaintea tribunalului.

— Ai putea, dar n'o vei face, răspunse Clifton.

— Cliff, nu roșesc mărturisindu-ți că a reusit să mă îmblânzească timp de-o clipă, dar mi-am revenit foarte repede. Mă voi servi de totul, în contra lui Jed Lundeen.

— Tată, nu vei sacrifica o biată fată, chiar dacă este o Lundeen.

— Adevărat? Şi de ce nu? făcu brusc Clay Forrest.

— Dacă nu pentru altceva, cel puţin pentrucă nu te voi lăsa.

— Drace! Eşti amorezat de ea?..

— Nu. Eu... o urăsc, îmi închipui... dar am destul bun simţ, pentru a vedea că e o fată cinstită.

— Destul, Cliff începi să vorbeşti într'aiurea... Şi mama ta la fel... Asta îmi este ca o ultimă lovitură... Intâi cirezile, pământul meu, casa... acum şi familia... toţi iau partea acestui bandit!

Şi Forrest ieşi furios din magazin, încălecă şi dispăru în pădure.

— Tată! strigă Clifton.

Nu-i răspunse însă nimeni. Sgomotul copitelor se depărtă încetul cu încetul, până nu se mai auzi de loc. Clifton rămase gânditor„ murmurându-şi cu voce joasă:

— Din ce în ce mai rău. Mi-e teamă că n'o să mai pot suporta... Ce umilire pentru Virginia Lundeen!... Dar a fost de o cinste uimitoare!.. Ştiam că are suflet bun, însă nu mă aşteptam la o asemenea dovadă de milă. Ştie deci, că tatăl ei este un hoţ. Mi-ar fi plăcut însă mai mult, dacă nu ar fi adus un asemenea argument, mai ales faţă de tatăl meu... Şi acest Malpass! Mă întreb dacă e acelaş linguşitor metis pe care-l vedeam adeseori pe la Lundeen...

Trecură câteva zile. Clifton Forrest se gândea mereu la Virginia Lundeen, care cu atâta generozitate, încercase să repare, atât cât putea, răul făcut de Jed Lundeen.

Intr'o dimineaţă răcoroasă, Cliff şedea pe un scaun în faţa magazinului. Cufundat adânc în gânduri, nu zări pe Virginia, decât când fu la câţiva paşi de el.

— Ah! Tu eşti? făcu el mirat şi încurcat în acelaş timp.

— Da eu sunt. La ce te gândeai? întrebă ea.

— La... multe, răspunse el vag.

— Imi închipui, făcu Virginia tristă, apropiindu-se de

Cliff. Dacă Cottonwoods ar fi al meu, vi l-aş reda îndată, şi dacă va fi vreodată, acelaş lucru voi face.

— Virginia, tu... tu spui că... Nu, tatăl meu nu va primi niciodată.

— Dar tu ?

— In nici-un caz nu l-aş primi dela tine.

— De ce ? Dacă tata nu vrea să-şi repare nedreptatea, dece să fiu împiedecată s'o fac în locul lui ?

— Va fi prea târziu.

— Nu vei primi nimic dela mine ?

— Nimic.

— Clifton Forrest, inima ta nu te va lăsa să nu mă ajuţi ! strigă ea cu accent dureros.

— Nu spune asta, răspunse el. Cum aş putea să te ajut ? Dumnezeule... Tu, atât de frumoasă şi bună ! plină de tinereţe şi sănătate ! Eşti bogată, ai un cămin cu părinţi cari te iubesc şi cu atâţia prieteni !... Nu, ceeace spui, n'are sens.

— Ba da, făcu ea cu un gest energic. Se poate să fiu frumoasă; e doar o chestie de gust. Dar cât despre cămin, n'am unul adevărat. Mi-ar fi plăcut mult mai mult să stau aici, unde am trăit atâta timp. Mama nu-mi este de nici un ajutor. Iar despre tata, am o teamă nebună de el. E oribil să mărturisesc asta, dar sunt silită. Şi acum, ceace pune capăt tuturor, vrea să mă mărite cu Malpass. Vezi bine deci, Cliff, că nu eşti singurul care eşti chinuit de gânduri.

Lacrimi de mânie şi ruşine începură să-i curgă pe obraji.

— Sunt nemângăiat, Virginia! Şi-ţi cer iertare! strigă Forrest, rămânând ca pietrificat de cele auzite. Malpass! Nu este individul care se ocupa cu ranch-ul vostru ? Un Mexican măsliniu, grosolan şi cu ochii străpungători ?

— El este, Clifton. Acum este asociatul tatălui meu. Nu-i decât un hoţ, un necinstit. El a fost cel ce a urzit planul, prin care aţi fost ruinaţi.

A pus stăpânire aproape cu totul pe voinţa tatălui meu, şi-l domină. Il va ruina şi pe el deasemeni, dacă nu-şi atinge scopul.

— Adică, dacă nu te căsătorești cu el ?

— Da. Malpass e prea dibaciu pentru a o lăsa să se'ntrevadă. Dar eu o știu.

— Iți face curte ? întrebă Clifton, cedând fără voia lui, unei inexplicabile curiozități.

— De multă vreme; încă de când aveam șasesprezece ani. Cu cât îl țin mai la distanță, cu atât se încăpățânează mai mult. Cred că refuzul meu îl întărâtă și-l înebunește...

— Virginia, o întrerupse el, cum vei face să scapi de el ?

— Nu știu încă. E un lucru îngrozitor. Dar dacă acest individ va reuși... îl voi ucide.

— Nu ! Nu trebue să faci asta. Ascultă-mă, Virginia: căsătorește-te cu altcineva cât mai repede.

— E o ideie minunată. M'am gândit și eu la asta. Dar cu cine ? răspunse ea fixându-l cu o privire enigmatică, subit întunecată.

— N'ai decât să alegi... In întreaga ta ceată de admiratori, vei găsi cu siguranță unul care să-ți placă.

— Tu îmi spui asta ?

— Da, desigur.

— Foarte bine. Presupune că te însărcinez pe tine cu alegerea.

— Dar, fetițo, eu nu-ți cunosc prietenii, făcu el cu reproș.

— Ba da. Cunoști pe singurul om pe care-l vreau ca prieten sau.. sau ca...

— Virginia ! strigă el cu voce strangulată de emoție. Sunt oare eu nebun ? Sau tu ?

— Niciodată n'am fost mai în toate mințile ca astăzi, răspunse ea, în vreme ce fața îi păli îngrozitor.

— Presupune, continuă ea abia murmurând, că plec mâine călare spre San Luis, că aduc cu mine un preot în magazinul tău... vom păstra secretul până'n clipa când va isbucni furtuna... Atunci, vei putea face față acestui diavol de metis!...

— Eu... eu nu pricep ce vrei să spui, răspunse Clifton bâlbâind. Nu știu dacă ești serioasă sau dacă... nu cumva ți-ai pierdut mințile.

— Clifton, îți cer să mă salvezi din uneltirile lui diabolice.
— Dar, Doamne sfinte! Nu poți... Nu trebue să te încredințezi unei epave omenești ca mine...
— Asta însă m'ar salva și aș putea să repar o crudă nedreptate. Aș avea dreptul să te ajut să te restabilești, chiar în cazul când vom păstra secretul... Trebue oare să înțeleg că mă refuzi?
— Da. Cum aș putea face altfel? răspunse el abia inteligibil.
— Oh! Înțeleg! Refuzi pentrucă tatăl tău are o înverșunată ură contra tuturor cei din familia Lundeen. E greșala mea dacă port acest nume?
— Nu, Virginia, nu pentrucă tata urăște pe Lundeen, ci pentrucă el te va desmoșteni, iar eu nu-ți voi fi decât o povară.
— Spui asta ca să te scuzi. Dar asta dovedește că împărtășești ura lui Clay Forrest... Oh. Clifton! Nu vei ști niciodată...
— Virginia, îți repet... nu te urăsc, strigă el disperat.
— Nu pot să te cred... Adio, Clifton, spuse ea.
— Virginia... încercă tânărul s'o rețină.
Dar fata și dispăruse, amestecându-se printre oamenii ce se sgâiau la mărfurile de vânzare din vitrina magazinului. Cliff încercă să facă câțiva pași spre locul unde dispăruse, dar când ajunse, nu mai văzu decât un nor de praf ridicat de un cal în galop.

9. LAŞUL

Primele zile ale lunei Iunie veniră, aducând cu ele o mare bucurie tânărului Forrest. Crizele boalei pe cari Cliff trebuia să le îndure zilnic, începură să dispară, provocând o schimbare care, încetul cu încetul, deveni considerabilă. Forrest descoperi că, aproape fără să-şi dea seama depăşise punctul culminant al luptei lui pentru viaţă.

Vara revenise în valea din Cotonwoods şi asta însemna pentru Cliff viaţa însăşi.

Intr'una din aceste zile zăpuşitoare, în vreme ce se afla fără clienţi, în uşa magazinului, zări o trupă de călăreţi ce se apropia în goană de el, şi în frunte pe Ethel Wayne, care îi făcea semne prietenoase cu mâna. In urma ei văzu pe Virginia, superbă pe calul ei negru şi într'un costum splendid de călărie. Tânăra fată însă, privea drept înainte, nepărând să observe magazinul, care parcă încetase să existe pentru ea.

Clifton bănui că toţi ceilalţi erau prietenii ei, pentru care adesea tânăra dădea serbări fastuoase.

Goana nebună a acestora nu se sfârşi decât când ajunseră în faţa magazinului, unde descălecară cu toţii, dând buzna înăuntru.

Ethel apăru prima, fermecătoare la vedere, îmbrăcată într'un costum cu culori vii. Ea intră foarte iute în magazin, cu o mină puţin neliniştită, dar pe care o ascunse numaidecât sub masca unui surâs drăgălaş.

— Clifton, spuse ea, sunt încântată. Observ că mergi din ce în ce mai bine.

— Bună ziua, Ethel, răspunse Cliff strângând mâna întinsă a fetei. Sunt fericit că te văd...

In aceiaş clipă, micul magazin fu invadat de banda

de prieteni ai Virginiei, veseli și sgomotoși, care năvăliră ca niște sălbateci, aruncându-se asupra obiectelor expuse, parcă vrând să cumpere tot ce se afla acolo.

Virginia care intrase ultima, se apropie încet de Forrest și-i spuse călduros :

— Sunt mulțumită Cliff, că te găsesc mai bine! Paliditatea obrajilor aproape a dispărut și ochii ți s'au făcut mai strălucitori...

N'apucă însă să-și sfârșească fraza și Malpass intră, spilcuit și elegant, biciuindu-și nervos cismele cu cravașa.

— Virginia, spuse el grosolan, ne pierdem timpul aici.

— Tu poate, dar nu noi, răspunse fata.

— Dar trebue să mergem în oraș, nu putem să pierdem atâta timp în acest coteț.

Era lămurit că prezența lui Clifton Forrest îl sâcâia, la fel ca și magazinul lui.

— Ți-am spus că unul din scopurile acestei plimbări este de a cumpăra amintiri și provizii, spuse Virginia scurt, în vreme ce obrajii i se înroșiseră de mânie.

— Ai fi putut găsi articole mai bune la Watrous sau la Las Vegas. Cât despre provizii... le voi comanda în oraș.

— Noi preferăm să le cumpărăm de-aici.

— Noi ? vrei să spui că tu. Și unicul tău scop este de a veni în ajutorul acestui biet muritor de foame, numit Forrest.

Cliff îl privi amenințător, cu ochii sticloși, dar rămase tăcut.

— Oricare ar fi scopul meu, nu te privește, răspunse fata energic, cu fața palidă.

— Tot ceeace faci mă privește, făcu Malpass rânjind.

— Asta s'o crezi tu, strigă enervată Virginia.

— Bine. Pentrucă insiști atâta și pentrucă timpul ne este prețios, am să cumpăr tot ceeace are aici, și le voi trimite acasă.

Metisul aruncă o privire prin magazin, apoi întorcându-se spre Clifton, continuă:

— Cât costă toate astea?

Tânăul îi susținu privirea curajos.

— Ei bine, Senor... începu el.

— Nu mă numi astfel, îl întrerupse Malpass cu un accent de mânie, care arăta punctul lui nevralgic. Spune-mi Malpass.

— Adevărat? Sunt tentat să-ți dau alt nume.

— Ce ai spus? întrebă Malpass.

Clifton simți o ușoară presiune în brațul de care Virginia se ținea încleștată.

— Pentru dvs... o mie de dolari, răspunse tânărul.

Malpass îi întinse biletele de bancă, apoi se adresă Virginiei:

— Vreau să iau toate acestea imediat... Virginia, spune prietenilor tăi să plece înainte de a-i insulta.

— N'ai să poți să-i insulți răspunse fata cu un ton amenințător.

Malpass ieși brusc din magazin, aruncându-i o privire furioasă și neputincioasă în acelaș timp.

— Cliff, întrebă Virginia, nu găsești pe acest om odios?

— Un păcătos de metis, în orice caz, făcu Forrest cu desgust.

— L-ai făcut să-și iasă din sărite, spunându-i „senor", Cliff.

— Da, dar fără intenție. Nu stiam că acest cuvânt îi aduce aminte de origina lui scârboasă.

In curând, magazinul se goli de prietenii Virginiei cari ieșiseră afară și încălecaseră pe cai, așteptând-o.

Malpass apăru din nou, furios de astă dată, întovărășit de câțiva mexicani, oamenii lui:

— Haide, Virginia! strgă el, ești așteptată. Eu mai rămân un moment, pentru a mă asigura dacă fleacurile cumpărate valorează atât cât am dat.

— Ce 'nțelegi prin asta? îl întrebă Clifton calm.

— Ia-o cum vrei, răspunse sarcastic Malpass.

— Nu-ți pot înțelege neroziile, spuse tânărul disprețuitor.

— Ești stupid, Forrest. Pricepi prea bine ce vreau să spun, făcu zeflemisitor metisul, dar faci pe prostul.

In orice caz , cum n'am vreme de pierdut, pune mâna pe mărfuri şi du-le afară.

— Nu sunt servitorul tău, răspunse Cliff cu ochii scânteietori.

— Eşti un biet negustoraş, asta-i totul.

— Senor, ştim prea bine la ce ne putem aştepta unul faţă de altul. Mă socoteşti un sărman calic bolnăvicios, în vreme ce eu ştiu destul de bine că nu eşti decât un metis scârbos...

— Clifton!... Malpass!... strigă Virginia, încercând să despartă pe cei doi oameni.

Metisul însă, o dădu grosolan la oparte şi înţepenindu-se pe picioare în faţa lui Forrest, ce sta cu pumnii încleştaţi, gata de atac, ridică în aer bic'uşca şi isbi puternic în obrajii tânărului, care sângerară. Se pregăti a doua oară să-l lovească dar numai avu când, căci cu o furie groaznică, Cliff îl apucă de mijloc şi-l asvârli cât co'o. Apoi, aruncându-se ca o panteră peste el, începu să-l strângă de gât scrâşnind din dinţi.

Malpass simţea că se sufocă... Incercă să desfacă degetele crispate ale tânărului înebunit de furie, dar nu reuşi... Voi să strige, dar nu scoase decât un grohăit oribil..

Deodată însă simţi că-şi revine şi zări pe Forrest în faţa lui, privind în jurul său ca un sălbatec, dar neputincios... Doi din oamenii credincioşi metisului, observând că stăpânul lor era în pericol, se apropiaseră de Forrest şi isbindu-l cu patul revolverelor în cap, în mâini, în spate, reuşiră să-l smulgă de lângă Malpass şi acum îl ţineau la respect, cu revolverele întinse spre el, privindu-l ameninţător.

Cliff, încă ameţit de loviturile furioase ale mexicanilor care abia reuşiseră să-şi salveze şeful, simţi că dacă ar face o singură mişcare, ar fi fost ucis fără milă. Rămase deci pe loc, nemişcat, aşteptând cu nerăbdare ceeace se va mai întâmpla...

Malpass, aproape sufocat de strânsoarea disperată a tânărului. se ridică şovăind pe picioare şi se apropie sălbatec de Cliff. Văzându-l în puterea oamenilor săi, rânji sarcastic.

— Biciul! porunci el.

Cliff îngălbeni .Aşa dar încă nu se sfârşise.

Cu orice risc însă, chiar de a fi ucis, nu se va lăsa biciuit ca un laş.

Unul din mexicani se repezi servil spre Malpass, aducându-i biciul care-i scăpase din mână când fusese aruncat la pământ de Forrest.

Virginia, care privea îngrozită scena, apucată de o furie sălbatecă, se aruncă asupra lui Malpass, sfâşiindu-i îmbrăcămintea, sgâriindu-l pe faţă, încercând din răsputeri să-l oprească dela o faptă atât de oribilă de a biciui un om fără apărare.

— Câine! strigă ea. Loveşti un soldat rănit, un om fără apărare! Te urăsc.

Malpass, încercă să se debaraseze de ea, dar nereuşind, ridică mâna în care ţinea biciul, cu o mânie îngrozitoare, cu ochii înroşiţi de furie şi vru să isbească...

In aceiaşi clipă însă, o detunătură răsună în odae, ca un bubuit de tunet, şi o flacără aurie apăru din ţeava unui revolver, ţinut în mână de un om, îmbrăcat într'un costum verde, îmbrăcămintea uşor de recunoscut a vânătorilor din preerie, şi care cu statura lui impunătoare, ocupa aproape tot cadrul uşii.

Biciul sbură din mâna lui Malpass, care scoase un urlet de durere. Voi să-şi scoată revolverul din toc, dar un alt glonţ ce-i şueră pe lângă ureche, îl făcu să-şi mute gândul şi să ridice repede braţele în aer.

— Sus mâinile, toată lumea! făcu vânătorul, privind cu insistenţă, mai ales pe cei doi Mexicani, cari uluiţi de iuţeala evenimentelor, rămăseseră ca pietrificaţi cu armele în mână, fără să încerce să tragă. Zărind însă că ameninţarea din ochii vânătorului se va transforma în realitate, aruncară în grabă revolverele şi imitară pe şeful lor.

Virginia, care dela începutul intrărei în acţiune a vânătorului, îl fixă uluită, îşi reveni brusc:

— White Fox! strigă ea cu o bucurie nemărginită.

— Da, sunt White Fox, răspunse acesta. Aşa dar îmi mai ţii minte numele.

Clifton Forrest, la auzul acestui nume, se însenină la față și încercă să înainteze spre vânător, bucuros, voind să-i mulțumească pentru ceeace făcuse până acum pentru el. Fu reținut însă de acesta, care cu un gest energic îl țintui pe loc.

— Lasă pe altă dată mulțumirile, făcu White Fox. Acum sunt grăbit; nu am timp decât să spun câteva vorbe acestui ticălos de metis.

Apoi, întorcându-se spre Malpass, continuă calm, lăsând însă să se întrevadă amenințările, ascunse în cuvintele rostite:

— Malpass, ești o bestie!... Șacalii din câmpie sunt mai putin cruzi decât tine. Imi pare rău că nu te pot ucide, căci aș face-o chiar acum, cu cea mai mare plăcere, dar... **viața ta aparține altuia.** Soarta ta este pecetluită. Incearcă, dacă poți, în aceste din urmă zile, câte mai ai de trăit, să te pocăești pentru toate relele făcute în decursul vieții tale... La revedere, Malpass. Nu-ți spun adio, căci ne vom mai revedea. Dar atunci, poate, va fi ultima clipă a vieții tale.... La revedere, deci...

Dintr'un salt, White Fox fu călare pe unul din caii din fața magazinului și dispăru ca o nălucă, în norul de praf ridicat de copitele calului.

— După el! strigă furios metisul, revenindu-și din spaimă cel dintâiu.

Se repeziră cu toții spre ieșire, dar vânătorul era departe. Gloanțele lui Malpass și-a oamenilor lui, fură trase mai mult în vânt, căci nici unul nu-și atinse ținta.

Cu toții, săriră pe cai și în mod sălbatec dădură pinteni cailor, cari sărind mai întâiu în două picioare de durere, porniră în goană fantastică, pe urmele lui White Fox.

In fața magazinului nu mai rămăsese decât prietenii Virginiei, care priviseră scena încremeniți, neputând face nici-o mișcare, atât de repede se petrecuse totul.

Virginia se apropie de Clifton Forrest, cu o duioșie nemărginită și cu lacrimile aproape curgându-i pe obraji.

— Te-a rănit... lașul! spuse ea, cu buzele freamătând de emoție.

— N'are prea mare importanță... Nu e grav... Sunt doar puțin sleit de sforțările făcute... Dar, a vrut să te isbească și pe tine, și asta nu i-o voi ierta niciodată... asta îl va costa scump.

— Nu, dragule, să nu-ți încarci sufletul cu o crimă...

— Lasă-mă singur, Virginia, bâlbâi Cliff, simțind că nu se mai putea ține pe picioare, și nevoind să se dea în spectacol în fața ei.

— Voi pleca, Cliff, dar trebue să văd de tine, mai întâi.

— Iți pierzi capul, Virginia... Iți spun că n'am nimic, răspunse tânărul, cu capul fierbând ca un cazan în clocote în vreme ce tâmplele îi svâcneau ca și cum ar fi vrut să se spargă. Du-te, te-așteaptă prietenii tăi...

— Ei bine!, Mă duc. Dar ai grijă de tine, mai adăogă ea ieșind și încălecând pe un cal.

...Și în timp ce ea si ceilalți se îndepărtau în galop, Clifton Forrest se prăbuși ca un butuc la pământ, pierzându-și cunoștința.

10. INCENDIUL

Virginia petrecu o săptămână de odihnă în apropierea lacului Watson, unde își invitase prietenii. Dintre aceștia, cei mai mulți, gustară infinit de mult minunatele plăceri oferite de această escapadă ce durase șapte zile în șir. Spre sfârșitul lui Iunie, se gândiră în sfârșit și la plecare. Reîntoarcerea a fost la fel de încântătoare, dar o oarecare umbră de tristețe le întuneca sufletele, amintindu-și de frumusețile de care se îndepărtau acum.

Ajungând la Cottonwoods, o mare satisfacție umplu inima Virginiei, văzând că și tatăl ei și Malpass erau absenți. Nu-și putea șterge încă din minte, faptele oribile la care asistase în ajunul plecărei spre lac. Mama ei nu știa cauza lipsei lor. Bănuia numai că trebuiau să fie împiedicați de afacerile lor privind mina de argint.

A doua zi după sosire, invitații tinerei fete începură să se pregătească de plecare, amărâți însă că trebuiau să părăsească ținutul atât de minunat, din Cottonwoods. Virginia nu fu deci deloc surprinsă observând că Ellen Andrews, una din cele mai bune prietene ale ei, și fratele său Jack Andrews, plecară spre San-Luis.

După amiază însă, Ellen, încă îmbrăcată în costumul de călărie, veni ca o furtună în camera ei. Fața îi era palidă și deabia își mai ținea răsuflarea.

— Ce este, Ellen? De ce ești așa disperată? o întrebă Virginia.

— Am ceva foarte important să-ți spun, răspunse iute fata.

— Haide, dă-i drumul! făcu Virginia glumeț; în fond însă, era teribil de neliniștită.

— Virginia, am noutăți proaste, continuă Ellen, așezându-se pe o sofa aproape de fereastră. Jack și cu

mine am fost să cumpărăm ceva dela Clifton Forrest, în San-Luis. Când am ajuns însă acolo, magazinul lui Forrest era în flăcări. N'a mai rămas din el decât câteva bârne. Nemai având ce face în San-Luis, ne-am întors în grabă îndreptându-ne spre casa de cărămidă. Am găsit acolo pe Cliff și mama-sa, pe care i-am vestit de nenorocirea ce se abătuse asupra lor... Forrest ne-a spus că tocmai în ajun, adusese în magazin mărfuri de peste două mii dolari... Focul a fost pus aseară... Virginia, totul a ars...

— Ce nenorocire! strigă ea, și ce este mai rău, e că focul a fost pus.

— Desigur. Clifton este de aceiaș părere. El este sigur că nu poate fi vorba de un accident. Nu exista în magazin nimic, care ar fi putut provoca incendiul... Virginia, Clifton are mulți dușmani în ținut?

— Mi-e teamă că da, răspunse tata cu amăraciune.

— Scumpă prietenă, iartă-mă dacă sunt indiscretă. Am multă simpatie pentru Forrest. Nu vreau să-l laud față de tine, dar îl consider ca pe unul din cei mai de treabă oameni pe care i-am întâlnit... Jack i-a oferit bani pentru a-și reconstrui magazinul și cumpăra mărfuri, dar într'o clipă s'a transformat într'un diavol turbat, cu ochii strălucitori, spunându-ne că dacă n'am fi fost prietenii tăi, ne-ar fi ucis pe loc. Atunci, i-am făcut alta propunere. L-am întrebat dacă primește să administreze ranch-ul Payne în cazul că l-aș cumpăra. El...

— Ranch-ul Payne! La Watrous? o întrerupse uimită Virginia. E valorat la peste două sute de mii de dolari.

— Nu sunt hotărîtă încă, răspunse Ellen, dar locul mi-a plăcut și m'am gândit că l-aș putea cumpăra. Și cred c'aș face-o, dacă nu-mi veți pune bețe'n roate.

— Eu! Dar bine, scumpa mea, aș fi fericită să te am aproape de mine! Și dacă ai putea ajuta pe Clifton, cred că te-aș iubi și mai mult.

— Virginia, trebue să facem ceva pentru acest băiat.

— Oh! Am încercat. Nu va primi nimic în dar... L'ai întrebat ceva despre ura ce separă familia Forrest de Lundeen?

— Nu, și nici el n'a spus vreun cuvânt. Am auzit însă

pe ici şi colo despre asta. Apoi, mie îmi pare că acest mexican sau ce dracu este, e un individ periculos. Cunosc oamenii... Şi cred că el nu vrea decât banii voştri. Dar n'are nici-o şansă, îmi închipui.

Virginia zâmbi trist.

— Ellen, tata este în mâinile acestui mizerabil. El l-a sfătuit să uneltească totul pentru a goni pe Clay Forrest de-aici. Lui vrea tata să mă dea în căsătorie... Dar mai repede aş muri, decât să fiu soţia lui măcar o clipă.

— Nu cred că ai să fii vreodată redusă la această extremitate, atât de înfiorătoare... Să revenim însă la Clifton. Ai multă prietenie pentru el, nu-i aşa Virginia?... Dar, Dumnezeule, pentruce mă priveşti astfel?.. S'ar spune că-l iubeşti...

— De ce mă întrebi asta? făcu Virginia.

Ellen se ridică după sofa. Ea îşi puse braţele pe după mijlocul prietenei sale şi o îmbrăţişă.

— Haide, haide, micuţo! Mărturiseşte...

— Să mărturisesc, ce?

— Că iubeşti pe Clifton.

Răspunsul Virginiei însă se pierdu într'un bâiguit confuz.

— E adevărat deci, murmură aceasta. Ce mulţumită sunt!... Ah, Virginia, dacă am să pot, îl voi ajuta cu mai multă plăcere.

Ellen Andrews, îmbrăţişând-o încă odată cu efuziune, o părăsi apoi, ducându-se să-şi împacheteze bagajele.

Virginia îndată ce rămase singură, căzu pe gânduri. Cum va putea oare să scape din ghiarele acestui monstru, cu chip de om? Ce subterfugii să întrebuinţeze?... Şi-apoi, acest vlăjgan drăguţ de Forrest... cum să-l facă oare să înţeleagă că-l iubeşte?

In cele din urmă sfârşi prin a se arunca pe sofa, cu capul ascuns în mâini, plângând. Işi reveni însă în curând, şi ştergându-şi ochii umezi, ieşi în curte, îndreptându-se spre **corral**, unde zări pe cei doi cow-boy ai ei, Jack şi Bill, fumând liniştiţi şi vorbind între ei, aşezaţi pe nişte buturugi. Aceştia, văzând-o că se apropie de ei, se sculară respectuoşi şi o salutară, murmurând câteva vorbe neinteligibile.

— Jack!... Bill!... îi chemă ea. Veniţi încoace. Am să vă spun ceva.

— Da, domnişoară, răspunseră ei.

—Băeţi!... începu ea încurcată. Aţi aflat ce s'a petrecut acum câteva zile în magazinul lui Forrest?

— Da, domnişoară, răspunse Bill. Eraţi cât p'aci să fiţi bi...

Un ghiont în coaste însă, îl făcu să tacă, vădit încurcat.

— Da, d-şoară, am aflat de mârşăvia scârbosului de metis, îi luă vorba Jack, uitându-se furios la el şi dojenindu-l cu privirea de neghiob.a ce era s'o rostească.

— Ei bine, boy! De azi înainte, îmi veţi fi garda mea personală. Mă veţi apăra de tot ceeace mi se poate întâmpla. Unde mă voi duce eu, acolo să fiţi şi voi... Vă rog, băeţi, vreţi să primiţi această însărcinare?... Bine înţeles, nu veţi mai fi plătiţi de tata sau de Malpass, ci de mine... Vreţi?...

— Desigur, d-şoară, cu cea mai mare plăcere. Suntem mai bucuroşi să ascultăm de dvs., decât să executăm ordinele mişelului de Malpass... răspunse Bill.

— Ah! făcu Jack scrâşnind din dinţi, o să ne cadă el în labă... Şi nu sunt sigur dacă va reuşi să scape cu viaţă... In orice caz, dacă s'ar întâmpla asta, să dea acatiste la biserică, şi să mulţumească lui Dumnezeu... Dar nu cred că va mai putea să facă asta...

— Atunci, suntem înţeleşi, băeţi, nu-i aşa? Unde sunt eu, veţi fi şi voi, continuă Virginia.

— Fiţi fără grijă, domnişoară. Cine va voi să vă atingă fără îngăduiala dvs., nu o va putea face decât trecând peste trupurile noastre...

Virginia, asigurată de devotamentul cow-boy-ilor, se depărtă, îndreptându-se spre casă, unde se grăbi să intre în camera ei. Avea acum, măcar un slab ajutor al celor doi oameni ai ei, contra lui Malpass... Şi avea presentimentul că Malpass nu o va mai supăra mult timp.

11. CABANA LUI SOMBRERO

Clifton Forrest, călare pe calul său negru, urca pe muntele Oly Baldy, lăsându-și animalul în voia lui. Părăsise orașul San-Luis, după ce văzuse dezastrul întâmplat la magazin, și acum se îndrepta întristat spre casa părintească, cufundat în gânduri.

Coasta muntelui pe care urca era abruptă, împădurită până la refuz, cu suișuri și coborâșuri ametitoare. De multe ori, trebuia să aplece capul sau să înlăture cu mâna crengile copacilor, pentru a se feri ca acestea să nu-i intre în ochi.

Deodată, abia intrat într'un luminiș, îi apăru în față un indian uriaș, tatuat pe față cu culorile înfiorătoare de răsboiu ale Sioux-ilor, roșu și negru, și pe piept cu emblema morții, în alb pe fond negru.

Indianul, cu mâna ridicată în sus, îi făcu semn să se oprească. Tânărul puțin înspăimântat la început, puse mâna pe carabina ce atârna la oblânc, gata să se apere la nevoe.

— Fața-Palidă să fie liniștită, spuse gutural Sioux-ul, observând gestul. Montana nu-i este dușman.

— Ce vrei cu mine? întrebă neîncrezător Forrest. Cine ești ?

— E un Sioux, pe care Albii l-au poreclit Montana, pentrucă e băștinaș din acest stat, răspunse o voce sonoră din spatele tânărului.

Forrest se întoarse fulgerător, scoțând revolverul, gândind că a căzut într'o cursă întinsă de Malpass, pe care-l știa că uzează de orice mijloace pentru a-și ajunge scopurile lui dubioase. Dar în aceiaș clipă, tresări de bucurie, în vreme ce brațul cu arma alunecă moale în jos.

— White Fox, strigă uimit tânărul. Așa dar, acum pot

în sfârşit să-ţi mulţumesc de tot ceeace ai făcut pentru mine. Eu...

— Mulţumeşte-mi cât vrei, îl întrerupse White Fox, dar fă-mi plăcerea şi fă-o numai în gând. Am oroare de efuziunile datorită recunoştinţei. Avem alte lucruri de discutat, decât fleacurile ce s'au petrecut până acum. Trebue să ne gândim la ceeace se va petrece mai târziu. Până 'n prezent, ştim un singur fapt ce se va întâmpla sigur...

— Care? întrebă curios Forrest.

— Moartea lui Malpass, tună lugubru vânătorul.

— Şi voi urâţi pe acest mizerabil metis? făcu mirat Clifton, înfiorat de tonul vânătorului.

— Da, răspunse White Fox. Acum, descalecă, şi vino să trăncănim puţin... Sau, ai cumva treabă?

— Nu, nu, n'am! spuse iute tânărul.

— Atunci, vino după noi.

White Fox şi Montana o luară înainte, intrând într'un desiş atât de încurcat şi mărăcinos, încât după câteva zeci de metri, Clifton Forrest nu putu să se mai orienteze. Dacă ar fi fost lăsat singur, n'ar fi reuşit să se descurce în mijlocul unei desimi atât de mari. Timp de vreo jumătate de oră, merseră incontinu, fără sgomot şi fără să scoată cineva vreun cuvânt, în şir indian.. In frunte era Montana, care înainta ca o pisică, cercetând împrejurimile cu agerime; după el, White Fox, care căuta să calce pe urmele lăsate de Sioux, dovedind prin asta marea lui experienţă pe care nu o aveau mulţi fii ai Westului. In sfârşit, la urmă venea Clifton Forrest, ţinându-şi calul de căpăstru şi căutând să imite pe cei doi oameni din faţa lui, mergând fără sgomot.

Când, în cele din urmă ieşiră din desiş, Forrest zări în faţa lui un luminiş, în mijlocul căruia se afla o cabană din lemn de pin, înconjurată cu o palisadă, pe jumătate dărâmată. Acoperişul părea că abia se mai ţine în piloni, iar zidurile sau mai bine zis pereţii de lemn, nu mai erau întregi, ci cu găuri, încât puteai intra înăuntru şi pe acolo, nu numai pe uşă.

Un strigăt de surpriză îi scăpă lui Forrest.

— Cunosc acest loc ! exclamă el.

— Il cunoşti şi tu? îl întrebă mirat White Fox.

— Da, a fost cabana lui Sombrero. In copilărie aici mă refugiam, în tăcerea adâncă a pădurii.

— Da, aşa este. A fost cabana lui Sombrero şi-a surorei lui, Carmencita, făcu trist vânătorul, intrând înăuntru, urmat de ceilalţi doi.

Ajungând într'o cameră, a cărui mobilă, ruptă şi prăfuită, abia se mai ţinea în picioare, White Fox spuse:

— Să ne aşezăm aici. In acest loc am văzut pentru prima dată pe Carmencita.

— Cine era ea? întrebă curios Forrest.

— Sora unui bandit. Şi nu roşesc spunând că a fost singura femee pe care am iubit-o cu adevărat. Era o fată curajoasă. Voluntarii mexicani însă au spânzurat-o.

— Am auzit şi eu de asta, făcu Forrest îngândurat. Dar ştiu numai fragmente, mai mult legende.

— Nici nu este de mirare, continuă vânătorul. Erai foarte mic pe vremea aceia.

— Nu vrei să-mi povesteşti cum ai cunoscut-o? întrebă Forrest.

— Te interesează atât de mult?

— Orice este în legătură cu Westul mă pasionează. Sun şi eu doar un fiu al lui.

— Ei bine!... începu White Fox. Asta s'a întâmplat acum douăzeci şi doi de ani. Eram pe acea vreme foarte tânăr şi eram angajat la o companie minieră din Santa-Fe. Dela un timp oarecare, orice transport de aur care traversa preeria era atacat, nu de Indieni, ci de o bandă de albi, care se bănuia că-şi avea refugiul prin împrejurimile lui Las Vegas, sau mai precis prin munţi.

Mai multe expediţii organizate de mexicani, nu dădură nici-un rezultat. Banditii erau imposibil de descoperit. Intr'o bună zi fui însărcinat de directorul minei să formez o trupă de voluntari, cu care să încerc să stârpesc banda. Ştiam despre ei doar că erau conduşi de un anume Sombrero. Nu ştiam şi nici nu bănuiam locul unde se adună şi nici numărul lor.

Părăsind Santa-Fe, ne îndreptarăm, eu şi cu vreo zece voluntari, spre aceste locuri, pe unde bănuiam că se

aține Sombrero. Timp de cinci zile străbăturăm toți munții fără a da de urmele bandei.

Intr'o dimineață însă, aflându-ma singur în cercetare dădui de o cărare pe care văzui întipărite de curând niște urme de copite. Pășii cu curaj pe acest drum, mărginit cu copaci uriași și mărăcini, încât îmi părea o pădure virgină, gândindu-mă că ducea la un loc locuit... și nu mă înșelam.

In mai puțin de un sfert de oră, ajunsei într'un luminiș, unde zării această cabană. Mă oprii, fiindu-mi teamă să mai înaintez, socot nd că dădusem peste refugiul lui Sombrero. Era însă prea târziu ca să mă mai ascund. căci un câine uriaș apăru de după locuință, lătrând furios. Aproape numaidecât văzui ușa cabanei deschizându-se și o tânără fată apăru în cadrul ei.

— Terrie! Terrie! Taci, strigă ea.

Câinele ascultă, oprindu-se din lătrat imediat.

Fata mă privi cu un oarecare interes, apoi îmi spuse:

— Intră străine în casă. Ești obosit, vei fi oaspele meu și-al fratelui meu.

Spunând acestea, ea chemă un servitor negru și-i porunci să-mi ducă calul în grajd.

Apoi, cu o grație nemăsurată, mă pofti s'o urmez într'o cameră mobilată elegant, și mă rugă să mă așez spunându-mi:

— Fi bun, te rog, și așteaptă o clipă. Mă întorc numai decât.

In tot timpul cât am așteptat, mă gândeam necontenit la ea. In curând însă se întoarse.

— Iartă-mă, îmi spuse ea întinzându-se alene pe o sofa. Spune-mi ai făcut drum lung?

— Da, răspunsei eu din ce în ce mai surprins. Vin tocmai din Santa-Fe.

— Ah! Atunci trebue să-ți fie foame?

Și fără să mai mă întrebe altceva, dădu un ordin negrului pentru a pune masa. In tot timpul, cât dură dejunul, grația fetei mă fermecă, simțindu-mă din ce în ce mai transportat.

Aflai că trăește singură, împreună cu fratele ei, că era

foarte bogată, dar nu-mi spuse dece trăia atât de retrasă și nici dacă avea sau nu părinți.

In vreme ce servea cafeaua mă întrebă brusc:

— Vrei să-mi spui, d-le, care-i motivul unei călătorii atât de îndepărtate?

— Oh! Un lucru foarte simplu! răspunsei eu inocent. Sunt însărcinat să distrug banda de hoți conduși de Sombrero.

— Vrei să vorbești, fără îndoială de acel brigand care atacă călătorii în prerie?

— Da, de el. Se spune chiar că, sora lui Sombrero conduce ea însăși pe banditi în atacuri.

— Mă faci din ce în ce mai curioasă, d-le, făcu tânăra. Povestește-mi mai amănunțit, te rog.

Fără să aștept altă invitație, mă pomenii că istorisesc tot ceeace știam despre acest faimos „șef" de bandă. Fermecat de frumusețea fetei, uitai că trebue să mă întorc, și când, în sfârșit, mă ridicai, se făcuse seară.

— Iartă-mă, d-le, îmi spuse ea, dar nu te pot lăsa să pleci așa, fără să-ți prezint pe fratele meu ,care trebuie să vină dintr'o clipă într'alta.

— Mi-e imposibil să mai aștept, răspunsei eu, căci oamenii mei mă așteaptă.

— Oamenii dvs.? Conduci deci o trupă de voluntari?

Răspunsei afirmativ și adăogai:

— Le-am luat-o înainte cu mult. Ei nu vor fi aici, decât mâine de dimineață.

— Cu atât mai bine. Poți deci, să rămâi peste noapte aici. Oamenii dvs. vă vor găsi cu siguranță și vei putea astfel să cunoști pe fratele meu. E un tânăr încântător.

Carmencita ,acesta era numele ei, mă fascinase. Cedai insistențelor ei, încrezându-mă în deșteptăciunea oamenilor mei, că mă vor găsi. Fata ieși pentru o clipă, apoi întorcându-se mă vesti că sosise fratele ei.

Acesta nu întârzie să apară: era un individ de-o statură impozantă, cu fața bronzată, cu barba deasă și neagră, cu părul lung atârnându-i pe umeri, și cu o cicatrice grozavă pe obrazul stâng, semănând cu o cruce.

După ce Carmencita mă prezentă, el mă întrebă dacă era adevărat că pornisem în căutarea lui Sombrero.

— E adevărat, răspunsei eu. Poate îmi poţi spune d-ta dacă a fost văzut prin apropiere.

— Cred că da, afirmă el. Venind aici, ai văzut poate un mic luminiş, la vreo patru mile depărtare.

— Da.

— Ei bine! Acolo cred că se refugiază bandiţii.

După alte câteva discuţii, fără vre-un interes oarecare, mă scuzai şi nu mai cedai insistenţelor lor de a rămâne peste noapte acolo. Incălecai pe cal şi pornii în căutarea oamenilor mei.

In momentul când pătrundeam în desiş, auzii vocea Carmencitei şi mă oprii. Ea se apropiă în grabă de mine şi-mi spuse cu un ton puţin misterios:

— Un mare pericol te pândeşte: ia seama!

Apoi îmi dădu o scrisoare, făcându-mă să-i promit că n'o voi citi-o decât după ce-mi voi întâlni oamenii şi dispăru în casă.

Cu regret pătrunsei în pădure şi înaintai cu precauţiune, gândindu-mă la avertismentul Carmencitei.

Nu străbătusem nici măcar o milă, când auzii un şuerat, produs parcă de un şarpe. O clipă mai târziu, mă aflam la pământ, în strânsoarea unui lasso. Incercai să apuc cuţitul, dar o lovitură violentă mă făcu să-mi pierd cunoştinţa...

Când îmi revenii în fire, mă găseam în acelaş loc, singur, cu o groaznică durere în cap. Calul meu, păştea liniştit la câţiva paşi mai încolo. Mă ridicai, scuturându-mă de praf şi-mi căutai armele. Nimeni nu le luase. Mă căutai în buzunare: nimic nu fusese furat.

Aventura, trebue să recunoşti, îmi părea stranie şi absolut inexplicabilă, cel puţin în clipele acelea.

Mă urcai în şea şi în zorii zilei, ajunsei la o fermă nu prea departe de locul unde-mi lăsasem oamenii. Deabia aici aflai tot ce se întâmplase. Oamenii mei fuseseră surprinşi de Sombrero şi banda lui şi ucişi până la unul. Am jurat să-i răzbun, şi de-atunci caut pe ucigaş ce nu a fost încă pedepsit.

— Şi tânăra fată? întrebă Forrest.

— Era doar cum ştii, sora lui Sombrero.

— Cum ai aflat-o?

— Când ajunsei la Santa-Fe și după ce povestii tot ce se întâmplase superiorilor mei îmi amintii de scrisoarae dată de ea. O deschisei și citii:

„Salutări cordiale dela Carmencita Sombrero".

— Ce s'a întâmplat cu el? întrebă Forest.

— După două luni, de când îmi jucase mie festa, Sombrero a fost prins de voluntarii Mexicani. Ca să scape a aruncat toată vina pe Carmencita, sora lui, care de n alte ori îi salvase viața, cu riscul propriei ei vieți. A fost un ticălos... un nemernic! De douăzeci și trei de ani îl caut mereu... Căci sângele Carmencitei, cere răsbunare... Și o voi răsbuna. In tot timpul scurs, de-atunci și până astăzi, am putut afla cine se ascundea sub numele de Sombrero. Aștept numai ocazia să-l întâlnesc... Căci din nenorocire nu știu unde se află.

— Cine este? făcu curios Forrest.

— Cine este? repetă vânătorul, rămânând o clipă îngândurat, cu ochii pierduți în zările îndepărtate.

— Da, cine e?

— Este cel mai mare mizerabil după pământ... ucigașul pruncilor... schingiuitorul femeilor... este fratele ticălosului cu acelaș nume, care nu-ți dă pace... este Juanito Malpass.

12. CONFIDENȚE

O clipă, Clifton Forrest rămase încremenit. Augustin Malpass avea deci un frate!... Nimeni nu-i pomenise până acum de asta. Unde se ascundea acest Juanito Malpass?.. Nu văzuse niciodată prin Cottonwoods sau San-Luis un individ care să semene la înfățișare cu descrierea făcută de White Fox. Un individ cu cicatrice în formă de cruce pe obrazul stâng...

Ultimul cuvânt al vânătorului, care de mai bine de douăzeci de ani căutase pe omul care-și trădase sora spre a scăpa el cu viață, produse asupra lui Forrest efectul unei bombe.

O tăcere adâncă se coborâ în mijlocul lor, tăcere întreruptă doar de ciripitul păsărilor și de foșnetul frunzelor.

— Juanito Malpass!.. murmură Forrest. Așa dar mizerabilul acesta are și un frate, mai ticălos ca el.

— Ai dreptate Cliff, are un suflet mai mârșav ca Augustin Malpass.

— Și-acum ai venit în vechile lui locuri, pentru a te răsbuna? îl întrebă Cliff.

— Da. De ani întregi de când îl caut, nu i-am putut găsi urma. Dar astăzi, știu cu precizie că se află prin acest ținut. In lungile și grelele mele încercări de a-i dibui ascunzișul, am ajuns într'o bună zi în MONTANA. In acest stat, se dădeau lupte groasnice între Indienii Sioux și Albi, cari voiau să le fure pământurile strămoșești lăsate moștenire, cu veacuri în urmă, de străbunii lor. Fără voia mea, am asistat la unul din aceste măceluri, în care un Alb ticălos, sau bine zis un metis, făcându-ne rasa de râs, ucise fără milă un bătrân indian, care venise să ceară pace singur, încrezându-se în spiritul leal al Albilor... A fost ucis în mod laș, pe la spate,

în vreme ce se întorcea la oamenii lui... Acest indian era Shan-Wei, un curajos războinic al rasei arămii, șeful tribului Alahgora din marea familie a Sioux-ilor și... tatăl lui Montana. Din măcelul care urmă după aceia, nu mai rămase viu decât el, dar grav rănit...

Forrest, care asculta din ce în ce mai uimit, ceeace-i povestea cu un ton lugubru White Fox, se întoarse cu vioiciune spre Indian, care într'o poziție comodă, cu picioarele încrucișate și privind drept înainte cu ochii scânteietori de emoția produsă de vorbele vânătorului, confirmă cu un sunet gutural adevărul spuselor încercatului om al preeriei.

Tânărul își întoarse ochii, un fior străbătându-i trupul. Bănuia ce adusese pe vajnicul Indian în aceste îndepărtate ținuturi, tocmai din Nordul Statelor-Unite. Bănuia tot și... tremura, gândindu-se la soarta ce aștepta pe ucigașul tatălui acestui Sioux.

— L'am scos dintre cadavrele fraților lui, continuă puțin turburat, White Fox și îngrijindu-l timp de trei săptămâni, încercând astfel să repar atât cât îmi sta în putință greșala semenilor mei, am reușit să-l aduc la viață.

Amândoi, cunoaștem pe metisul ticălos; îi avem înfățișarea adânc săpată în memorie. Indată ce Montana a putut încăleca pe cal, ne-am luat după urmele lui. Ani întregi, nu aflarăm nimic despre el, războiul de secesiune îngreunându-ne mult cercetările. După războiu însă, aflându-ne din întâmplare în New-Orleans, am surprins fără voia noastră, o convorbire a doi mexicani, într'o speluncă... aceia care o știi. Am auzit, cum își spuneau unul altuia, că Juanito Malpass va fi la Las Vegas, pe la mijlocul lui Iulie, ducându-se la fratele său, care conducea o fermă în Cottonwoods. Dacă n'aș fi auzit cu propriile mele urechi, cum unul din ei spunea celuilalt, că este periculos să se ducă în vechile lui meleaguri de jaf, din cauza cicatricei după obrazul stâng, n'aș fi dat nici-o importanță vorbelor lor...

Cum auzii acestea, sângele începu să-mi clocotească în vine; răsbunarea plănuită de atâta timp, începea să se realizeze. Rugai pe Montana să mă întovărășească

până aici. Odată ajunși în Las-Vegas, aflarăm că într'adevăr, un anume Augustin Malpass, conducea ferma din Cotonwoods. Cu un pretext oarecare, mă îndreptai spre fermă și când dădui cu ochii de metis, rămăsei înlemnit de uimire... Era omul căutat de Montana. Intr'un suflet mă întorsei în oraș spre a-l vesti.

După o clipă de bucurie, în care timp ochii lui deveniseră sticloși, gândindu-se numai la răsbunare, ne alcătuirăm planul, după care urma să ne desfășurăm răsbunarea.

Ne urcarăm pe Old Baldy, până la fostul refugiu al lui Sombrero... și-acum așteptăm. Căci este sigur că Juanito Malpass va veni aici, aducându-și aminte de fosta lui cabană.

— De ce nu se răsbună mai întâiu fratele-meu arămiu? întrebă Forrest pe Indian.

— Montana nu vrea să împiedice pe White Fox în răsbunarea lui, răspunse liniștit Sioux-ul.

— Cum așa? făcu uimit tânărul.

— Dacă Augustin Malpas este ucis, frate-său, Juanito, nu mai vine la Cottonwoods, și deci White Fox nu se mai poate răsbuna.

Forrest dădu afirmativ din cap, pricepând acum, de ce stăteau încă inactivi.

Pentru el, aceste două răsbunări, gândind cu calm, nu mai aveau sens, față de timpul scurs. Socotindu-le însă la justa lor valoare, își dădu seama că asemenea firi, ca ale acestor doi vajnici răsbunători, nu prea mai existau în Westul sălbatec de mult timp, ceeace însă îi înălța și mai mult în ochii lui, ridicându-i până la rangul unor eroi excepționali, ca ai evului mediu.

— White Fox, întrebă Cliff, atunci când m'ai scăpat din ghiarele lui Mike Mc. Guire dela o moarte sigură, mă cunoșteai oare?

— De ce mă întrebi asta? făcu uimit vânătorul.

— Pentrucă în diligența în care m'ai adus, Virginia Lundeen mi-a spus că i-ai mărturisit că mă cunoști mai de mult, răspunse Forrest.

— Da, e adevărat, afirmă liniștit White Fox.

— De unde mă cunoşti? Eu nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată pe-aici.

— Erai mic pe vremea aceia. N'ai cum să-ţi aminteşti. Când am plecat de-aici, din fosta cabană a lui Sombrero, după ce am fost avertizat de Carmencita, continuă White Fox, al cărui glas deveni deodată duios, amintindu-şi de fermecătoarea soră a mizerabilului Juanito Malpass, îţi aduci aminte că ţi-am spus că m'am dus la o fermă, unde am aflat soarta voluntarilor mexicani, tovarăşii mei.

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine!! Acea fermă era a tatălui tău.... Cel puţin pe vremea aceia, căci acum, prin uneltirele diavoleşti ale lui Augustin Malpass, a ajuns în posesia lui Jed Lundeen. Tu semeni foarte mult cu el, şi cum am stat atunci în gazdă la el aproape o săptămână, mi-am amintit de trăsăturile lui, privindu-te pe tine, şi mi-am închipuit că eşti fiul lui şi că te întorci din răsboiu. Tatăl tău s'a purtat omeneşte atunci cu mine, deşi vremurile erau turburi şi nu putea evea încredere în nici-un străin, de teamă să nu facă parte din banda lui Sombrero, şi deaceia nu puteam lăsa ca în faţa mea să fie ucis fiul lui.

— Iţi mulţumesc... începu Cliff.

— Nu-mi mulţumi îl întrerupse White Fox. Asta ar fi făcut-o oricine şi dealtfel cine ştie dacă nu va veni timpul să mi-o plăteşti cu aceiaş monedă, profeţi el.

Când în cele din urmă, Clifton Forrest, părăsi cabana lui Sombrero, crezu că ştie totul. Cu capul aplecat pe grumazul armăsarului, călărea cufundat în gânduri.

Atât de îngândurat era, încât nu observă că ramurile unui tufiş, pe lângă care tocmai trecuse, se dădură uşor la o parte şi chipul unui individ cu faţa smeadă, cu o cicatrice groaznică pe obrazul stâng, se arătă, urmărindu-l cu o privire sarcastică şi plină de ură, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

13. DEZAMAGIRI.

In ziua care urmă după plecarea invitaţilor, tatăl Virginiei veni acasă beat mort. Malpass, la rândul lui, arătă o mină ce nu prevedea nimic bun. Tânăra, simţindu-se ca o leoaică în cuşcă, se plimba prin cameră, aşteptând cu nerăbdare ceace avea să urmeze. Nimic însă nu se întâmplă. Ziua trecu în linişte; la fel şi noaptea.

A doua zi, la dejun, Malpass se prezentă elegant, ca de obiceiu. Indată ce terminară masa, un servitor mexican, anunţă pe Virginia că tatăl ei lua masa în camera lui, şi că dorea să-i vorbească.

— Inainte de a te duce la tatăl tău, vrei să mă asculţi? o întrebă Maplass.

— Da. Cred că e mai bine. Ce ai să-mi spui?

— Ai reflectat la propunerea mea?

— Nu. Nici nu m'am gândit măcar.

— In cazul acesta îmi pare foarte rău să te vestesc că am să mă despart de Jed Lundeen.

— Voi suporta lovitura asta îngrozitoare, cu cea mai mare plăcere, îl zeflemisi Virginia.

— Ai să-mi vorbeşti altfel, când vei auzi condiţiile.

— D-le Malpass, poţi să mă scuteşti de discursuri, răspunse fata. Condiţiile d-tale nu mă interesează câtuşi de puţin.

— Ba cred că o să te intereseze, când îi voi lua această proprietate cum a luat-o el lui Forrest.

— Fă-o şi voi fi foarte mulţumită, răspunse rece Virginia. Tata a făcut rău că s'a condus după tine, dar voi fi fericită că va scăpa de d-ta.

— Nu va scăpa însă de mine decât dacă...

— Dacă voi deveni soţia ta, îl întrerupse Virginia, cu

vioiciune. Ei bine! Asta nu se va întâmpla niciodată, canalie!

— Dacă nu primești. Jed va intra în închisoare pentru mult timp!

— Minți cu nerușnare, făcu indignată tânăra.

— Deloc, rânji Malpass. Afacerile mele cu Lundeen au mers mai mult în favoarea mea. Toți banii proveniți din mina de argint i-am întrebuințat în combinațiile noastre în legătură cu minele de fosfat din Sud. Capitalul băgat de mine întrece cu mult pe-al lui... In sfârșit, el îmi datorează o sumă de bani, superioară valorii acestui ranch. Dacă vei fi îngăduitoare față de mine, totul va putea fi aranjat. Dacă nu... Jed Lundeen va fi dat în judecată de Clay Forrest pentru mina de argint, care e considerată ca furată, și eu va trebui să dau dreptate lui Forrest, în fața tribunalului, căci eu am fost acel care a descoperit mina și știu cât valorează.

— Da, știu destul de bine că tu ești instigatorul acestei mașinații diabolice, strigă furioasă Virginia.

— Fără nici-o îndoială. Insă asta numai la cererea lui Lundeen; nu este nimic scris. Iartă-mă dacă-ți spun ca tatăl tău e un imbecil, un bătrân crescător de vite ros de avariție și lipsit de arme față de mine, prin ura lui contra lui Clay Forrest, pe care i-o întrețin atât cât îmi stă în putință... Și cum cunoști obiceiurile Westemen-n-ilor, știi ce se va întâmpla dacă-l voi denunța.

— Ce anume? întrebă Virginia neliniștită.

— Forrest îl va ucide!

— Oh! Vrei să te joci cu mine! strigă biata fată. Nu cred un cuvânt din tot ce-mi înșiri... Vrei doar să ma înfricoșezi... Dar dacă ce-mi spui, este adevărat, Forrest te va ucide deasemeni și pe tine.

— Asta nu-i așa ușor... Și care ar fi motivul?

Virginia închise ochii pe jumătate pentru a ascunde strălucirea de furie din privirea ei.

— Dacă aș spune lui Clifton Forrest că i-ai pus foc magazinului său?

Cu tot sângele lui rece, Malpass nu-și putu ascunde o imperceptibilă tresărire de uimire, care fu însă observată de Virginia, a cărei intuiție nu o trădase niciodată.

— Am pus foc!... Nici nu eram acolo... Acuzarea asta ridicolă, nici nu merită vre-un raspuns.

Virginia însă îi râse în nas.

— Dacă Clifton Forrest descoperă ceeace știu, te va ucide.

Malpass se ridică dintr'o mișcare după scaun, pe care-l aruncă cât colo.

— Ocolești întrebarea! strigă el. Lasă dracu' pe acest milog de Cliff Forrest. Știu că te interesezi mult de el, dar asta nu o să-ți folosească.

Virginia se ridică la rândul ei.

— Augustin Malpass! Te trădezi, fără să-ți dai seama, că tu ești autorul mișeliei. Fă tot răul ce-l poți face, senor! Nu suntem în Mexic.

Masca impasibilă a lui Malpass își schimbă brusc aspectul. Ochii lui aruncau flăcări. Cu iuțeala unei pantere se aruncă asupra ei, apucând-o în brațele lui lungi. Apoi cu o furie nemărginită, o acoperi cu sărutări scârboase, pe buzele ei fragede, pe obraji, pe gât. Virginia, pe care oroarea aproape o paralizaze, se smulse din brațele lui cu o forță dublată de o mânie îngrozitoare, sgâriindu-l pe față.

— Senorita, m'ai scos... din răbdări, bălbâi el gâfâind. Prefer asta. Să fim naturali. Imi plac nespus de mult pisicile sălbatice... Rupe, sgârie, mușcă!... Te voi iubi și mai mult .

— Dacă mă mai atingi, liftă spurcată, te ucid! strigă furioasă Virginia.

Tânăra alergă în camera ei, unde se aruncă plângând în pat, pradă unei crize sălbatece de mânie, rușine și feamă. Când își reveni, se ridică cu greutate cu un sentiment de surpriză și pudoare jignită pe care nu-l mai avusese niciodată. Picioarele îi tremurau groaznic, când străbătu scurta distanță până la fereastră unde se trânti pe o sofa. Putea ea vreodată să șteargă sărutările murdare ale acestui metis?

Malpass, rămas singur, se aseză furios pe un scaun, lăsându-se pradă gândurilor. Fu întrerupt însă de un servitor mexican, care-i aduse o scrisoare. Metisul tresări văzând-o, și concediă cu un gest pe servitor. Uitan-

du-se apoi cu grije în jurul lui să nu fie spionat, rupse plicul și citi. Pe măsură însă, ce se apropia de sfârșit, fața îi deveni galbenă ca ceara și se lăsă moale pe scaun, bâlbâind cuvinte fără sens:

— Montana... White Fox... Juanito e nebun... Forrest... Asta nu se poate... Au trecut atâţi ani...

Rămase câteva clipe încremenit, apoi făcând o sforțare extraordinară, își reveni și începu, puţin mai liniștit, să citească din nou scrisoarea:

Dragă frate,

Știu prea bine că mi-ai interzis să mai mă duc pe la cabană, motivându-mi asta prin aceia că este periculos să mă mai întorc la vechea noastră ascunzătoare. Iartă-mă, frate, dar ieri, ieșind din mină, unde mă simt ca un condamnat, fiind silit să stau ascuns acolo amestecat printre oamenii nostri, ca să nu risc să fiu recunoscut de cineva, n'am mai putut rezista și m'am urcat pe furiș pe Old Baldy. Și bine am făcut Augustin, căci ajuns acolo, peste cine crezi că am dat?... Peste dușmanii nostri cei mai neîmpăcaţi, pe care nici nu-i bănuiam că există măcar. De un oarecare vânător de cerbi, White Fox, care caută să mă ucidă, dracu' să-l ia pentruce. Apoi de un Sioux, nu-ți amintește asta, oare nimic? Un Sioux, numit Montana, și care vrea să-și răsbune tatăl, ucis de tine. Imi pare că-l chema Shan-Wei. Și împreună cu el mai era tânărul Forrest, care asculta cu gura căscată la ceace-i îndruga White Fox.

Frate, deocamdată suntem în siguranță, căci ei nu știu că eu sunt aici. Ei bănuesc că am să viu pe la mijlocul lui Iulie, cum era vorba într'adevăr. Până când nu află că sunt aici, ai speranță să mai trăești.

Vino să mă vezi cât mai repede.

Al tău frate

In loc de semnătură, scrisoarea avea desenat în grabă, mai mult schițat, un **sombrero** *).

---

*) Pălărie mexicană.

Augustin Malpass mai rămase câteva clipe pe gânduri, apoi ieși repede din cameră, încălecă pe un cal și dispăru în pădure.

Virginia trebuia să cunoască în curând gravitatea situației ei.

Jed Lundeen veni s'o vadă. Avea aerul abătut și nu-i vorbi nici poruncitor, nici rugător. Făcuse până acum jocul lui Malpass, îi spuse el, și nu aflase decât de curând. Cu ce abilitate diabolică știuse nemernicul să-l prindă în mrejile lui!

Malpass avea în mâini dovezi care-l puteau face să fie condamnat, și l-ar fi denunțat, dacă n'ar obține ceace dorea cu atâta ardoare.

— Nu pot tată... Nu pot, sughiță Virginia. Cum poți să-mi ceri un asemenea lucru?.. Mai bine mă sinucid.

— Atunci... asta înseamnă pentru mine închisoarea... dezonoarea pentru tine și pentru mamă-ta... sărăcia... Virginia, mărită-te cu el pentru a ne salva. Vei putea divorța apoi. Dă-mi răgaz să mă refac si atunci cu bani, voi putea lupta, voi putea găsi un mijloc de a mă descotorosi de acest bandit.

— Ceace-mi ceri, este mai rău ca dezonoarea, răspunse Virginia. Toată ființa mea se revoltă. Nu-i nici o oră de când Malpass m'a jignit în mod murdar...

— Știu, știu. I-ai rezistat... Fata mea, îți spun eu, nu este decât un mijloc: cedează-i numai în aparență, ca sa se mai îmblânzească! Dacă te forțează să te căsătorești cu el... Dumnezeu să-ți vină în ajutor! Este plin de orgoliu, dar știe destul de bine că nu este decât un biet metis.

— N'o să mă poată forța. Nu suntem în Mexic. Voi găsi eu un mijloc, nu numai să scap din ghiarele lui, ci chiar de...

—...De a-mi aduce mie ruina... sau a mă face să-mi mâniesc mâinile cu sânge, o întrerupse cu vioiciune Jed Lundeen. Ai multe datorii, fata mea, față de mine și de mama ta. Eu n'am făcut greșeli, decât pentru a-ți aduce ție lux și confort. Apoi, caii! Am cheltuit mii de dolari pentru caii tăi... Gândește-te la ceace-ți spun, înainte ca

să fie prea târziu. Poţi să-l faci să spere, căci cea mai mică speranţă îl va îndulci! Joacă-te cu el! Fă-l să spere în isbândă!

Când tatăl ei o părăsi, încovoiat aproape deatâtea griji, Virginia zări abisul care se deschidea în faţa ei. Pentru ce nu-l ascultase! Sărmanul om era distrus, era pierdut. Pe de-altă parte însă, şi ea era la fel de distrusă sufleteşte, pradă incertitudinei, încolţită de-o parte de dragoste, de alta de grija salvării ei şi a lor ei.

In cele din urmă, din haosul gândurilor în care se cufundase, apăru ideia salvatoare, ideia care se impunea numaidecât, ca o necesitate imperioasă de a-şi asigura libertatea legală contra lui Malpass

Dacă s'ar căsători cu un altul, nici tatăl ei, nici acest individ nu ar fi putut s'o forţeze sau s'o constrângă să se căsătorească împotriva voinţei ei, ceace ar fi însemnat moartea pentru ea, din punct de vedere moral şi spiritual. Şi în toată lumea nu exista decât un singur om, pe placul ei... Clifton Forrest.

Dar cum putea oare să ajungă la această soluţie? O singură dată deschisese discuţia asupra acestui subiect şi fusese refuzată. Motivul acestui refuz, ea îşi mărturisea cu ciudă, era verosimil şi generos. Pentruce nu s'ar sprijini ea pe acelaş motiv pe care Cliff i-l dăduse ei, pe acelaş fapt că el nu mai era decâ o ruină omenească, probabil hărăzită unei vieţi inactive şi de scurtă durată? Virginia respinse însă această ideie. Clifton va lupta, îşi va regăsi forţele necesare pentru a trăi. Era sigură de asta. Insă ar putea încerca să-l facă să creadă că, în acest caz, îi va aduce un enorm serviciu dându-i în mod secret, numele lui. Ea ar putea astfel să aibă un ajutor moral de care avea nevoe. Uzând de acest vicleşug, putea să aibă în acest mod, pe bărbatul iubit.

Luând astfel o hoărâre atât de importantă, ea nu mai ezită. Nu-i mai rămânea decât să facă uz de toate mijloacele ei, pentru a obţine adeziunea lui Clifton, dar în acelaş timp, fu cuprinsă de remuşcări. Cliff, înţelegând la ce extremitate ajunsese, s'ar oferi singur.

Virginia se aşeză la birou şi scrise un bilet, cerându-i

cu insistență să vie în aceiaș seară la spărtura din zidul grădinei lui. Ea nu cerea raspuns.
Terminând biletul, se sculă după scaun și ieși din cameră, îndreptându-se spre corral.
Ii era imposibil să se încredinţeze Mexicanilor: erau oamenii lui Malpass. Bill, cowboy-ul irlandez, îi va fi cel mai sigur mesager. Ea îl găsi împreună cu Jack. Erau totdeauna împreună, gata să se apere împotriva hoardei Mexicanilor, și împotriva tuturor care ar fi amenințat pe Virginia, a cărei gardă personală erau. Jack. era un cowboy aspru, întunecat la faţă, cu picioarele scurte și îndesat. Nu era născut în West. Bill, nu era nici el născut în West. Era un vlăjgan înalt, spre deosebire de tovarășul lui, cu faţa brăzdată de cute, provocate și săpate de vânt, cu ochii albaștri, copilărești aproape, dar care aruncau flăcări când nu era în apele lui.
— Bună seara, băeți! spuse Virginia. Cum o duceți împreună?
— Ne'nțelegem de minune, d-șoară... începu Jack.
— Dar numai în vise, îl întrerupse râzând Bill.
— Nu cred să vă aveți chiar atât de... bine. facu tânăra, ținându-le isonul. Dar cu lucrul, cum o mai duceți? Cred că munciți mult.
— Da de unde! Nu mai avem de lucru de când au fost duși de-aici caii.
— Au fost duși? Unde? strigă Virginia neliniștită.
— La Watrous.
— Cine a dat ordin?
— Malpass, răspunse sec Jack. Și a adăogat că nu o să mai fie nevoe de noi pe-aici.
— Ah!... Toți caii au fost duși?
— Până la ultimul, d-șoară.
— Și nici măcar nu m'a întrebat. Am să vorbesc eu despre asta cu tata. Cât despre spusele metisului, nu le luați în seamă. Eu vă plătesc, căci eu v'am angajat.
— Știm asta. Dar ne temem ca Malpass să nu devină stăpân aici, îi răspunse Bill.
— Până la un punct aveți dreptate, spuse Virginia,

răzând puțin forțat. Jack, cel puțin sper că Voly, armăsarul murg, a rămas aici?

— Da, d-şoară, ăsta a fost singurul care a fost lăsat aici, răspunse cowboy-ul.

— Ei bine, ai grijă de el, căci pe seară o să ies călare. Iar tu, Bill, am un comision să-ți dau.

După ce Jack plecă, lovindu-şi pintenii cu mândrie, Virginia întrebă pe Bill ce ştie despre focul dela magazinul lui Forrest.

— Da, d-şoară, răspunse acesta, eram pe acolo şi l-am văzut. O lovitură însemnată pentru tânărul Forrest. Avea în magazin tot ceace poseda.

— E îngrozitor. Ai auzit printre oameni vorbindu-se ceva despre asta?

— Nici un cuvânt. Mexicanii parcă aveau gura cusută.

— Imi pare rău. Credeam că ai reuşit să afli ceva... Iată acest bilet; du-l lui Clifton Forrest, numaidecât. Vă voi vedea mâine, după ce voi vorbi cu tata.

Când Virginia intră din nou în casă, găsi pe Lundeen plimbându-se adâncit în gânduri, prin cameră. Cum îl văzu, tânăra se îndreptă spre el şi-l întrebă pentru ce fuseseră duşi caii la Watrous.

— Nu ştiu nimic, fata mea, răspunse el uimit. E un lucru nou pentru mine.

— Ceace mă interesează să ştiu, este să aflu dacă caii sunt ai mei.

— Bine înțeles, scumpa mea. Nu ți i-am dat eu?

— Atunci, mă duc la Watrous să-i aduc.

— Nimeni nu te poate împiedica. Dar asta va indispune din nou pe Malpass. Dealtfel, caii sunt mult mai bine îngrijiți acolo. Păşunile sunt excelente. Aici, cheltuesc pentru ei şasezeci de dolari pe zi, în timp ce acolo eu totul de-a gata. Şi banii au început să se împuţineze fata mea.

— Dar renta mea personală?

— Trebue să ți-o suprim, pentru moment.

— Oh!... Atunci, o să trebuiască să-mi caut de lucru.

— Tu! Ce fel de lucru? isbucni el.

— Oricare, nu importă.

— Ideie absurdă!... Trebue să mai ai bani la bancă. Sper că n'ai cheltuit totul.

— Speri greșit. Doar a trebuit să-mi întrețin prietenii, și asta m'a costat mult. Mă tem că sunt la fel de săracă, ca și... Crifton Forrest.

— Atunci... acum ești o cerșetoare, strigă mâniat Jed Lundeen.

— Da. Ce cădere pentru Virginia Lundeen!... Dar nu face nimic. O astfel de umilire nu-mi micșorează afecțiunea pentru tine.

— Unde-i mama? N'am văzut-o astăzi.

— E în pat, bolnavă.

— Mă duc s'o văd, spuse Virginía, păstrându-și calmul.

Când intră în camera mamei sale, o găsi în picioare, palidă și suferindă, dar nu chiar atât de rău cum lăsase să se întrevadă Jed Lundeen. Virginia văzând-o, avu remușcări, că o neglijase atât timp, de când se înapoiase acasă.

— Tata mi-a spus, începu ea, că ești grav bolnavă. Din cauza celor ce se petrec aici?

— Poate și de-asta. Dar nu mă simțeam bine nici mai înainte, răspunse ea. Aș fi vrut să mă duc în California în timpul iernii. Dar Jed numai că n'a țipat la mine când i-am pomenit de asta. Mi-a spus că în momentele de acum nu avem bani nici pentru a ne duce în Las Vegas... Nu mai pricep nimic.

— Eu însă, înțeleg, mamă. Autorul nenorocirii noastre este Malpass. L-a băgat pe bietul tata într'un fel de cursă. El conduce acum totul aici. Sunt aproape sigură că vom pierde Cottonwoods.

— Din partea mea, răspunse mamă-sa cu un ton în care se vedea lămurit lașitatea femenină, poate să se întâmple și asta. Nu acesta este căminul nostru... In locul tău, eu aș fi plecat de mult de-aici.

— Mamă! strigă Virginia, dar acum câtva timp voiai să mă mărit cu Malpass.

— E adevărat. Credeam că ai putea iubi poate pe acest individ, și-mi apărea ca o soluție salvatoare. Dar sunt

convinsă acum că, chiar dacă te-ai căsători cu Malpass, tot nu vei putea scăpa de nenorocire.

— La fel cred și eu, răspunse Virginia, fericită de această schimbare neprevazuta a mamei sale. Ai vorbit despre asta cu tata?

— Da. Și m'a privit ca pe o biată nebună. Asta mă face să mă gândesc că tatăl tău cu Malpass au mers foarte departe cu afacerile lor, ce-mi par necurate. Imi face impresia că se cred mai presus ca legea. Cât despre mine, nu mă bag, nu mă amestec. Tu însăși, în ochii lu Jed, nu ești decât un instrument de care vrea să se servească pentru a-și duce la bun sfârșit combinațiile.

— Cât sunt de fericită, mamă, că te aud vorbind astfel! Sunt destul de mare insa, ca să mă apăr singură. Nu te nelinişti pentru mine. Ingrijește-te și fă-te sănătoasă cât mai repede. Acum, o să mă duc în Las-Vegas și am să-ți trimit un medic... Mamă, dacă ai ști ce mulțumită sunt că aceste evenimente ne-au apropiat!...

— Și eu la fel, fata mea. Dar fii discretă, și nu vorbi nimic despre asta, cu tatăl tău.

Când Virginia se afla pe drumul spre Las-Vegas, se găsea într'o stare de spirit, asemănătoare cu aceea când scăpase din brațele lui Malpass. Și sentimentele cari o frământau, ea simțea că au să ajungă la paroxism, când va întâlni pe Clifton Forrest. Cu cât se apropia acest moment, cu atât Virginia devenea mai agitată. Putea ea oare să-și joace rolul și să-l înșele pe Cliff? Cel puțin, când va fi în fața lui, va fi întuneric, și el nu-i va observa turburarea.

— Oh! Prostuțule, își spunea ea, dacă ai ști tu cât te iubesc!

In Las Vegas ajunse când banca își închidea ghișeele, dar fu primită numai decât când își declină calitatea. Cu mare ușurare, află că mai avea încă un mic cont și semnă un cec pentru el.

Ieșind dela bancă, tânăra se îndreptă spre Dr. Higgins, medicul care mai îngrijise de mamă-sa; se mai plimbă prin fața câtorva magazine, apoi intră la Casta-

neda și cină, ceeace provocă mirarea tuturor acelora care o cunoșteau.

Se întuneca, când Virginia părăsi orașul. Ea apucă pe un drum care ducea drept spre San-Louis. Ajunsă în apropierea acestui mic cătun, lăsă calul la pas și sosi la timpul potrivit în locul unde dăduse întâlnire lui Cliff.

Noaptea era zăpușitoare, sufocantă, deabia răcorită de un vânt ușor ce bătea din preerie. Mii de stele scânteiau pe fundul boltei cerești, împrăștiind o lumină ușoară, plăcută. Un semi cerc din lună, se întrezărea palid printre arborii cu vârfurile întunecoase, ce parcă voiau să despice cerul.

Virginia descălecă și-și legă calul de un trunchiu de copac. Apoi, se îndreptă de-adreptul spre gaura din zidul grădinei, pe care o cunoștea încă din copilărie. Aproape de acest loc, zări o formă întunecoasă, întinsă în mijlocul drumului: un copac trăsnit. Ea se așeză pe trunchiu și rămase în așteptare, pradă unei emoții violente. Oricare ar fi fost motivul invocat, al acestei întâlniri secrete, ea știa în sinea ei că nu era altul decât dragostea ei pentru Cliff. Fără milă, vocea conștiinței sale, o forță să-și mărturisească că nu venise numai cu scopul de a scăpa de Malpass, ci și pentru a vedea pe bărbatul iubit, care habar n'avea că inima ei bătea numai pentru el.

Se neliniști însă, văzând că Cliff nu mai vine. Se ridică, puțin ezitând. Inaintă nițel spre zid și săltându-se pe călcâie, privi în grădină. Ce întunecoasă era. Cercetă cu ochii toate colțurile. Nimic nu mișca în grădină, nici măcar frunzele. Locul unde trebuia să se afle Cliff, era gol. Virginia îl strigă ușor pe nume, dar nici-un răspuns nu se auzi... Și-atunci, tânăra se lăsă greu pe trunchiul de copac trăsnit, gata să plângă. Clifton Forrest nu venise!

14. VIRGINIA REUŞEŞTE

— Cliff, sunt diabolic de mulţumit că ţi-a ars magazinul, spuse Clay Forrest fiului său.

Amândoi erau aşezaţi la umbra unor pini uriaşi. Era într'o frumoasă zi de vară. Greerii ţârâiau prin iarbă, întrecându-se unul pe altul în triluri.

— Tată, asta ţi-a devenit o obsesie, răspunse Clifton. De ce tot spui într'una aceste vorbe? Cred că a fost vorba de un simplu accident.

— Hm! Accidentul ăsta, socot că a fost provocat de vre-un metis în solda lui Jed Lundeen.

— Nu tată. Arunci totul în spinarea lui Lundeen. Dacă cineva este totuşi vinovat de incendiu, nu poate fi decât Malpass. Nu vreau să-ţi mărturisesc încă totul. Cu nechibzuala ta ai putea strica totul. Cu câteva zile mai înainte venise în magazin cu toată banda lui, şi am schimbat câteva vorbe cam tăioase.

— Cu ce ocazie?

— Cu aceia a cumpărări întregului meu stoc de mărfuri... M'a biciuit... şi l-am scuturat puţin. M'ar fi ucis dacă nu intervenea un vânător de cerbi.

— Cliff Forrest! Nu mi-ai pomenit până acum nimic despre asta... De ce n'ai tras în el?

— Ştii prea bine că în magazin nu port arme.

— Ah!... Intr'o bună zi acest metis va muşca ţărâna, cu un glonţ în scăfârlie.

— Ar fi mai bine să laşi totul baltă... Viaţa lui se găseşte în mâini bune.

— Ce vrei să spui? întrebă curios Clay Forrest.

— Vreau să spun, că acel care-şi va murdări mâinile de sângele acestui mizerabil, va fi ucis mai mult ca sigur.

— De către cine? De ce'mi vorbești în cimilituri.
— De cine va fi ucis? repetă Cliff dus pe gânduri.
— Da, de cine?
— De un Indian, cu care n'aș vrea pentru nimic în lume să mă am rău cu el... căci atunci, tată, viața mea n'ar mai valora nici două parale.
— Ce tot îndrugi acolo? făcu din ce în ce mai uimit Clay Forrest.
— Nu e încă nevoie să știi mai mult. Ajunge doar să știi că viața lui Malpass este în mâini sigure, și că cine se atinge de un singur fir de păr din capul lui, se poate considera ca mort.
Apoi, mai e ceva. Iți mai aduci aminte de un oarecare Sombrero, care cu mulți ani în urmă băgase groaza în acest ținut?
— De sigur. Și acum mai tremur, doar la gândul că ar mai reveni pe-aici.
— Ei bine, tată! Află că acest Sombrero este fratele lui Malpass și...
— Fratele lui Malpass! urlă bătrânul uluit.
— Da. Și mai află că trăește și că trebue să vină la Cottonwoods, în curând.
— Cliff Forrest! Ai înebunit? făcu Clay, holbând ochii la fiul lui.
Acesta însă râzând puțin batjocoritor, se ridică de jos și începu să se plimbe pe pajiște în vreme ce tatăl sau îl urmăria cu privirea rătăcita.
Deodată, de sub frunzișul pădurii ce se sfârșea în locul unde se aflau ei, se auzi tropotul unui cal și numai decât Clifton văzu un cow-boy, cu fața roșie de eforturi, apropiindu-se de el.
— Bună ziua, salută cow-boy-ul, descălecând. Am un răvaș de dat, dela d-ra Virginia.
Clifton, rămase ca trăznit. Virginia îi scria lui? Luă cu mâinele tremurânde hârtia întinsă de cow-boy și o desfăcu. Tot timpul cât o citi Cliff încercă să-și mențină trăsăturile impasibile.
— Mulțumesc, spuse el lui Bill. Nu este răspuns. Cum mai merge pe-acolo, sus?
— Mai puțin bine de când caii au fost duși.

— Duşi?
— Da. Malpass i-a trimis la Watrous.
In acest moment, înfăţişarea bătrânului Forrest luă o expresie care nu trecu neobservată cow-boy-ului.
— Atunci, stăm cam la fel, spuse Clifton. Şi eu caut de lucru.
— Nu-i chiar aşa uşor de găsit, răspunse Bill. Bună ziua, d-le.
După ce cow-boy-ul se îndepărtă, Cliff se înapoiă cu paşi rari lângă tatăl său, care între timp îşi revenise din uimirea provocată de vorbele fiului său.
— Cine-a fost, Cliff? îl întrbă el.
— Bill, cred. Venea deseori după ţigări prin magazin.
— Dar el este în slujba lui Malpass! strigă bătrânul.
— Nu cred .Socot că lucrează pentru Lundeen.
— Fata lui Lundeen! Răvaşul vine dela ea?
— Da, tată.
— Dă-mi-l. Vreau să-l citesc.
— Vezi, tată, nu este corect ceeace-mi ceri. Eu n'aş citi niciodată un bilet care nu mi-ar fi adresat. Dealtfel, nu conţine lucruri importante.
— Cliff, eşti în legături cu Virginia Lundeen.
— Nu.
— Minţi. Ţi-o citesc pe faţă. Roşeşti... De ce păleşti... Ah! Asta e cea mai crudă lovitură.
— Tată!.. Nu sunt un mincinos!... strigă Clifton, jignit şi furios. Nu este nimic între Virginia Lundeen şi mine. Nu pot să-i refuz un serviciu... Crede-mă, fata are mari necazuri.
Clay Forrest se ridică ţeapăn, cu faţa contractată şi cu ochii strălucind ca de un foc întunecos.
— Ei bine! spus el răguşit. Dacă te-ai întors acasă ca să te îndrăgosteşti de această fată... Mai bine te-ai reîntoarce de unde ai venit.
Şi bătrânul se îndepărtă cu paşi grei şi apăsaţi plin de o furie neputincioasă.
Clifton simţi un fel de mânie care-l făcu să rămână ca înţepenit, neputând chema pe tatăl lui. Dealtminteri, tot n'ar fi folosit la nimic. Numai numele lui Lundeen, îl făcea să-şi piardă minţile mai mult ca orice altceva.

Indată ce se lăsă noaptea ,Cliff se urcă în camera lui, sub pretext că se culcă. Nu se putea încrede în aerul morăcănos și întunecos al tatălui său. Trebuia să coboare pe fereastră, ceeace era destul de greu pentru el, fiind strâmtă și așezată la o înălțime considerabilă, pentru a putea ajunge la locul cuvenit întâlnirei. Dar, ajutându-se de vița sălbatecă ce acoperea aproape în întregime zidul casei, putu coborâ ușor.

Apoi, fără sgomot, se furișă spre gaura din zidul grădinei. Ajungând acolo, zări în bătaa lunii, așezată pe un trunchiu de copac, pe tânăra fată, așteptându-l cu capul în palme.

— Virginia! strigă el cu voce joasă.

— Oh!... Cliff!... spuse ea răsuflând ușurată. Imi era așa teamă... Credeam că nu mai vii..

Cliff ar fi putut aproape s'o atingă atât de aproape erau unul de altul. Mâna lui tremurândă întâlni ca din întâmplare pe a ei, și o strânse cu căldură.

— Am întârziat, iartă-mă, murmură el. Dar mă temeam să nu mă surprindă tata. Era de față când Bill mi-a adus biletul... A trebuit să cobor pe fereastră. ca să pot veni aici.

— Adevărat? răspunse ea. Dar putea să ți se întâmple ceva!

— Nu, n'am nici cea mai mică sgârietură.... Virginia, să plecăm de-aici, căci am putea fi surprinși de tatăl tău.

— ...Sau de al meu, făcu ea râzând.

Clifton îi luă mâna și o conduse lângă niste pini giganticii. sub a căror umbră ar fi fost greu să fie zăriți, și unde se așezară pe o bancă de lemn, pe care fata o cunoștea destul de bine.

— Iată-ne la adăpost, spuse el, cel puțin față de părinții noștri. Așează-te Virginia, poți să te sprijini de trunchiul pinului.

Fata ascultă și se lăsă moale pe banca.

— Ai fost surprins când ai primit biletul? întrebă ea.

— Ași fi fost surprins în orice caz, dar surpriza mi se transformă în încurcătură, când îl citii în fața tatălui meu.

— Cliff, pentru a începe cele ce am să-ţi spun, află că Malpass a pus foc magazinului.

— De unde ştii?

— L-am acuzat de asta. Şi atitudinea lui mi-a confirmat-o.

— Aşa dar nu-l bănuiam pe nedrept. Virginia îţi pot spune că ştiu multe lucruri care ar putea duce la închisoare pe Malpass... Prin incendiul acela am pierdut mult, tot ceiace posedam.

— Cliff, nici eu nu mai am decât câţiva dolari, mărturisi fata.

— Drace! Tu? Fără bani? Se spune că-i împrăştii cu amândouă mâinile.

— Asta a fost odată, Cliff. Tata împreună cu Malpass, mi-au risipit averea. Mi-au trimis caii la Watrous şi bănuesc că pentru a-i vinde.

— Ce ruşine! Imi închipui că vor să te forţeze să te măriţi cu acest metis.

— Da. Până şi tata e disperat. Jură că va trebui să ucidă pe Malpass dacă nu vreau să-i cedez. Şi acest ticălos... Ei bine! Acest metis a încercat să-şi bată joc de mine.

— Cum asta? întrebă Cliff, sărind în picioare, cu ochii strălucind de furie.

— Eram singură în sufragerie. I-am refuzat scurt toate propunerile lui şi cred că printre alte numiri, am amestecat şi pe cea de metis... Ca un coyot turbat s'a aruncat asupra mea. Groaznică brută!... Am rămas ca paralizată de surpriză şi scârbă... A trebuit să-i îndur câteva sărutări desgustătoare, pentru a putea să scap.

— Virginia! E îngrozitor!... Trebue să se sfârşească cu acest individ... Şi cineva s'a însărcinat de mult cu asta. Inainte însă de a fi ucis, va trebui să-i dau o lecţie usturătoare, şi pe toţi sfinţii din cer, i-o voi da... Şi tatăl tău ce-a spus...

— Tata şi-a pierdut orice urmă de demnitate.

— Virginia, atunci ce e de făcut? întrebă Clifton cu nelinişte.

— Nu ştiu. Ţi-am mai spus, sunt la capătul puterilor mele!...

— Ei bine! Căsătorește-te cu mine, făcu el aproape involuntar. Dacă însă și atunci te va mai atinge, îl voi ucide ca pe un câine turbat, fără să mai țin socoteală de viața mea.

După o mică pauză, în care timp Virginia se reculese după această surpriză îmbucurătoare, ea îl întrebă, cu un ton puțin schimbat:

— Cliff, e adevărat? Am auzit oare bine? Tu îmi propui asta?

— Da. Vreau să te scap din acest greu impas... Și voi avea astfel dreptul să te apăr... Dacă poți păstra secretul față de tatăl tău, căsătoria... nu va fi atunci altceva, decât un fel de contra-apărare.

Astfel, vei avea putința să reziști... Și apoi, ceva care să te scape de Malpass... va trebui să vie, mai târziu sau mai curând. Totul este să câștigi timp, căci Malpass nu mai are mult timp de trăit. E pierdut!...

Și-atunci, vei fi liberă. Vom... vom divorța când vei voi...

— Taci! murmură ea punându-i ușor mâna pe buze.

Clifton văzu cum fata se sprijină de trunchiul pinului, luptând înlăuntrul ei, cu o emoție violentă.

— Virginia, mărturisesc că planul nostru are multe puncte slabe. Dar ceace ți-am propus, a fost făcut în mod sincer...

— Oh! Cliff, ești prietenul meu cel mai bun... singurul meu prieten. Cliff... primesc.

— Te vei mărita cu mine?

— Da.

Clifton Forrest avu un suspin adânc, ca al unui om care caută să-și regăsească respirația întretăiată.

— Foarte bine. Și... cum vom face?

Virginia rămase câteva clipe cufundată în gânduri, apoi, deodată, cu o emoție în voce care-i trăda bucuria intimă:

— Știu cum, spuse ea. Vom merge mâine în oraș. Imi voi procura un certificat de căsătorie dela primărie. Cunosc pe funcționarul de-acolo, și-i voi spune să păstreze secretul. Pe urmă, ne vom duce la pastor, și-l voi convinge și pe el. Apoi, ne vom despărți, ca și cum ni-

mic nu s'a întâmplat... Ce spui de acest plan?

— Este bun, dacă poţi să-l duci la bun sfârşit, răspunse Clifton, încercat de o emoţie turburătoare.

— Atunci... Suntem înţeleşi. Ne vom întâlni în oraş, spuse ea, ridicându-se iute.

— Trebue să plec, acum... continuă ea. Mâine seară, dacă voi întârzia, nu va mai avea importanţă.

— Virginia, reluă Cliff mişcat, dacă suntem descoperiţi, va fi rău.

— Nu se va descoperi nimic, şi de-altfel, vom râde în nas tuturora.

— Cerul să te aibă în paza lui!... Unde ţi-e calul?

— La doi paşi, de-aici.

Clifton o urmă pe întuneric până la locul unde se afla priponit calul, lângă un tufiş stufos. Virginia cercetă atentă împrejurimile, ascultând cu atenţie, apoi săltă în şea.

— Noapte bună, Cliff! Pe mâine! spuse ea dând pinteni calului.

— Pe mâine, Virginia, răspunse el, abia murmurând.

Clifton Forrest mai rămase câteva clipe, privind în obscuritatea profundă în care dispăruse tânăra fata, apoi, gânditor, se întoarse în casă, care se găsea ascunsă în umbra uriaşilor pini, ai muntelui Old Baldy.

15. SPRE DESNODAMANT

Augustin Malpass călărea îngândurat prin pădurea, în care răzbeau cu greutate razele soarelui. Apucase pe o cărare, de-acurmezișul muntelui, mărginită de tufișuri dese, și pe care nu ar fi încăput un al doilea călăreț, care să meargă lângă el, fiind foarte strâmtă. Deasupra lui, coroanele copacilor gigantici, se îmbinau atât de mult unele într'altele, încât formau o boltă naturală. O obscuritate destul de profundă domnea pe acest drum, cunoscut numai de el și oamenii lui, din cauză că lumina zilei abia pătrundea printre ramurile stufoase ale arborilor.

Cărarea ducea de-adreptul la mina de argint din Watrous.

Malpass mergea cu atenție, cercetând îngrijorat împrejurimile, fiindu-i teamă să nu se întâlnească cu vreunul din cei doi aprigi oameni ai preeriei, care căutau să se răsbune.

Montana!... Acest nume îi evoca lugubre amintiri, asupra celor petrecute într'un atac contra unor bieți Indieni Siouxi, fugăriți, înfometați, împuținați și vânați cu înverșunare de Albi.

Surprinzându-i într'o vale, el și banda lui de jefuitori, îi uciseseră până la ultimul, despuindu-i de tot ceace aveau asupra lor... Mai scăpase însă unul. Și acesta voia acum să se răsbune... Pentru nimic în lume nu se va lăsa ucis de acest scârbos de Indian, tocmai acum când aproape își ajunsese țelul.... când se putea considera stăpân în Cottonwoods. Să se căsătorească numai cu dracul de fată ce era Virginia, apoi știa el cum să lucreze!

Și acest White Fox, cine dracu' era, și ce voia cu Jua-

nito? De ce căuta să-l ucidă? Pe cine voia el să răsbune? Juanito îi scrisese că habar n'avea...

Iar Forrest... Ce căuta Clifton Forrest în tovărăşia acestora? Ce ştia despre el?

La toate aceste întrebări, Augustin Malpass nu reuşi să găsească vre-un răspuns. In tăcere, îşi continua drumul, aşteptând cu nerăbdare să se întâlnească cu fratele lui.

Toţi aceşti duşmani, care încercau să-i pună beţe în roate, trebuiau să dispară... Nimeni nu va reuşi să-l împiedice în ceace avea de făcut...

— Hei! Augustin! auzi el o voce strigându-l. Malpass tresări cu violenţă, punând mâna fulgerător pe carabină. Dar, se linişti repede, căci cel care-l strigase era Juanito. Fără să-şi dea seama, ajunsese la mină.

— Hello, frate! răspunse el. Ai darul de-a speria lumea.

Augustin Malpass, descălecă şi-şi legă mustangul de un copac. Apoi, apropiindu-se de Juanito îi strânse mâna cu efuziune.

Era bandit, o recunoştea, dar asta nu-l împiedica de a-şi iubi fratele, la fel ca si ceilalţi oameni. Dacă ar fi ştiut cum a fost spânzurată sora lor, Carmencita, şi cu ce prilej a fost prinsă, poate ar fi devenit altul. Nu ştia însă nimic...

— La ce te gândeai, Augustin? Imi face impresia că epistola mea, te-a cam îngrijorat.

— Par'că tu nu eşti la fel. Nu mai încerca să te ascunzi în spatele unei măşti impasibile. Te cunosc doar destul de bine.

— E adevărat. Dar înţelege odată, frate, că atunci când eşti ameninţat de o primejdie, trebue să încerci să-ţi păstrezi sângele rece cât mai mult cu putinţă, altminteri eşti pierdut. Şi... cred că tu din cauza asta ai să-ţi pierzi viaţa, Augustin.

— Isprăveşte cu poveţile tale neghioabe... Mai bine lămureşte-mă ce este cu aceşti duşmani ai noştri, făcu enervat Malpass.

— Ei bine! N'am ce să-ţi lămuresc, căci aproape to-

tul ți-am spus în scrisoare. Tu ar trebui să știi mai bine ca mine ce au cu noi acești oameni.

— Atunci de ce mai chemat? urlă furios metisul, gesticulând iritat.

— Liniștește-te, ce dracu! Te-am chemat doar ca să ne putem alcătui un plan de apărare. Nu ești de aceiaș părere? spuse calm Juanito.

— Ba da, desigur, făcu puțin mai liniștit Augustin.

— Ei bine! continuă Juanito, privindu-l țintă.

Iată, care este cel mai bun plan, după mine cel puțin. Tu vei hotărî dacă este bun sau nu.

Juanito se opri puțin ca să răsufle, apoi, aruncând rotogoale de fum din gură, în colțul căreia morfolea un muc de țigare, își expuse planul:

— Va trebui, mai întâiu de toate să scăpăm de tânărul Forrest. Știe prea multe, căci vânătorul de cerbi i-a spus totul, și ar putea vorbi, ceace nu-i deloc preferabil. Tu te vei însărcina cu el...

— De ce tocmai eu? îl întrerupse cu vioiciune metisul, care-și mai amintea încă ce pățise la ultima lui întâlnire cu Clifton Forrest.

— Pentruce mă întrerupi? făcu plictisit Juanito. Ascultă-mă până la sfârșit, și pe urmă dă-ți sau nu aprobarea. Tu îl vei ucide, pentrucă eu voi fi nevoit să stau ascuns în mină, ca să nu afle ceilalți doi că sunt aici, căci atunci, n'aș mai da nici măcar o para chioară pe viața ta... Cred că ești de aceiași părere, nu?

— Da, răspunse cuprins de un fior, Augustin. Desigur. Dar cum să-l ucid? Ce pretext să găsesc? Căci n'am nici-un chef să fiu spânzurat pentru el.

— Asta-i treaba ta. Doar ai și tu puțină inteligență ca să găsești unul, răspunse Juanito. In privința celorlalți, va fi puțin mai greu...

— Dar, cu Indianul și vânătorul de cerbi, ce facem? întrebă înfrigurat metisul.

— Cu Indianul și vânătorul de cerbi, repetă Juanito, va merge mai greu; dar vom reuși să-i învingem, căci noi știm aproape totul despre ei, în vreme ce ei habar n'au, că eu sunt aici încă de mult. Ii vom lua deci prin surprindere...

— Cum? întrebă nerăbdător Augustin Malpass.

— Iată: Numai decât ce reuşeşti să te descotoroseşti de Forrest, ne vom strânge oamenii şi-i vom ataca acolo sus, la cabană. Cunosc locul ca buzunarele mele, căci doar acolo am trăit o viaţă întreagă. Ii vom surprinde în somn, când buimăciţi, nu vor putea să ne reziste.

Şi atunci, dragă frate, vom fi stăpâni pe situaţie... Vei avea ferma ta, averea ta, precum şi o soţie încântătoare... Iar eu, mă voi mulţumi cu jumătate din tot ceace vei avea, şi voi pleca prin alte meleaguri, unde voi deveni, desigur, un fermier maniac, obez şi... bogat, încheiă Juanito zeflemisitor.

Augustin Malpass, rămase pe gânduri câteva clipe, apoi începu să se plimbe nervos prin faţa fratelui său, care aşezat la umbra unui pin, îl urmărea atent din ochi.

Soarele, care începuse să se apropie de orizont, arunca raze aurii peste frunzele pinilor, care păreau, în această lumină strălucitoare, ca nişte uriaşi cu braţele imense întinse în semn de desfidare spre albastrul închis al cerului de azur.

Deodată, se opri brusc din mers şi înţepenindu-se în picioare în faţa lui Juanito, spuse cu un glas hotărât:

— Planul e bun... Primesc!

Când se deşteptă de dimineaţă, Virginia se simţi atât de ferictiă,cum nu fusese niciodată în viaţa ei. Inima îi bătea să se spargă în piept de bucuria ce-o mai resimţea în urma ceremoniei ce se desfăşurase în ziua precedentă...

Cliff era soţul ei... bărbatul ei... Acum, era soţia lui... Nimeni, afară de ei nu mai puteau desface această căsătorie. Era atât de fericită, încât se îmbrăcă pe întuneric, uitând să ridice storurile, fredonând o melodie populară; apoi, se coborâ în sufragerie pentru a îmbuca ceva, în mod frugal.

Intrând însă înăuntru, un sentiment de scârbă o cuprinse, amintindu-şi desgustul provocat de sărutările murdare ale metisului. Un fior o străbătu, în vreme ce se aşeza pe acelaş scaun, unde stătuse Malpass.

Işi birui însă aceste sentimente neplăcute şi se apucă să mănânce, gândindu-se cu plăcere la Clifton Forrest, care avusese tactul să o scutească de a-i propune ea căsătoria, oferindu-se singur... Prostuţul, îşi spuse ea, bănueşte el cât de mult îl iubesc?.. Crede oare că m'am măritat cu el numai ca să scap de Malpass?...

O firimitură de pâine îi scăpă din mână pe covor.

— Ce distrată sunt! murmură ea, aplecându-se să o ridice.

Un mototol de hârtie însă i atrase atenţia. Aproape involuntar se întinse şi mai mult, şi-l ridică de sub scaunul pe care şedea.

Il desfăcu curioasă şi văzu cu uimire că era o scrisoare. Nu era din fire indiscretă, dar această scrisoare aruncată atât de neglijent, o intriga.

Un strigăt de spaimă îi scăpă...

Ticălosul de Malpass avea un frate!... Sombrero... căci vestitul bandit din urmă cu douăzeci de ani, trebuia să fie cel ce semna în acest fel.

Virginia se surprinse că inima îi bătea cu putere... Ii era frică... Cui trebuia să se încredinţeze?.. Tatălui ei în nici un caz... Atunci cui?.. Lui Clifton Forrest? Nici lui, căci ar fi în stare să-l ucidă şi nu voia ca iubitul ei să aibă neplăceri din cauza asta... Ah! Găsise... Cabana lui Sombrero!... Acolo trebuiau să fie White Fox, omul pomenit în scrisoare şi cel care-l salvase pe Clifton dela moarte şi Montana, Sioux-ul răsbunător.

Indată ce găsi soluţia, Virginia iesi ca o furtună din casă, porunci lui Jack, cow-boy-ul, să înşeueze pe Voly, calul ei favorit, apoi încălecă şi dispăru în goană, in mijlocul unui nor de praf în direcţia piscului Old Baldy.

Jack şi Bill, care o văzură atât de palidă şi înfrigurată, se uitară uluiţi unul la altul.

Bill, revenindu-şi din uimire, apucă să o întrebe, înainte de a dispare:

— Unde vă duceţi, domnişoară?... Să vă urmăm?

Virginia însă, din fuga calului, aruncă peste umăr:

— Nu... Duceţi-vă la Watrous!... Aşteptaţi-mă acolo.. Ne apropiem de desnodământ.

16. MONTANA RASBUNA.

Clifton Forrest, după ce se căsătorise cu Virginia Lundeen, se îndreptase spre Watrous, unde avu noroc să găsească de lucru la marele magazin Landis, o întreprindere care avusese o reală prosperitate, atunci când crescătoria de vite ajunsese la apogeu.

Insărcinarea de contabil, era pentru Clifton o misiune nu prea plăcută, căci nu se simțise niciodată prea expert în calcule. Trebuia însă să lucreze, orice fel de muncă i-ar fi fost încredințată.

Intr'o dimineață, în vreme ce se afla la lucru, auzi pe Hartwell, directorul întreprinderii, intrând în birou cu un străin, înaintea căruia făcea nenumărate plecăciuni. Cei doi oameni trecură foarte aproape de Clifton care, fără să ridice ochii, zări mocasinii cu pinteni de argint ai străinului. Aceasta ajunse pentru a-l face să tresară. Nu mai avea nevoe să-l privească în față, pentru a ști cine este... Era Malpass, Augustin Malpass, care avea acelaș accent de îngâmfare în orice, pe care tânărul îl cunoștea destul de bine.

— E o afacere cu totul particulară, spunea Augustin Malpass, lovindu-și nervos mocasinii cu cravașa. Sunt în pragul căsătoriei mele cu fata asociatului meu și vreau să petrec iarna în Sud. Am planurile casei pe care vreau s'o construesc aici la primăvară când mă reîntorc. Ai deci, tot timpul necesar pentru a face rost de materiale... Iți dau această comandă specială pentru că, având de gând să locuesc la Watrous, doresc să par plăcut în ochii viitorilor mei vecini.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru asta, d-le Malpass, răspunse Hartwell. Imi voi da toate silințele ca

livrarea mărfurilor să se facă la timpul voit, şi la un preţ mai mic ca cel ce vi s'a cerut în Las Vegas.

— Mai târziu, continuă metisul, vă voi scrie pentru a comanda lemnele necesare pentru construcţia grajdurilor, corral-urilor, şi...

Augustin Malpass se opri brusc şi Clifton simţi că urechile încep să-i vâjie.

— Cine este ăsta? întrebă metisul cu voce schimbată.

— Cine?...

— Asta... dela birou.

— E contabilul meu, răspunse Hartwell. Apoi, scoborând vocea, continuă: Un biet băiat. A fost rănit grav în războiul de secesiune... Se numeşte Forrest.

— Ah!... Locueşte la Cotonwoods, nu? făcu pe prostul Malpass.

— Nu ştiu. Eu am venit de curând în Watrous, din Est... Ştiu numai că tatăl lui este Clay Forrest.

— Ei bine! Atunci alege: Ori îl concediezi numaidecât, ori anulez comanda, spuse metisul, ai cărui ochi începură să sticlească vizibil.

— De ce... d-le Malpass? întrebă uimit directorul. Ştii ceva nedemn în reputaţia lui?

— Cu siguranţă.

— Adevărat? Sunt neplăcut impresionat. Totuşi, desigur, îl voi concedia. Am cea mai vie dorinţă să vă servesc şi nu vreau să păstrez un funcţionar căruia dvs. nu-i îngăduiţi prezenţa pe lângă mine.

— Dacă Lundeen, adaogă Malpass, va intra aici şi va vedea că ai un Forrest vârât în întreprindere, va ieşi numai decât pentru a nu mai reveni vreodată. Şi află că este în oraş, căci a venit cu mine... Ai face mai bine să te descotoroseşti de el imediat.

— Asta şi voi face, se grăbi să răspundă Hartwell.

Clifton, în tot acest timp, nu făcuse nici-o mişcare, roşu de mânie.

— Nu vă îngrijiţi de mine, d-le Hartwell, mă duc, spuse el, încercând să-şi păstreze calmul.

— Sunt nemângâiat, Forrest. Sunt constrâns să te concediez. Ai auzit doar, pe d-l Malpass asigurându-mă

că cunoaşte lucruri nu tocmai bune pentru reputația d-tale și eu...

— E un mincinos nerușinat, îl întrerupse cu vioiciune Clifton, luându-și pălăria. Și cred că ai să apuci ziua în care vei regreta că l-ai cunoscut.

Malpass își juca rolul la perfecție. Era evident, că ultima lui întâlnire cu Forrest îl făcuse mai prudent. In fața insultei acestuia, metisul luă un aer rece, disprețuitor. Dar, cu toate acestea, fără voia lui un foc întunecos strălucea în ochii lui, prevestind un rău augur.

— Forrest! Dacă n'ai fi un biet soldat, o ruină de om, te-aș pălmui, spuse el tare, în așa fel ca toți funcționarii prezenți să audă.

Clifton ar fi putut să-și înfrâneze furia și să plece, dar el isbucni:

— Ar fi o palmă care te-ar costa scump, senor. Dintre toate uneltirile tale, asta e cea mai mare. Să gonești un om dintr'o biată funcție! Nu ți-a ajuns că mi-ai incendiat magazinul din San-Louis. Mai urmărit până aici pentru a întărâta pe Hartwell contra mea.

— Ha! ha! Hartwell, vezi ce-a făcut răsboiul din Forrest? rânji Malpass. Și-a pierdut mnțile.

— Mi-e teamă că ai să ți le pierzi tu, când vei afla ce știu... va veni însă vremea să vorbesc. Spânzurătoarea ar fi o moarte prea ușoară pentru tine. Nu mai ai mult de trăit; ți-a sunat și ție însfârșit ceasul... La fel și pentru Sombrero, care nu e altcineva decât Juanito Mal...

— Taci! urlă groasnic Augustin Malpass, punând mâna pe patul revolverului.

Hartwell se aruncă între ei, foarte dezorientat. Clifton, lipsit de arme, ieși din birou și trecu în magazin.

— Forrest, spuse Hartwell venind după el, cele spuse de tine nu pot fi crezute.

— Vei gândi altfel, când vei afla cine este acest metis. E un mincinos nerușinat, un hoț și un ucigaș... Cred că voi trăi destul pentru a-ți putea dovedi.

Clifton înțelese că trebuia să înfrunte cu bărbăție lupta cu Malpass și nici nu-i venea în gând să scape

ocazia. Nu se gândea să-l ucidă, căci viața metisului nu era a lui. Trebuia însă să-i dea o lecție usturătoare, așa cum făgăduise Virginie. Se îndreptă spre un raft unde se găseau niște bciuri de vânzare, printre alte articole și luă unul, din acelea cu cari cowboy-i își conduc turmele de vite.

— Pune înapoi biciul de unde l-ai luat! porunci Malpass, care păli de furie.

— Incearcă să mă faci să-l pun, metis scârbos! răspunse Cliff, care simțea că ura pentru acest ticălos, îi făcea sângele să-i clocotească în vine. Mi-ai incendiat magazinul, din care îmi scoteam hrana de toate zilele. Acum ai constrâns pe Hartwell să mă dea afară! Vrei să mă vezi, pe mine și pe bieții mei părinți furați de bunurile lor, cum murim de foame. Spun: furați. Intelegi? O spun și o știu. Și ceeace îți face mai mult rău este că Virginia Lundeen...

— Taci! strigă Malpass suerând. Te-am mai biciuit odată. O voi face și acum dacă mai pomenești numele acelei ce-o iubesc.

— Acea pe care o iubești? isbucni în râs Clifton. Sărman idiot! Banii te-au făcut să-ți pierzi capul... Virginia Lundeen te disprețuește. Cum ar putea să fie ea logodnica ta, metis ticălos?... Da, cum, de vreme ce este soția mea?

Malpass păru că se clatină ca sub o lovitură de măciucă. Rămase câteva clipe încremenit, cu respirația tăiată, apoi reuși să articuleze:

— Soția... ta? bâlbâi el.

— Da...

— Ești nebun, urlă metisul.

Clifton, cedând unei forțe superioare lui, nu-și dădu seama că trăda pe Virginia, și scoase brusc din buzunar certificatul de căsătorie și-l băgă în ochii lui Malpass

— E un fals!... gâfâi acesta, cu buzele albe de mânie.

— Cine a scris asta?... Nu recunoști iscălitura?... Virginia Lundeen!

Malpass reuși în fine să descifreze cele ce scria pe hârtie. Se clătină un moment pe picioare sub lovitura

provocată de această întâmplare de necrezut, apoi, cu ochii scânteietori de furie, urmări lacom certificatul pe care Cliff îl împături şi-l puse în buzunar. In cele din urmă, privirile lui, groaznice la vedere, se fixară asupra rivalului aflat în faţa sa.

De abia acum înţelese că fusese jucat printr'o maşinaţie de necrezut şi deodată, trăsăturile lui până atunci imobile, se contractară înspăimântător. Isbucnind într'o serie de înjurături la adresa Virginiei, lovi cu furie în plină faţă pe Clifton, cu cravaşa.

Bratul tânărului, în care se afla biciul luat cu câteva clipe mai înainte, se destinse brusc şi biciul, cu o plesnitură ascuţită se înfăşură în jurul gâtului lui Malpass, care scoase un horcăit de strangulare. Clifton trase atât de violent încât Malpass căzu în genunchi, scăpând cravaşa din mână, rostogolindu-se spre tânăr. Acesta însă îl primi cu o lovitură de pumn bine plasată, care făcu pe metis să scoată un alt strigăt de durere. Apoi, Cliff îl apucă vânjos de mijloc şi ridicându-l ca pe un baiu de-asupra capului, îl asvârli până în capătul celălalt al camerei.

Malpass însă, se ridică numaidecât, plin de sânge pe faţă şi pe haine, şi cu o strâmbătură groasnică de furie, duse mâna la revolver.

Hartwell scoase un strigăt de spaimă; ceilalţi martori care se aflau întâmplător în spatele lui Clifton se împrăştiară ca epurii cu exclamaţii de groază.

Tânărul, observând gestul metisului, ridică fulgerător mâna şi biciui cu mânie obrajii lui Malpass, cari urla acum ca un posedat.

— Trage, ticălosule! Ce mai aştepţi? îi strigă Clifton. Forrest simţea o plăcere diabolică, lovindu-l cu înverşunare. Toată ura lui, acumulată de atâta timp, se descărca acum în isbituri înfundate. Clifton se învârtea în jurul lui Malpass, biciuindu-l, pândind orice moment favorabil pentru a-l lovi în plină faţă. Metisul însă, reuşi la un moment dat să scoată revolverul şi trase. Clifton se feri, dar glonţul atinse în spatele lui pe un funcţionar, care căzu scoţând gemete disperate.

In loc de a alerga în ajutorul lui, ceilalţi se risipiră

ca potârnichiile, căutând înfricoşaţi ascunzişuri în toate colţurile magazinului. Hartwell se refugiase în dosul unei tejghele; nimeni nu putea să iasă însă afară, căci Clifton în salturile lui împrejurul lui Malpass, se aşezase aproape în dreptul uşii, de unde îl biciuia neîncetat, în cap, în mâini, în picioare, unde nimerea, cu o furie nemărginită. Afară, atraşi de sgomotul luptei, începuseră să se strângă grupuri de gură-cască, cari priveau curioşi, fără să se amestece însă, aşa după cum era obiceiul în Westul sălbatec.

Forrest reuşise să scape de câteva gloanţe, dar altele îl atinseră, sgâriindu-i obrajii, fruntea, precum şi pulpa piciorului, de sângele căruia se înroşise pantalonii de piele. Metisul nu înceta să tragă, cu toate loviturile puternice ce le primea, spărgând oglinzi, geamuri, şi isbind pereţii de lemn, din cari sburau aşchii, şuerând prin aer. Ochii îi ieşiseră din orbite, plini de o lucire ucigaşă.

Făcând o mişcare greşită, Clifton alunecă şi căzu în genunchi, scăpând biciul din mână. Tânărul rămase înlemnit... Fără nici-o armă, Malpass îl va ucide mult mai uşor. Cliff se ridică încet dela pământ şi privi biciul aflat la câţiva paşi de el, apoi, întoarse ochii spre metis. Acesta, mânjit de sânge pe faţă, pe care dungi roşii o brăzdau, rânji sălbatec, dându-şi seama că tânărul era al lui. Nu voia însă să-l ucidă numaidecât; voia să-l lase să aibă frică de moarte. Dar nici să-l lase să scape de moarte nu voia; aşa că atunci când tânărul printr'o mişcare surprinzător de iute încercă să apuce biciul, Malpass ridică fulgerător mâna în care ţinea revolverul,..

In loc de a trage însă asupra lui Clifton, metisul scoase un strigăt de moarte, însoţit de un horcăit oribil, căci în clipa când voia s'apese pe trăgaciu, un fulger brăzdă aerul înfigându-se în pieptul lui.

In aceiaşi clipă, un cal, într'un galop furios dădu la o parte mulţimea aflată în faţa magazinului, şi un indian fioros, vopsit în culori groasnice de războiu şi cu emblema morţii întipărită pe piept, descălecă repede

și se aruncă asupra metisului, cu o sălbăticie înspăimântătoare.

Malpass, care între timp se prăbușise în agonie, deschise puțin ochii, pe cari sângele se închegase, împiedicându-i aproape vederea, și bâlbâi înfricoșat la vederea aprigului răsbunător, care se apropiase de el:

— Cine... ești?.. Ce vrei... cu mine?

Montana însă, față de atâta lașiate, îl privi disprețuitor, scuipându-l cu scârbă; apoi spuse gutural:

— Aș fi vrut să mori în chinuri, ca să poți sluji sufletul tatălui meu în **veșnicele câmpii de vânătoare***). Dar nu meriți să aibi atâta cinste. Du-te și slujește câinii de metiși, în focul iadului...

Și însoțind vorba cu gestul, Montana îi scoase cuțitul din piept, și din câteva tăeturi măiastre, îi smulse scalpul cu sângele căruia se stropi pe față. Apoi, indianul se ridică de lângă Malpass și înălțându-și privirile spre înaltul cerului, cu o înfățișare gravă strigă tunător:

— Shan-Wei, tatăl meu, primește sufletul sclavului tău și dă-l șacalilor împuțiți să-l mănânce, căci nu merită să stea în apropierea ta strălucitoare ca o stea în noapte...

Montana, mai rămase încă câteva clipe în contemplarea imensității boltei cerești, apoi se îndreptă cu pași rari, calm, spre calul ce sforăia nerăbdător, aproape de el.

*) Paradis

17. FORREST ȘI LUNDEEN.

Clifton, pe care rănile căpătate îl slăbiseră, îndată ce apăru Montana, simți că-și pierde cunoștința. Pericolul fiind înlăturat, excitația care până acum îl ținuse încordat, dispăru, lăsându-l pradă slăbiciunii.

Și în timp ce Sioux-ul își îndeplinea răsbunarea, tânărul, fără să mai aștepte sfârșitul omului pe care îl urâse, ieși din magazin clătinându-se ca sub povara unei greutăți enorme. Un cowboy din mulțimea adunată, recunoscându-l, îl ajută să încalece pe calul său. Cu o sforțare enormă, încercând să nu-și piardă simțurile, Clifton dădu pinteni, pornind în galop. Cu o mână tremurătoare își șterse sângele care-i curgea pe obraji.

In curând, lăsă în urmă orașul Watrous și ajuns în câmpie, părăsi drumul pentru a se refugia sub un grup de cedri spre a se odihni și a-și veni în fire.

Simțea aproape că o să leșine, dar efortul făcut în timpul călăriei îl împiedică să-și piardă cunoștința și încetul cu încetul își reveni la o stare normală. Abia acum își dădu el seama că rănile făcute de Malpass erau destul de grave. Cămașa îi era umedă. Crezu mai întâiu că era nădușală, dar văzu sânge. Desigur, de la o rană unde-l atinsese metisul.

Socotind că s'a odihnit destul, plecă mai departe. Cele câteva mille cari îl despărțeau de San-Louis îi părură de-o lungime înfiorătoare, interminabilă.

Sosind în orășel, se opri lângă cortul unui bătrân indian pe care-l cunoștea, și care era recunoscut în ținut ca un vraciu renumit. Rana lui Clifton forma o gaură adâncă în umăr, dar nu atinsese decât mușchii. După ce vraciul i-o legă, nici nu se mai gândi la ea. Asta

putea fi ascunsă de vederea indiscreţilor, dar dungile sângeroase de pe obraz, lăsate de cravaşa metisului, nu erau uşor de ascuns.

Totuşi, ieşind din cortul indianului, spălat, îngrijit, curat, observă că aspectul lui nu avea nimic alarmant. Tot ceeace dorea el, era ca întorcându-se acasă, tatăl lui şi mamă-sa văzându-l să nu se sperie. Norocul făcu ca să intre în casă neobservat... Trecu astfel o jumătate de zi. Când masa fu aproape gata, Clay Forrest intră în camera lui. Observând ceva ciudat în înfăţişarea fiului său, se apropie de el:

— Bună ziua, Cliff! Ce s'a întâmplat? întrebă el, în timp ce-l cerceta curios cu privirile pătrunzătoare.

— De ce mă întrebi asta? răspunse tânărul, încercând să-şi ascundă emoţia din voce.

— Pentru că te văd palid, făcu bătrânul. Cu dungile astea de pe faţa ta, ce este?

Clay Forrest îşi luă un scaun şi veni să se aşeze lângă fiul său. Era turburat, pradă unor vagi bănueli, dar îşi păstra sângele rece.

— Tată, nu vei spune nimic mamei, nu-i aşa?

— Bine înţeles. Fii liniştit.

— Ei bine! Ca să încep, te vestesc că mi-am pierdut serviciul.

Forrest înălţă atent capul, ciulind urechile.

— Hartwell m'a dat afară..

— Pentru ce?

— Petru că mă numesc Forrest... Malpass, Augustin Malpass a venit la magazin şi a dat o comandă pentru nişte lemne de construcţie. Când m'a zărit, a tresărit ca un şarpe...

Bătrânul se aplecă mai mult, avid spre a afla sfârşitul. Cliff continuă:

— Atunci, a spus lui Hartwell că ori mă dă afară, ori anulează comanda.

— Ce infamie!... Şi Hartwell a cedat?

— Aproape. Văzându-l însă că şovăe, am vrut să plec, dar am avut unele discuţii cu Malpass... Iţi jur însă, că eram hotărât să plec, pentru a scurta orice discuţie.

Și Clifton povesti exact ce se petrecuse, spunând că în cursul luptei, a fost rănit de un glonț.

— L-am biciuit până l-am lăsat aproape epuizat... Dacă n'ar fi intervenit Montana, acum aș fi fost mort.

— Unde ești rănit? întrebă Forrest.

— In umăr... Tată, aşi vrea ca mama să nu știe nimic.

Clay Forrest scăpă o înjurătură.

— Acest Malpass voia deci să te ucidă?

— Așa îmi pare...

— Pentru ce? El nu este un Lundeen și nu mi-a căutat pricină direct, niciodată. Ce-a avut cu tine?

Asta era întrebarea de care se temea Clifton. Tânărul încercă s'o ocoloească, înșirând o întreagă poveste, dar bătrânul îl întrerupse, privindu-l drept în față:

— Toate acestea îmi par cam ciudate. Și...

Un tropot de cal, îl întrerupse. Clay Forrest, se ridică după scaun, îndreptând curios ochii spre ușă. Niște pași grei se auziră în fața ușii, apoi aceasta se deschise brusc...

Jed Lundeen apăru în prag, cu o mină întunecoasă, în vreme ce în ochi i se citea o furie ce nu și-o putea ascunde.

Clifton se ridică în pat, sprijinindu-se în coate, dându-și seama de ceeace se va petrece. Privind pe tatăl său, îl văzu cuprins de o paloare mortală.

— Forrest, avem ceva de pus la punct, rosti Lundeen cu o voce răgușită.

— Sunt gata! răspunse rece bătrânul.

Vederea veșnicului lui dușman, îi deșteptă o seamă de rancune vechi.

— Forrest, n'am venit să mă lupt, ci să-ți aduc la cunoștință un lucru care-ți va produce mai mult rău ca un glonț.

— Mallpass e mort!...

— Da, fiul tău l-a biciuit până la epuizare, apoi a apărut un indian ca un fulger, care l-a ucis... Il voi răsbuna însă, Forrest. Toți oamenii mei au înconjurat munții, cercetând tufiș cu tufiș, spre a-l găsi pe el și pe un vânător de cerbi, anume White Fox, cu care

a fost văzut, pentru a-i spânzura de cea mai înaltă cracă din ținut.

— Nu știu dacă vei reuși, Lundeen, dar aș vrea o informație. Funcționarul lui Hartwell, rănit de Malpass, este mort? întrebă Clay Forrest.

— A tras și asupra altuia? făcu mirat Lundeen.

— Da, din greșeală, răspunse Clifton. Eu eram cel ce trebuia să fie atins.

— Imi pare bine pentru ce i s'a întâmplat metisului, făcu bătrânul Forrest.

— Malpass își pierduse capul, pentru că... vru să explice Lundeen.

— Ei bine! Jed, dacă asta-i tot ceace ai să-mi spui... Malpass nu m'a interesat niciodată.

— Am spus că avem ceva de pus la punct, nu? îl întrerupse grosolan Lundeen. Și nu numai tu, dar și fiul tău va plăti pentru asta.

— Totdeauna te legi de ceeace face fiul meu, răspunse batjocoritor bătrânul. Ce-a mai făcut și acum? A biciuit un nemernic, și atât.

— Nu-i asta... S'a căsătorit cu fata mea! tună Lundeen.

Clay Forrest rămase încremenit; o paloare mortală i se ivi în obraji.

— Ești beat, sau cel puțin tot atât de nebun ca și fostul tău asociat. Niciodată fiul meu nu va da numele unui Forrest vre-unei Lundeen.

— Oh! Dar a și făcut-o. Și cea mai mare rușine a mea, este că Virginia are acum numele de Forrest.

— Minți! Asta-i încă una din scârboasele tale uneltiri, strigă Forrest, a cărui față se înroși de furie până la rădăcinile urechilor. Și chiar dacă ar fi așa, rușinea este a mea... dar, totul nu-i decât o minciună sfruntată.

— Intreabă-l! făcu Lundeen, arătând cu un gest spre Clifton.

Forrest se întoarse brusc, cu fața convulsinată.

— Auzi, Cliff? De ce-l lași să spună minciuni?

— Tată, este adevărat, răspunse Clifton.

Moartea, dacă i-ar fi apărut subit în față, n'ar fi provocat o schimbare mai îngrozitoare în obrazul și în cor-

pul acestui bătrân vânjos. Era ca o ultimă lovitură. Sfărâmarea orgoliului său. Clay Forrest căzu pe un scaun într'o stare de prostaţie atât de mare, încât Cliff întoarse capul să nu-l mai vadă.

— Iată, deci, Forrest pentru ce am venit aici, spuse Lundeen. Pentru că totul este adevărat și pentru că nu pot să mai schimb nimic. Fata mea a trecut de vârsta în care îi trebuia consimţământul meu. Faptul nu poate rămâne secret. Virginia s'a căsătorit ca să scape de Malpass, și acum când metisul e mort, nu mai are de gând să se despartă de fiul tău. Inţelegi, Forrest?

Clifton, la auzul acestei vești, rămase mut de uimire, dar si de bucurie. Ii venea să strige de fericire, dar avu stăpânirea de sine să se abţină în faţa tatălui său.

— Lundeen, cred că înţeleg, răspunse Forrest, răgușit.

Bătrânul rămase câteva clipe pe gânduri, apoi continuă amărât:

— Cliff, în numele tuturor sfinţilor, cum ai putut să te căsătorești cu o Lundeen?... Cu o fată care face parte dintr'o familie care ne urăște...

— Tată, ea are un suflet prea bun, pentru a putea urî... Cred însă, că nici nu se îngrijește de mine.

— Crezi, numai? strigă Jed Lundeen, cu faţa împurpurată de mânie. Te asigur că așa și este... căci dacă mi-ar fi pomenit măcar că te iubește pe tine, aș fi ucis-o cu propriile mele mâini.

Clifton se lăsă calm pe spate, întinzându-se pe pat. Dacă însă vorbele acestuia nu produseseră nici un fel de reacţie asupra tânărului, în schimb, avură un efect cu totul contrar pentru Clay Forrest, care dintr'un salt fu în picioare.

— Spune, acestui Lundeen, strigă el, că n'ai nimic cu fata lui... Că n'ai avut alt scop decât s'o salvezi de acel ticălos de metis și nimic mai mult. Spune-i repede!

Clifton observă că mamă-sa întredeschisese ușa, ca o înfăţișare înspăimântată. Această vedere îi dădu forţe noi. Trebuia, cu orice preţ să împiedice o încăerare sângeroasă, căci cearta între acești doi oameni orbiţi de ură, ar fi putut să se termine în mod tragic. Ar fi fost

în stare să-și vândă sufletul diavolului, numai pentru a feri pe mamă-sa de o durere atât de mare.

— Tata are dreptate, d-le Lundeen. N'am vrut altceva ...decât să viu în ajutorul Virginiei.

— Atunci, totul merge bine, în ambele părți, răspunse Lundeen mai puțin agitat. Forrest, eu i-am dat de ales fetei mele. Ori divorțează ori pleacă de acasă.

— Ei bine! făcu Clay Forrest. Eu n'am să dau vreo alegere fiului meu.

— Desigur, spuse Lundeen sarcastic. Vrei să tragi profit din banii pe care-i va lua dela Virginia.

— Lundeen, ai fost și ai să rămâi un dobitoc fără pic de minte, o epavă omenească din Sud. N'ai să înțelegi niciodată spiritul leal al oamenilor din West. Fiul meu nu trebue să aleagă pentru că va pleca!

Cei doi dușmani de moarte, pe care pasiunea lor îi făceau nemiloși, din cauza groaosnicei uri dintre ei, întoarseră prvirile lor rătăcite spre Clifton.

Acesta, își înălță calm capul, pentru a auzi verdictul tatălui său.

— Clifton Forrest, nu mai ești fiul meu. Pleacă! urlă bătrânul.

— Tată! strigă tânărul.

Dar acest strigăt veni mai mult din instinct, căci după o clipă, tot trupul i se umplu de o mândrie subită.

— Sunteți amândoi, niște oameni imposibili! le strigă el. Dacă ați fi avut măcar puțină inimă, v'ați fi dat seama de ceeace faceți acum. Din cauza urei voastre nesăbuite, faceți să sufere doi bieți oameni inocenți, cari n'au avut altă nenorocire, decât aceea că sunt sânge din sângele vostru... Lundeen, n'ai avut în viață alt scop decât banul ! Pentru bani, voiai să-ți nenorocești fata, măritând-o cu acel scârbos metis!

Apoi, Clifton se întoarse spre tatăl său.

— Plec. Nu voi mai reveni niciodată. Nu ești numai un om răutăcios, dar și un bătrân maniac, încăpățânat în ura lui a tot ceea ce este Lundeen. Dacă ai fost vreodată Forrest, nu mai ești demn să fii. Și nu eu, ci tu ai dezonorat acest nume.

Tânărul se îndreptă pe urmă mândru spre ușă ; dar

mânia lui nu fusese satisfăcută. In prag, se întoarse încăodată, spre cei doi bătrâni:

— V'am minţit. Iubesc pe Virginia din toată inima şi din tot sufletul meu. Şi mă voi simţi răzbunat pe voi, în clipa când si ea mă va iubi într'o bună zi, la fel cum o iubesc eu. Mă rog din tot sufletul lui Dumnezeu, ca asta să se întâmple înainte de a muri. Voi trăi, pentru a avea această fericire. Iar acum, laşilor, ieşiţi şi ucideţi-vă unul pe altul!

18. VIRGINIA PLEACA !...

Când se întoarse acasă din Watrous, după ce aflase de moartea lui Augustin Malpass și de căsătoria fetei lui cu Clifton Forrest, Jed Lundeen intră în camera fetei ca o furtună. Aceasta, stătea pe un scaun în fața ferestrei, și contempla priveliștile din fața ei.

— Virginia! răcni Lundeen cu buzele albe de mânie neputincioasă. Te-ai măritat cu Clifton Forrest!

Tânăra tresări la auzul acestor cuvinte.. Așa dar, tatăl ei aflase totul ! Păstrându-și însă sângele rece, îi răspunse mândră:

— Da, sunt soția lui Cliff!

Lundeen, dacă până acum mai fusese încă în dubiu, căzu sdrobit pe o sofa, cu fața în palme, văzând că totul era adevărat.

— Soția !... Lundeen-Forrest !... Măritată !... bâigui el.

— Da, de puțină vreme însă. Numai pentru a scăpa de Malpass... El ți-a spus asta ?

— Nu, murmură năucit Jed Lundeen. N'a putut-o face, căci era... mort!

— Mort ! repetă Virginia cu un fior în spate.

Malpass era mort! Montana se răzbunase deci. Și ea scăpase în sfârșit de acest diavol cu chip de om. Nu avea nici un regret că metisul murise, absolut niciunul. Ba chiar, gândindu-se mai bine, acest Sioux răsbunător, pe care ea îl văzuse când se dusese cu scrisoarea fratelui acestuia la White Fox, la cabana lui Sombrero, îi adusese prin fapta lui, un mare serviciu.

— Virginia! răcni Lundeen, sărind în picioare ca un turbat. M'ai pierdut !

— Oh ! Nu-i adevărat tată. Șarpele de Malpass te-a pierdut.

— Tu ești un șarpe, încălzit la sânul meu, urlă înfuriat Jed. Cred că am să te ucid.

Mâinile aspre a bătrânului fermier, înebunit de ură, apucară cu brutalitate gâtul fetei sale și în gesturi convulsive, o făcu să cadă în genunchi. Ingrozită de spaimă și incapabilă să lupte, Virginia crezu că o să moară. Dar tatăl ei, o liberă puțin din strânsoare.

— Nu mai te numești Lundeen ! grohăi răgușit el.

— Pentru Dumnezeu... tată... nu mă ucide !... îl rugă Virginia, care simțea că se înăbușe. Gândește-te la mama !....

— Pentru ce te-ai căsătorit cu acest ticălos ?

— Pentru a mă apăra de Malpass. Tu, într'un mod sau altul, m'ai fi forțat să mă căsătoresc cu el. Aș fi preferat mai bine să mor... Atunci, am rugat pe Clifton să mă scape... Fii liniștit tată, el nici nu se îngrijește de mine. Crede că nu va trăi mult... M'am gândit... mi s'a părut că... Oh ! Tată, a fost fără îndoială o nebunie ! Dar eram disperată.

Jed Lundeen o lăsă să se ridice, și respirând sgomotos, păru în cele din urmă liberat de instinctele lui ucigașe. Virginia se depărtă de el cu pași șovăitori. Odată în afară de pericol, își regăsi repede sângele rece.

— Alege, îi spuse Lundeen. Sau divorțezi, sau părăsești această casă.

— Voi pleca! răspunse ea.

Și în vreme ce rostea aceste cuvinte, punându-se la adăpost de omul denaturat care era tatăl ei, simți că-i revine curajul.

— Nu-mi ești tată. Ești o brută și un laș. Ești instrumentul odios al acestei insuportabile uri. Mai bine plec...

— Taci! răcni Lundeen. Destul!

— Ei bine ! Adio, tată !

In timp ce părăsea camera, mai auzi pe Lundeen, care cu o furie îngrozitoare, spunea :

— Du-te ! Pleacă ! Să nu te mai prind pe aici !... Cât despre ucigașul lui Malpass, voiu avea eu grijă să fie spânzurat.

Ajunsă în curte, se îndreptă spre corral, gândindu-se amărîtă, la ceeace făcuse această ură sălbatecă din ta-

tăl ei. Acum câtva timp el singur, ar fi fost în stare să-l ucidă pe Malpass, iar acum... vâna pe ucigașul acestuia, care-l salvase poate dela închisoare.

Apropiindu-se de corral, zări pe cei doi cowboy, oamenii ei de credință, sporovăind de zor. Ii întrerupse însă, spunându-le mâhnită ceeace se întâmplase.

— V'a gonit! exclamă Jack, uluit.

— Ce tată! îi ținu isonul Bill, abătut.

— Da, băeți! Și acum trebue să plec. Unde? Nu știu. In orice caz, undeva va trebui să mă duc... Haide! Nu fiți triști, puneți șeaua pe Voly. Vă voi plăti ceeace aveți de primit, și-apoi căutați-vă norocul în altă parte.

— D-șoară!... o întrerupse jignit Jack. Credeți că vă vom părăsi la nevoe? Nu. Vă vom urma peste tot, chiar până la capătul pământului, bine înțeles dacă nu vă displace tovărășia noastră...

— Ce vorbe sunt astea Jack! făcu bucuroasă Virginia. Desigur că vreau să mă însoțiți... Nici nu aveam curajul să vă cer asta. Și tu, Bill?

— Da, d-șoară, și eu. Căci nu pot să mă despart de acest blestemat de cow-boy, afirmă el râzând, arătând cu un gest spre tovarășul lui.

— Pe cai, atunci, băeți! Trebue să facem o faptă bună!

— Care d-șoară? întrebă mirat Bill.

— Să vestim pe White Fox și Montana că sunt în primejdie.

— Pe Mont... Drace! Asta o fac cu cea mai mare plăcere. Mi-aș da chiar și viața pentru acest curajos Sioux, care s'a răsbunat pe scârbosul de metis, în mijlocul unei populații întregi de Mexicani care l-ar fi putut rupe în bucăți... Unde se află el?

— La cabana lui Sombrero! răspunse Virginia dând pinteni calului, care porni într'un galop furios.

19. SALVATORUL

Cliff, străbătea pădurea în tăcere, călărind alene printre mărăcinii, ce se înălțau trufași în aer, pentru a-și primi partea binefăcătoare din căldura soarelui. Ținta lui era cabana lui Sombrero, unde spera să găsească pe cei doi oameni, care-i salvaseră și unul și altul viața. Ii era rușine de el. Ce era el? Era mai mult decât o babă neputincioasă? Nu era oare în stare să se apere singur? Răspunsul îi fu: nu. Pentrucă așa slăbit cum era, sufletește și trupește, nu putea opune rezistență grelelor încercări ale Westului Sălbatec. Stătuse prea mult în casă, în aer închis, care-i produsese și mai mult rău .Ei bine! De-acum înainte, va cutreera munții și preerile, umflându-și plămânii cu aerul curat din atmosfera atât de îmbălsămată, de toate mirosurile încântătoare, ce exalau din miile de vietăți vegetale lăsate de Dumnezeu, ca o binefacere a omenirii. Și când va fi în depline puteri, atunci nu va mai avea nevoie de nimeni care să-l ajute. Se va ajuta singur! Se va vedea atunci ce poate face Westul, Westul său drag, dintr'o ruină, o epavă omenească.

Se apropia de poalele muntelui Old Baldy, când auzi din depărtare o hărmălae de glasuri, ce strigau, urlau, chiuiau, într'un sgomot infernal.

Clifton Forrest se opri brusc, nepricepând ce putea fi asta, și ascultă atent. Dându-și seama însă că sgomotul nu se apropia și nici nu se îndepărta, dădu pinteni calului care porni în galop. Ce însemna asta? Cine făcea tămbălăul acesta, și de ce?

Ochii tânărului străluciră deodată de un foc întunecos, în timp ce mintea îi lucra febril. Lundeen îi pomenise de căutarea celor doi oameni, pentru a-i spânzura.

Asta trebuia să fie! Mexicanii au reușit, desigur, să pună mâna pe cei doi vânători, și acum îi spânzură.

Cu un chiuit sălbatec, Clifton dădu pinteni calului, care înțepat în pântece cu atâta furie, țâșni într'o goană fantastică... Copaci, tufișuri, poieni... totul dispăreau rând pe rând în urma tânărului ce par'că turbase, gândindu-se numai că s'ar putea ca White Fox și Montana să fie spânzurați. Și pentru ce?... Pentru că își făcuseră dreptate ucigând un criminal, un răufăcător, născut cu instincte bestiale.

Ajuns la marginea unei pante, zări în valea ce se deschidea în fața lui un spectacol, care-i făcu sângele să clocotească în vine de mânie.

Vreo doisprezece Mexicani, se îndreptau gălăgioși spre un pin uriaș, de crăcile căruia ,un metis legase două lasso-uri, ale căror capete libere, fuseseră înodate ca un ștreang. Lângă trunchiul pinului, se aflau legați fedeleș, White Fox și Montana, care priveau la toată panorama Mexicanilor, cu o liniște înspăimântătoare.

Clifton simți că turbează de mânie. Iată cum știa Jed Lundeen să răsplătească pe binefăcătorii săi, care-i scăpaseră pe el și fata lui, din ghiarele nemernicului metis, Augustin Malpass.

Văzu cum Mexicanii se apropiară de cei doi vânători și cum îi ridicară dela pământ urlând cu o bucurie delirantă și pregătindu-se să-i spânzure.

Cu o furie oarbă, cu capul în flăcări, cu fața convulsionată groaznic, Clifton Forrest își dădu drumul în vale cu o viteză fantastică, încât picioarele calului păreau că nu mai ating pământul. Fu zărit de Mexicani numai atunci când apăru în mijlocul lor ca un trăsnet, întruchipând un semi-zeu preistoric, împroșcând moartea prin fulgere scurte, din cele două revolvere ale lui.

Câțiva metiși se prăbușiră în țărână, urlând groaznic de durere și înjurând grosolan. Ceilalți, luați pe neașteptate de acest atac surprinzător, șovăiră un moment între atac și apărare. Dându-și însă seama că nu era decât un singur dușman, scoțând strigăte de furie, se aruncară cu sălbătecie asupra lui.

Această clipă de ezitare însă, ajunse tânărului, care

se îndreptă călare spre pin, la rădăcina căruia se aflau prizonierii, și din goana calului, smulse dela pământ pe Montana, și-i tăie la iuțeală legăturle, punându-i apoi în mână cuțitul. Intoarse apoi calul și se aruncă fulgerător în mijlocul Mexicanilor, în vreme ce Sioux-ul sări sprinten pe pământ alergând spre White Fox, pe care îl liberă la moment, profitând de groaza pe care o băgase în Mexicani tânărul.

Terminând gloanțele din revolvere, Clifton apucă carabina de țeavă și izbi cu patul ei în căpățânile metișilor, cari din nou se împrăștiară, fugind îngroziți în toate direcțiunile, de acest om, care părea o întruchipare fantastică a curajului, în adevăratul înțeles al cuvântului. N'ar fi putut rezista însă, prea mult timp atacului Mexicanilor, căci numărul lor ar fi hotărît soarta acestei lupte atât de inegale. Interveniră însă și cei doi prizonieri liberați, care ridicând carabinele căzute din mâinile metișilor uciși sau răniți, se așezară în genunchi și începură să tragă glonț după glonț, în grămadă.

Mexicanii își dădură însfârșit seama că ar fi fost de prisos să mai încerce o nouă capturare a prizonierilor, și, atâti câți mai rămăseseră, încălecară în grabă pe cai și dispărură după o colină.

Odată pericolul îndepărtat, Clifton se apropie de cei doi vânători, și descălecă, în vreme ce aceștia se ridicau în picioare.

— Iată-mă plătit de datorie! făcu el fără mândrie, întinzând prietenos mâinile, care-i fură strânse cu bărbăție de Indian și Alb ,în ochii cărora tânărul citi clar, că le devenise prieten până la moarte.

— Ți-am spus doar, acum câtva timp, să nu-mi mulțumești, că cine știe ce se poate întâmpla... Și, iată că s'a întâmplat. Mi-ai salvat viața mie și prietenului meu, care mi-e mai mult ca un frate. In loc de mulțumiri, noi te rugăm să ne fii prieten până la sfârșitul vieții. Primești ?

Clifton Forrest simți că inima îi crește de bucuria de a fi numit prieten de acești doi oameni, pentru cari, el și-ar fi dat sufletul, acum. Intorcându-se spre Indian,

văzu că acesta îl privea cu ochii strălucitori, în mod admirativ.

— Fratele meu alb, îi spuse Montana, s'a luptat ca un leu. De două ori am avut ocazia să-l văd, și de două ori împrăștia lovituri mortale. Să fie prietenul și fratele meu.. **Howgh!** *)

— Nu numai că primesc, mărturisi bucuros Cliff, dar mă simt nespus de încântat pentru cinstea ce mi-o faceți. Nu știu dacă am să pot să fiu la înălțimea voastră....

— Ia ascultă, îl întrerupse brusc White Fox, isprăvește cu neroziile. Crezi că avem timp acum de astea ? Ce dracu'! Ai început să...

Vânătorul de cerbi se întrerupse brusc căci aruncând din întâmplare o privire spre Sioux, îl văzu ascultând cu atenție.

— Ce este, Montana ? întrebă el.

— Sgomot de copite... răspunse Indianul, care dintr'o mișcare sări în șeaua unui cal părăsit de Mexicani și adăogă :

— Frații mei albi să mă urmeze.

Clifton și White Fox, încălecară la iuțeală pe alți doi cai și urmară pe Sioux. Acesta, călări până în creasta colinei după care dispăruseră Mexicanii, unde se opri, cercetând atent cu ochii, împrejurimile. Deodată păru că înțelege totul, căci trăsăturile feței i se destinseră și descălecă.

Cei doi albi se priviră uluiți unul pe atlul, nepricepând ce făcuse pe Indian să nu se mai teamă de vre-un pericol.

Montana observând că este privit cu uimire, arătă cu un gest energic printre tufișuri, în depărtare, pe creasta muntelui, scoțând un sunet gutural. Clifton și White Fox privind cu atenție în direcția arătată, zăriră trei călreți ce se apropiau de locul unde se aflau ei: O femee și doi bărbați. Când se apropiară mai bine, Cliff îi recunoscu. Erau Virgina Lundeen și cei doi cow-boy ai ei, Jack și Bill. Inima îi bătea să se spargă în piept,

*) Am zis.

gândindu-se că se va întâlni cu ea... Şi ea refuzase să divorţeze... Probabil că părăsise casa ca şi el...
In sfârşit, cei trei călăreţi se apropiară de ei. Virginia scoase un strigăt de bucurie văzându-i pe toţi teferi. Observând însă cadavrele metişilor tresări de spaimă... Aşa dar sosise prea târziu ca să împiedice vărsarea de sânge. Dar, cel apuţin Indianul şi vânătorul de cerbi trăiau. Observându-l pe Clifton, care îşi făcuse de lucru ascuns după un cal, scoase un strigăt de surpriză.
— Cliff!... Tu... aici! băgui ea.
— Da, Virginia! răspunse tânărul apropiindu-se de ea. Am fost gonit de-acasă.
— Oh! Cliff, şi eu la fel...
Cowboyi şi cei doi vânători se retraseră discret mai la o parte, ca să nu pară că ascultă la ceea ce îşi spun, şi ridicară câteva arme din iarbă, din care-şi aleseră câteva.
—Cliff... Eşti mulţumit că mă vezi?
— Dumnezeule! Virginia, te joci cu focul?
— Oh! Aş face-o dacă...
— Când vei divorţa de mine, Virginia? o întrerupse trist tânărul.
— Cliff! Niciodată... Niciodată...
— Virginia Lundeen!
— Nu. Nu mai este acesta numele meu.
— Vei fi mereu soţia mea?
— Da Cliff.
— Cerule! Imi pierd minţile... Virginia, nu te-ai căsătorit cu mine ca să scapi de Augustin Malpass?
— Da. Dar a mai fost un motiv.
— Care? întrebă el, cu sufletul la gură.
— Voiam mai ales... să fiu a ta!
— Tu... tu... nu pot pronunţa acest cuvânt, spuse el cu o voce emoţionată.
— Da, Cliff. Soţia ta pe toată viaţa.
Tânărul, scoase un strigăt de bucurie.
— Soţia mea! spuse el. Iată deci, pentru ce am luptat cu boala, pentru ce am trăit... ca să înving.
Şi într'o îmbrăţişare puternică, strânse la piept tru-

pul firav al soției lui, acoperindu-i fața cu sărutări pătimașe.

Virginia însă îl împinse la o parte, mustrându-l din ochi și roșind ușor. Cliff, rușinat, aplecă capul.

— Nu vă jenați de noi, spuse râzând White Fox, noi nu vedem nimic... In schimb, ne cam grăbim.

— Unde vă duceți? făcu curicasă Virginia îndepărtându-se de Cliff.

— Avem o mică socoteală, la mina de argint, spuse cu o voce gravă vânătorul de cerbi. Voi, faceți ce vreți. Eu, cu Montana plecăm.

Și vânătorul se apropie de un cal și se urcă în șea, imitat aproape în acelaș timp de Sioux.

— Stai puțin! îi opri Clifton. Cum nici noi nu avem unde ne duce, continuă el aruncând o privire întrebătoare Virginiei, care răspunse afirmativ, vă vom însoți, dacă ne îngăduiți.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse vânătorul. Am făcut doar un legământ de prietenie.

— Sus, pe cal, scumpa mea, spuse tânărul, să mergem spre orizonturi noui.

— Da, iubitul meu, te voi urma până la capătul pământului. Și...

— Domnișoară! Cu noi cum rămâne? o întrerupseră cei doi cowboy.

Virginia făcu o mină amuzantă.

— Ah! Băeți, făcu ea râzând, în fericirea mea am uitat complect de voi. Am să vă plătesc...

— Nu, domnișoară. Nu primim plata aici, făcu Bill, dându-și aere serioase.

— Dar unde? întrebă uimită fata.

— La capătul pământului, răspunseră râzând amândoi cow-boyi.

— Spre capătul pământului deci! făcu Virginia.

Și toți șase, porniră într'o goană nebună spre mina de argint a lui Jed Lundeen.

— De unde veneai, Virginia? întrebă după câteva clipe de tăcere, Clifton.

— Dela cabana lui Sombrero, răspune ea.

— De ce te-ai mai dus acolo? o întrebă mirat White Fox.

— Aflasem dela tata că sunteți hăituiți de Mexicani, cari cercetează munții și toate văgăunile pentru a vă spânzura. Fiind gonită de acasă, am luat cow-boyi cu mine și am suit pe munte pentru a vă vesti de primejdie. Ajunsă acolo, cum era și normal, nu găsii pe nimeni, și atunci m'am gândit că trebue să vă fi dus la mină după Juanito Malpass. Am plecat deci la vale. In drum, auzii împușcături repetate... Și atunci, am venit în goană cu Jack și Bill aici...

Restul drumului până la mină, îl străbătură în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Când în cele din urmă ajunseră acolo, cea mai mare lovitură pentru White Fox, fu aceia că află de dispariția lui Sombrero. De când Augustin Malpass fusese ucis, îi spuse un bătrân minier, omul cu cicatrice în formă de cruce pe obrazul stâng, așa cum întrebase vânătorul, nu mai fusese văzut. Par'că îl înghițise pământul.

Fața lui White Fox se întunecă, când află această veste sdrobitoare pentru el. Cu capul aplecat pe piept, cu trupul gârbovit ca de o povară, încălecă pe cal și dădu plecarea. După câtva timp însă, vânătorul păru înviorat și deveni acelaș, ca și mai înainte.

— Sombrero, spuse el cu glas tare, nu se poate duce în Est, căci civilizația nu-i pentru el. In Nord, cu atât mai puțin, fiind regiuni sterpe. In Sud, este prea cunoscut. Deci, numai un singur loc din lume poate satisface cerințele acestui criminal însetat după bani: Westul, și anume fie Arizona, fie California. Acolo, mă voi duce să-l caut. Cine vrea să mă însoțească, nu are decât, făcu el dând pinteni calului, urmat îndeaproape ca o umbră de Montana.

Clifton Forrest, rămase un moment pe gânduri, apoi se întoarse brusc spre soția lui:

— Virginia, îi spuse el, trebue să ne alcătuim și noi un cămin, într'un loc oarecare. Și acel loc, nu poate fi decât Arizona, unde vom trăi fericiți, departe de ură și

ambiții de avere; ne vom alcătui o viață cu totul nouă. Mergi, Virginia, în Arizona?

Tânăra fată privi liniștit spre Clifton Forrest, apoi deodată, zâmbind, strigă:

— Spre Arizona! Spre o viață nouă!

Și în lumina lunii, ce se înălțase roșiatică, odată cu lăsarea nopții, șase umbre se desenau în jocuri fantastice, spre drumul Arizonei.

SFARȘIT.